

رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

ไทย

تايلندي

حِرَاسَةُ التَّوْحِيدِ

การปกป้องอำนาจของเอกภาพ

เรียบเรียงโดย ชัยค์
อับดุลอะซีซ บิน อับดุลลอฮ์ บิน บาซ

حِرَاسَةُ التَّوْحِيدِ

การปกป้องอำนาจของเอกภาพ

لِسَمَاحَةِ الشَّيْخِ العَلَّامَةِ
عَبْدِ العَزِيزِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بَازٍ
رَحِمَهُ اللَّهُ

เรียบเรียงโดย ชัยค้

อับดุลอะซีซ บิน อับดุลลอฮ บิน บาซ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ : 1

อะกีดะฮ์ที่ถูกต้องและสิ่งที่ตรงกันข้ามกับมัน

เรียบเรียงโดย ซัยค์

อับดุลอะซีซ บิน อับดุลลอฮ์ บิน บาซ

มวลการสรรเสริญสมบูรณียิ่งเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว ขอพรอันประเสริฐและความศานติจงมีแด่ผู้ห่มมัสยิด ผู้ซึ่งไม่มีศาสนทูตใดหลังจากท่าน และแก่ประชาชาติ ตลอดจนบรรดาเสาะฮะฮะฮ์ของท่าน

อนึ่ง: เนื่องจากอะกีดะฮ์ (หลักศรัทธา) ที่ถูกต้องคือรากฐานของศาสนาอิสลาม และเป็นมูลฐานของมิลละฮ์ ฉะนั้นจึงเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญที่จะกล่าวถึงประเด็นนี้ และทำการเขียนและประพันธ์เพื่ออธิบายและชี้แจงให้กระจ่าง

และเป็นที่ทราบด้วยหลักฐานตามศาสนบัญญัติจากอัลกุรอานและซุนนะฮ์ว่า: แท้จริงการงานและคำพูดทั้งหลายนั้นจะถูกต้องและถูกต้องบริบูรณ์ก็เมื่อมันออกมาจากการศรัทธาที่ถูกต้อง ส่วนหากการศรัทธานั้นไม่ถูกต้องแล้ว บรรดาการงานและคำพูดที่สืบเนื่องออกมาจากมันย่อมเป็นโมฆะ ดังที่อัลลอฮ์ ตรัสว่า:

﴿...وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ، وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ

مِنَ الْخَسِرِينَ ﴿

"และผู้ที่ไปปฏิเสธการศรัทธา แน่แน่นอนงานของเขาก็ไร้ผล ขณะเดียวกันในวันปรโลกพวกเขาจะอยู่ในหมู่ผู้ที่ขาดทุน" (อัล-มาอิดะฮ์ : 5)

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَلَقَدْ أَوْحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكَ لَئِن أَشْرَكْتَ

لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَسِرِينَ ﴿٦٥﴾

"และโดยแน่นอน ได้มีวะฮีย์มายังเจ้า (มุฮัมมัด) และมายังบรรดานบีที่ก่อนหน้าเจ้า หากเจ้าตั้งภาคี (กับอัลลอฮ์) แน่แน่นอนการงานของเจ้าก็จะไร้ผล และแน่นอนเจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน" [อิซซุมัร : 65]

และอายะฮ์ในความหมายนี้มีอยู่มากมาย ทั้งคัมภีร์อันชัดแจ้งของอัลลอฮ์ และซุนนะฮ์ของเราะซูลผู้ซื่อสัตย์ของพระองค์ (ขอพรและสันติอันประเสริฐยิ่งจากพระผู้อภิบาลของท่านจงประสบแก่ท่าน) ได้ชี้ชัดว่า แท้จริงหลักการเชื่อมั่นที่ถูกต้องในศาสนาอิสลามสรุปได้ใน 6 ประการ ได้แก่: การศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา ต่อบรรดามะลาอิกะฮ์ของพระองค์ ต่อบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ ต่อบรรดาเราะซูลของพระองค์ ต่อวันปรโลก และต่อกฎศกาวะทั้งดีและชั่วของพระองค์ ดังนั้น ทั้งหกประการนี้: มันเป็นหลักมูลฐานของความเชื่อที่ถูกต้อง ซึ่งได้มีการประทานไว้ในคัมภีร์ของอัลลอฮ์ผู้ทรงเดชานุภาพ และอัลลอฮ์

ได้ทรงส่งท่านศาสดา (เราะฮูต) มุฮัมมัด ที่อลัลดอลฮุอะลียฮิอะซัลลัม มาพร้อมกับหลักการเหล่านี้

และมีหลักฐานมากมายรองรับหลักการทั้งหกประการนี้ ทั้งในอัลกุรอานและซุนนะฮ์ที่เศาะฮีหฺ และส่วนหนึ่งจากหลักฐานเหล่านั้น โดยเป็นตัวอย่าง มีดังนี้:

หนึ่ง: หลักฐานจากคัมภีร์อัลกุรอาน; ส่วนหนึ่งจากหลักฐานเหล่านั้น คือ คำตรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา ที่ว่า:

﴿لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُولُوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ
وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ
وَالنَّبِيِّينَ...﴾

"หาใช่คุณธรรมไม่ การที่พวกเจ้าผินหน้าของพวกเจ้าไปทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก แต่ว่าคุณธรรมนั้นคือผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และวันปรโลก และศรัทธาต่อมลาอิกะฮ์ ต่อบรรดาคัมภีร์ และนะบีทั้งหลาย..." (อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 177)

และพระดำรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา ว่า:

﴿ءَامَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ ۚ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ ءَامَنَ
بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ ۚ وَكُتُبِهِ ۚ وَرُسُلِهِ ۚ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْ
رُّسُلِهِ...﴾

"เราะซูลนั้น (นะบีมุฮัมมัด) ได้ศรัทธาต่อสิ่งที่ได้ถูกประทานลงมาแก่เขา จากพระผู้อภิบาลของเขา และมุมินทั้งหลายก็ศรัทธาด้วย ทุกคนศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และมลาอิกะฮ์ของพระองค์ และบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ และบรรดารอซูลของพระองค์ (พวกเขากล่าวว่า) เราจะไม่แยกระหว่างท่านหนึ่งท่านใดจากบรรดารอซูลของพระองค์..." (อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 285),

และอัลลอสฺ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ءَ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِ ءَ وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِن قَبْلُ ءَ وَمَن يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ ءَ وَكُتُبِهِ ءَ وَرُسُلِهِ ءَ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا﴾ (١٣٦)

"โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงศรัทธาต่ออัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์เถิด และคัมภีร์ที่พระองค์ได้ทรงประทานลงมาแก่ร่อซูลของพระองค์ และคัมภีร์ที่พระองค์ได้ทรงประทานลงมาก่อนนั้น และผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และมลาอิกะฮ์ของพระองค์ และบรรดาคัมภีร์ของพระองค์และบรรดารอซูลของพระองค์ และวันปรโลกแล้วไซ้ร้แน่นอนเขาก็ได้หลงทางไปแล้วอย่างไกล" (อัน-นิสาอ์ : 136)

และอัลลอสฺ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ دَلِكَ فِي

كِتَابُ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧٠﴾

"เจ้ามีรู้ดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้า และแผ่นดิน แท้จริงสิ่งนั้นอยู่ในบันทึกแล้ว แท้จริงในการนั้นเป็นการง่ายดายสำหรับอัลลอฮ์" [ซูเราะฮ์ อัลฮัจญ์ : 70]

สอง: หลักฐานจากขุนนะฮ์: ได้แก่ หะดีษที่เศาะฮิหฺและเป็นที่ยึด ซึ่งอิมามมุสลิมได้บันทึกไว้ในศอเฮียะฮฺของท่าน จากหะดีษของอิมรุล มุอฺมินีน อุมร์ อิบนุก็อฏฏอบ เราะวะฎิยัลลอฮุอันฮฺ ว่า มลาอิกะฮ์ญิบรออีล อะลัยฮิสสลาม ได้ถามท่านนบี ﷺ เกี่ยวกับการศรัทธา ท่านจึงตอบว่า:

«الإِيمَانُ أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ، وَمَلَائِكَتِهِ، وَكُتُبِهِ، وَرُسُلِهِ، وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ، وَتُؤْمِنَ بِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ».

"การศรัทธา คือการที่ท่านศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ต่อบรรดามะลาอิกะฮ์ของพระองค์ ต่อบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ ต่อบรรดาเราะสุลของพระองค์ ต่อวันปรโลก และท่านศรัทธาต่อการกฏสภาวะการณฺ์ของพระองค์ทั้งดีและชั่ว"¹. หะดีษ, บันทึกโดยอัล-บุคอรียฺและมุสลิม โดยมีความแตกต่างเล็กน้อย จากหะดีษของอบูฮุร็อยเราะฮฺ เราะวะฎิยัลลอฮุอันฮฺ

และสิ่งที่แตกต่างนอกจากรากฐานของการศรัทธาทั้งหกประการ

¹ บันทึกโดยมุสลิม (8).

นี้ ได้แก่: ทุกสิ่งที่มีมุสลิมจำเป็นต้องยึดถือในด้านความเชื่อและศรัทธา
ต่อมัน ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอัลลอฮ์ ตะอาลา ในเรื่องวันอากิเราะฮ์ และ
เรื่องอื่นๆ ในบรรดาสิ่งเร้นลับ ตามที่อัลลอฮ์ ตะอาลา และเราะซูลของ
พระองค์ ﷺ ได้แจ้งข่าวไว้

รายละเอียดของหลักการทั้งหกประการนี้ มีดังต่อไปนี้

หลักข้อที่หนึ่ง: ศรัทธาต่ออัลลอฮ์

ซึ่งประกอบด้วยหลายประการ ส่วนหนึ่งมีดังต่อไปนี้: การศรัทธา
ว่าแท้จริงพระองค์คือพระเจ้าที่แท้จริง ผู้ที่คู่ควรแก่การเคารพสักการะ
เพียงผู้เดียวโดยไม่มีสิ่งอื่นเป็นภาคี เนื่องจากพระองค์คือผู้ทรงสร้าง
ปวงบ่าว ผู้ทรงประทานความโปรดปรานแก่พวกเขา ผู้ประทานปัจจัย
ยังชีพแก่พวกเขา ผู้ทรงรอบรู้สิ่งที่พวกเขาปกปิดและสิ่งที่พวกเขา
เปิดเผย และผู้ทรงเดชานุภาพในการประทานรางวัลแก่ผู้เชื่อฟังของ
พวกเขา และลงโทษผู้ฝ่าฝืนของพวกเขา

และอัลลอฮ์ได้ทรงสร้างญินและมนุษย์ขึ้นมาเพื่อการทำอิบาดะฮ์นี้
และทรงสั่งใช้พวกเขาให้ปฏิบัติอิบาดะฮ์ดังกล่าว ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา
ทรงตรัสว่า:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ
مِّن رِّزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعَمُونَ ﴿٥٧﴾ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ
الْمَتِينِ ﴿٥٨﴾﴾

"และข้ามิได้สร้างญิน และมนุษย์เพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อเคารพภักดีต่อข้า"

"ข้าไม่ต้องการบิัจจัยยังชีพจากพวกเขา และข้าก็ไม่ต้องการให้พวกเขาให้อาหารแก่ข้า " 57

"แท้จริงอัลลอฮฺ คือผู้ประทานบิัจจัยยังชีพอันมากมาย ผู้ทรงพลัง ผู้ทรงมั่นคง" 58" [ซูเราะฮ์ อีซ-ซาริยาต: 56-58]

และอัลลอฮฺ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٥١﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾﴾

"มนุษย์เอ๋ย! จงเคารพอิบาดะฮฺ พระผู้อภิบาลของพวกเจ้าที่ทรงบังเกิดพวกเจ้า และบรรดาผู้ที่มาก่อนพวกเจ้าเกิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะยำเกรง"

"คือผู้ทรงให้แผ่นดินเป็นที่นอน และฟ้าเป็นอาคารแก่พวกเจ้า และทรงให้น้ำหลั่งลงมาจากฟากฟ้า แล้วได้ทรงให้บรรดาผลไม้ ออกมาเนื่องด้วยน้ำนั้น ทั้งนี้เพื่อเป็นบิัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่าให้มีผู้เท่าเทียมใด ๆ ขึ้น สำหรับอัลลอฮฺ โดยที่พวกเจ้าก็รู้กันอยู่" (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 21-22)

และแน่นอน อัลลอฮ์ได้ส่งบรรดาศาสนทูต และทรงประทาน
บรรดาคัมภีร์ลงมา: เพื่อชี้แจงสัจธรรมนี้ และเรียกร้องไปสู่การยึดมั่น
ในสัจธรรมนี้ และเตือนให้ระวังสิ่งที่เป็นปฏิปักษ์ต่อสัจธรรมนี้ ดัง
ที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า :

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا
الطَّغُوتَ...﴾

"และโดยแน่นอน เราได้ส่งร่อซูลมาในทุกประชาชาติ (โดย
บัญชาว่า) พวกท่านจงเคารพภักดีอัลลอฮ์ และจงหลีกเลี่ยงให้ห่างจาก
พวกเจว็ด..." [อัน-นะหฺล : 36]

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ
إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ ﴿١٥﴾﴾

"และเราได้ส่งร่อซูลคนใดก่อนหน้าเจ้านอกจากเราได้วะฮีย์แก่
เขาว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้ นอกจากข้า ดังนั้นพวกเจ้าจง
เคารพภักดีต่อข้า" [ซูเราะฮ์ อัล-อันบิยาฮ์: 25].

และอัลลอฮ์ อัซซะวะญัล ตรัสว่า:

﴿الر كِتَابٌ أُحْكِمَتْ آيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ﴿١﴾
إِلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ﴿٢﴾﴾

"อะลีฟ ลาม รุ คัมกีร์ที่โองการทั้งหลายของมันถูกทำให้รัดกุมมีระเบียบ แล้วถูกจำแนกเรื่องต่างๆ อย่างชัดเจน จากพระผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้เชี่ยวชาญ"

"เพื่อพวกท่านจะได้ไม่เครพภักดีผู้ใดนอกจากอัลลอฮ์ แท้จริงฉันได้รับการแต่งตั้งจากพระองค์มายังพวกท่าน เพื่อเป็นผู้ตักเตือนและผู้แจ้งข่าวดี" (ซูเราะฮ์ ฮูด : 1-2)

และความจริงของอิบาดะฮ์นี้ คือ การทำอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์ ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์และทรงสูงส่ง เพียงพระองค์เดียว ในทุกสิ่งทีบ่าวใช้ประกอบอิบาดะฮ์ ไม่ว่าจะเป็นการขอวิงวอน การขำเกรง การหวัง การละหมาด การถือศีลอด การเชือด การบอบาน และประเภทอื่น ๆ ของการประกอบอิบาดะฮ์ โดยกระทำด้วยความขอมจำนนต่อพระองค์ แสวงหารางวัลตอบแทนของพระองค์ เกรงกลัวการลงโทษของพระองค์ พร้อมด้วยความรักอันสมบูรณ์ต่อพระองค์ และความถ่อมตนต่อความยิ่งใหญ่ของพระองค์.

และผู้ใดที่ใคร่ครวญในคัมกีร์อัลกุรอานอันทรงเกียรติ เขาจะพบว่า ส่วนใหญ่ของมันถูกประทานลงมาในหลักการอันยิ่งใหญ่นี้ ดังเช่นพระดำรัสของพระองค์ อัลลอฮ์ ตะอาลา ที่ว่า :

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ
فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿٦﴾ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ
اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ

إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي
مَنْ هُوَ كَذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٣﴾

"แท้จริงเราได้ประทานคัมภีร์มายังเจ้าด้วยสัญธรรม ดังนั้นเจ้าจง
เคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อ
พระองค์ ดังนั้นเจ้าจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจ
ในศาสนาต่อพระองค์ (2)

"พึงทราบเถิด การอิมานะฮ์โดยบริสุทธิ์ใจนั้นเป็นของอัลลอฮ์องค์
เดียว ส่วนบรรดาผู้ที่ขัดถือเอาบรรดาผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮ์ โดย
กล่าวว่าเรามีได้เคารพภักดีพวกเขา เว้นแต่เพื่อทำให้เราเข้าใจผิด
ต่ออัลลอฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์ จะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในสิ่งที่พวก
เขาขัดแย้งกันในเรื่องนั้น แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงชี้นำทางแก่ผู้กล่าว
เท็จ ผู้ไม่สำนึกบุญคุณ"(3) [ซูเราะฮ์ อัจซุม : 2-3]

และอัลลอฮ์ ผู้ทรงบริสุทธิ์ผู้ทรงสูงส่งยิ่ง ทรงตรัสว่า:

(وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ...)

"และพระผู้อภิบาลของเจ้าทรงบัญชาว่า พวกเจ้าอย่าเคารพภักดี
ผู้ใดนอกจากพระองค์เท่านั้น..." (ซูเราะฮ์ อัล-อิสรอฮ์ : 23)

และอัลลอฮ์ อัจชะวะญ์ลลา ได้ตรัสว่า:

(فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿١٤﴾)

"ดังนั้นจงวิงวอนขอต่ออัลลอฮ์ โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจใน

ศาสนาต่อพระองค์ แม้ว่าพวกปฏิเสธศรัทธาจะเกลียดชังก็ตาม"

(ซูเราะฮ์ มอไฟร : 14)

และเช่นนี้เอง ผู้ที่พิจารณาในซุนนะฮ์นั้นจะพบว่ามีความเอาใจใส่ต่อหลักการอันยิ่งใหญ่ขึ้นด้วย และในบรรดาสิ่งนั้นคือ : มีรายงานไว้ในเศาะฮิห์ทั้งสอง จากท่านมูอาซ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ว่า ท่านเราะสู ลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า :

«حَقُّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ أَنْ يَعْبُدُوهُ وَلَا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا».

"สิทธิของอัลลอฮ์ที่มีเหนือปวงบ่าว คือการอิบาคะฮ์ต่อพระองค์ และไม่ตั้งภาคีต่อพระองค์"¹.

และสิ่งที่ยรวมอยู่ในการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ด้วย คือ: การศรัทธาต่อทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำให้เป็นวาญิบแก่ปวงบ่าวของพระองค์ และทรงกำหนดเป็นข้อบังคับเหนือพวกเขา อันได้แก่รุกนอิสลามทั้งห้าประการ ที่เป็นภาคปฏิบัติภายนอก

คือ การปฏิญาณตนว่า ไม่มีพระเจ้าที่ถูกระงับโดยแท้จริง นอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น และมุหัมมัดเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ การดำรงไว้ซึ่งการละหมาด การจ่ายซะกาต การถือศีลอดในเดือนรอมฎอน และการประกอบพิธีหัจญ์ ณ บัยตุลลอฮ์ สำหรับผู้ที่มีความสามารถ และบรรดาฟิรฎูอื่น ๆ ที่ศาสนาได้บัญญัติไว้

และเสาหลักที่สำคัญที่สุดและยิ่งใหญ่ที่สุด คือ การปฏิญาณว่าไม่มี

¹ บันทึกโดยอับดุลอริซ (2856) และมุสลิม (30)

พระเจ้าอื่นใดที่ถูกเคารพก็คืออย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น และมุหัมมัดคือศาสนทูตของพระองค์ และคำปฏิญาณนี้จำเป็นต้องบริสุทธิ์ใจในการอิมานะฮ์ (การเคารพสักการะตามศาสนบัญญัติ) แต่อัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว และละทิ้งการอิมานะฮ์ต่อสิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระองค์ และนี่คือความหมายของคำว่า: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ดังนั้นความหมายของมัน—คัมภีร์บรรดานักวิชาการกล่าวไว้ (ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาพวกเขา)—คือ: ไม่มีผู้ใดที่ควรแก่การอิมานะฮ์ (การเคารพสักการะตามศาสนบัญญัติ) อย่างแท้จริง เว้นแต่อัลลอฮ์เท่านั้น และด้วยเหตุดังกล่าว ทุกสิ่งที่ถูกเคารพสักการะนอกเหนือจากอัลลอฮ์ ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ มะลาอิกะฮ์ ฉุน หรือสิ่งอื่นใด ล้วนเป็นสิ่งที่ถูกเคารพสักการะโดยไม่เป็นสัจธรรม ส่วนผู้ที่ควรแก่การเคารพสักการะอย่างแท้จริงคือ อัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว ไม่มีภาคีใดแก่พระองค์ คัมภีร์พระองค์ ตะอาลา ตรัสไว้ว่า:

﴿ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ

الْبَطْلُ...﴾

"เช่นนั้นแหละ เพราะที่อัลลอฮ์ คือผู้ทรงสัจจะ และแท้จริงสิ่งที่พวกเขาวิงวอนขออื่นจากพระองค์นั้นมันเป็นเท็จ..." (อัล-ฮัจญ์:

62)

และได้มีการชี้แจงมาก่อนแล้วว่า อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงสร้างสองจำพวก คือ ฉุนและมนุษย์ เพื่อหลักการอันสำคัญยิ่งนี้ และทรงสั่งใช้

พวกเขาให้ยืมมั่นในหลักนี้ ทรงส่งบรรดาศาสนทูตด้วยหลักนี้ และทรง
ประทานคัมภีร์ลงมาด้วยหลักนี้ ดังนั้น บ่าวจึงจำเป็นต้องพิจารณา
เรื่องนี้อย่างดี และใคร่ครวญอย่างมาก เพื่อให้ประจักษ์แก่เขาถึงสภาพที่
มุสลิมส่วนมากได้ตกอยู่ในความไม่รู้ยิ่งใหญ่เกี่ยวกับหลักการนี้ จนถึง
ขั้นที่พวกเขาเคารพบูชาผู้อื่นร่วมกับอัลลอฮ์ และได้หันเหสิทธิอัน
บริสุทธิ์เฉพาะของพระองค์ไปให้แก่ผู้อื่นจากพระองค์ และความ
ช่วยเหลือขอมมาจากอัลลอฮ์เท่านั้น

และส่วนหนึ่งจากการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา คือการศรัทธาว่า
พระองค์ทรงเป็นผู้ทรงสร้างสากลโลก ทรงบริหารจัดการกิจการของ
มวลสิ่งถูกสร้าง และทรงดำเนินการในหมู่พวกเขาด้วยความรอบรู้และ
ทรงเดชาญาณภาพของพระองค์ ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ และแท้จริง
พระองค์ทรงเป็นเจ้าของทั้งโลกคุณยาและอาคิเราะฮ์ และทรงเป็นพระผู้
ทรงอภิบาลแห่งสากลโลกทั้งมวล ไม่มีผู้ทรงสร้างอื่นใดนอกจาก
พระองค์ และไม่มีพระผู้ทรงอภิบาลอื่นใดนอกจากพระองค์ และ
แท้จริงว่าอัลลอฮ์ทรงส่งบรรดาศาสนทูต และทรงประทานบรรดา
คัมภีร์ทั้งหลายลงมา เพื่อแก้ไขปรับปรุงสภาพของบรรดาบ่าวของ
พระองค์ และเรียกร้องผู้สั่งอันเป็นความรอดพ้นและความดีงามของ
พวกเขา ทั้งในโลกคุณยาและอาคิเราะฮ์ และพระองค์ สุขหานะฮ์ ไม่มี
หุ้นส่วนใดในทุกสิ่งดังกล่าว อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

(اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿٦٢﴾)

"อัลลอฮ์ คือผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง และพระองค์เป็นผู้ทรงดูแลและ
คุ้มครองทุกสิ่ง"62 [อัซซุหมัร : 62]

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

(إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ
ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشَىٰ اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ وَحِيثًا
وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِهِ ۗ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ
تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿62﴾)

"แท้จริงพระเจ้าของพวกเจ้านั้น คือ อัลลอฮ์ผู้ทรงสร้างบรรดาชั้น
ฟ้า และแผ่นดินภายในหกวัน แล้วสถิตอยู่บนบัลลังก์ พระองค์ทรงให้
กลางวันครองคลุมกลางวันในสภาพที่กลางวันไล่ตามกลางวันโดย
รวดเร็ว และทรงสร้างดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ และบรรดาดวงดาว
ขึ้นโดยถูกกำหนดให้กำหนดทำหน้าที่บริการ ตามพระบัญชาของ
พระองค์ ฟังรู้เถิดว่า การสร้างและกิจการทั้งหลายนั้นเป็นสิทธิของ
พระองค์เท่านั้น มหาวิสุทธิอัลลอฮ์ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก" [ซู
เราะฮ์ อัลอะรอฟ : 54]

และอีกประการหนึ่งของการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา คือ
การศรัทธาต่อพระนามของอัลลอฮ์ที่งดงามและคุณลักษณะของ
พระองค์ที่สูงส่ง ตามที่ปรากฏอยู่ในอัลกุรอานของพระองค์อัน
ทรงเกียรติ และที่ได้รับการยืนยันจากระสูลของพระองค์ผู้

ข้อสำคัญ โดยไม่มีการบิดเบือน ไม่ปฏิเสธกับสิ่งใด ไม่เทียบวิธีการ
กับสิ่งใด และไม่มี การเทียบเคียง

(...لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ)

"ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์ และพระองค์ผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรง
เห็น" (อิซ-ซุรอ : 11)

ดังนั้น วาญิบต้องยอมรับสิ่งเหล่านั้นตามที่ปรากฏ โดยไม่ต้องตั้ง
คำถามว่า 'อย่างไร' พร้อมกับศรัทธาต่อความหมายอันยิ่งใหญ่ที่สิ่ง
เหล่านั้นชี้ให้เห็น ซึ่งเป็นคุณลักษณะของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเกียรติและ
ยิ่งใหญ่ และวาญิบต้องเชื่อในคุณลักษณะของพระองค์ด้วยคุณลักษณะ
ที่เหมาะสม โดยไม่มีสิ่งใดคล้ายคลึงกับคุณลักษณะใด ๆ ของพระองค์
ดังที่พระองค์ ได้ตรัสว่า" และอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า:

(فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٤﴾)

"ดังนั้น พวกเจ้าอย่ายกอุทาหรณ์ทั้งหลายกับอัลลอฮฺเลย แท้
จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ และพวกเจ้าไม่รู้เท่าพระองค์" (ซูเราะฮ์ อัน-
นะหฺลุ : 74)

ดังนั้น นี่ก็คือ ความเชื่อของอะฮ์ลุลซุนนะฮ์ วัลญะมาอะฮ์ ที่มาจาก
บรรดาเศาะหาบะห์ของเราะฮ์สุลุลลอฮ์ ﷺ และบรรดาผู้ที่ตามพวกเขาอย่าง
ดีงาม ในเรื่องพระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮ์ และนี่คือสิ่งที่อิมาม
อะบู อัลหะสัน อัลอัซหะรียฺ เราะฮิมะฮ์สุลุลลอฮ์ ได้ถ่ายทอดไว้ในหนังสือ
"อัลมะกอลาต" จากบรรดาอะฮ์ลุลหะดีษและอะฮ์ลุลซุนนะฮ์ และมีผู้อื่น

จากบรรดานักวิชาการและผู้ศรัทธาได้ถ่ายทอดไว้ด้วย

ท่านอัลเอาซาอีย์ เราะหิมะสุลลอส์ กล่าวว่า: “มีผู้ถามอัช-ชูฮ์รีย์ และมักสุลเกี่ยวกับบรรดาโองการที่ว่าด้วยคุณลักษณะ (ของอัลลอส์) ทั้งสองจึงกล่าวว่า “จงปล่อยให้บรรดาโองการเหล่านั้นเป็นไปตามที่มันมา”¹.”

และอัลเอาซาอีย์ เราะหิมะสุลลอส์ ได้กล่าวอีกเช่นกันว่า: (พวกเรา และบรรดาตาบิอินจำนวนมากต่างเคยกล่าวว่า แท้จริงอัลลอส์ — มหาบริสุทธิ์พระองค์ — ทรงอยู่เหนือบัลลังก์ของพระองค์ และพวกเรา ศรัทธาในบรรดาคุณลักษณะที่มีมารายงานอยู่ในซุนนะฮ์)².

และท่านวะลีด บิน มุสลิม เราะหิมะสุลลอส์ กล่าวว่า: (มีผู้ถาม มาลิก, อัล-เอาซาอีย์, อัล-ลัยษ์ บิน ซะอูด์ และซุฟยาน อัษ-ษะอีย์ เราะหิมะสุลลอส์ เกี่ยวกับบรรดารายงานที่มีมาถึงในเรื่องคุณลักษณะ (อัศ-ศิฟัต) ของอัลลอส์ แล้วพวกท่านทั้งหมดกล่าวว่า: จงปล่อยให้เป็นไปตามที่มันมา โดยไม่ถามว่า “อย่างไร” (บิล่า กัยฟ์))³.

และเมื่อมีผู้ถามท่านร่อบิอะฮ์ บิน อบี อับดุลเราะฮ์มาน - ซีกของอิ

1 บันทึกโดยอัลดะลาละอิฮ์ ใน ซัรห์ อุลล อิลอิดกอด (735) และอิมนุ ฮับคิลบ์ ใน ญามิอุลอิหม์ อะฟฎูลิฮ์ (1801) แต่ใช้ถ้อยคำว่า “บรรดาหะดีษ” แทน “บรรดาอาฮาดว่าด้วยคุณลักษณะ” และถ้อยคำของท่านว่า: “จงถ่ายทอดหะดีษเหล่านี้ตามที่มันมา และอย่าได้โต้เถียงเกี่ยวกับมัน”

2 บันทึกโดยอัล-บิฮะกีฮ์ ในหนังสือ อัลอัศมาอ์ วัศศิฟัต (865) และอิมนุคัซมิยะฮ์ ได้รับรองสายรายงานว่าเป็นสายรายงานที่เศาะอีย์ ในหนังสือ อัลอะมะเราะฮ์ (หน้า: 269) และอัช-ชะอะบีย์ ใน อัล-ฮัจญ์ (2/223) กล่าวว่า: บรรดาผู้รายงานของมันเป็นอิมามที่เชื่อถือได้

3 บันทึกโดย อัลดะลาละอิฮ์ ในหนังสือ ซัรห์ อุลล อิลอิดกอด (930) และอัลบิฮะกีฮ์ ในหนังสือ อัลอัศมาอ์ วัศศิฟัต (955)

มามมาลิก ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาต่อทั้งสองท่าน- เกี่ยวกับการสถิต ท่านกล่าวว่า: “การสถิตนั้นเป็นที่ทราบชัด และสภาพว่าเป็นอย่างไรนั้นเกินกว่าที่สติปัญญาจะหยั่งถึง และความเป็นเราะซูลนั้นมาจากอัลลอฮ์ และหน้าที่ของเราะซูลคือการประกาศโดยชัดแจ้ง และหน้าที่ของเราคือการศรัทธาขึ้นยืน”¹ และเมื่อมีผู้ถามอิหม่ามมาลิก เราะอิมะฮ์ลุลลอฮ์เกี่ยวกับเรื่องนั้น ท่านได้กล่าวว่า : (อัลอิสติวาอันนั้นเป็นสิ่งที่ทราบชัด ส่วนลักษณะว่าเป็นอย่างไรนั้นไม่เป็นที่รู้ การศรัทธาต่อเรื่องนั้นเป็นสิ่งที่วาญิบ และการตั้งคำถามเกี่ยวกับมันเป็นบิเดอะฮ์) แล้วท่านจึงกล่าวแก่ผู้ถามว่า: ฉันไม่เห็นเจ้าเป็นอื่นใดนอกจากเป็นคนชั่ว! และท่านได้สั่งให้พาเขาออกไป จึงถูกนำตัวออกไป². และความหมายนี้ยังมีรายงานจาก มารดาแห่งศรัทธาชน อุมมุ สะละมะฮ์ เราะอิมะฮ์ลุลลอฮ์อันฮา³.

และท่านอิหม่าม อับดุลเราะฮ์มาน อิบน์ลุมนับาร์อ็อก ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาต่อท่าน กล่าวว่า : (เรารู้จักพระเจ้าของเรา มหาบริสุทธิ์จึงมีแต่พระองค์ ว่าพระองค์ทรงอยู่เหนือฟากฟ้า สถิตอยู่เหนือบัลลังก์ของพระองค์ ทรงแยกออกจากทุกสิ่งที่พระองค์สร้าง)⁴.

¹ บันทึกโดย อัลลาละกาอีย์ ในหนังสือ ชัรฮ์ อุซูล อัลอิดคิฮก (665) และอัลบัยฮะกี ในหนังสือ อัลอัสมาอ์ วัตศิฟาฮ (868)

² บันทึกโดย อัลลาละกาอีย์ ในหนังสือ ชัรฮ์ อุซูล อัลอิดคิฮก (664) และอบุนุอิม ในหนังสือ ทิลอะฮฺดุลเอาลิยาฮ์ (325/6) และอัลบัยฮะกี ในหนังสือ อัลอัสมาอ์ วัตศิฟาฮ (867)

³ บันทึกโดยอัลมุซกิกีย์ ในหนังสืออัลมุซกิกียาฮ (29), อิบน์ญุญะฮ์ ในหนังสืออัลอับานะฮ์ (120) และอัลลาอิกายีย์ ในหนังสือชัรฮ์ อุซูล อัลอิดคิฮก (663)

⁴ บันทึกโดย อัคคาริมีย์ ใน ัรวัคค์ อะลา อัลญะฮิมียะฮ์ (67) และอัลบัยฮะกี ใน อัลอัสมาอ์ วัตศิฟาฮ (903)

ถ้อยคำของบรรดาอิมามในประเด็นนี้มีอยู่อย่างมากมายยิ่ง จนไม่อาจ
ถ่ายทอดได้ครบถ้วนภายในการบรรยายครั้งนี้ และผู้ใดประสงค์จะเข้าถึง
รายละเอียดจำนวนมากในเรื่องนี้ ก็ให้ย้อนกลับไปศึกษาสิ่งที่บรรดา
นักวิชาการแห่งสุนนะฮ์ได้บันทึกไว้ในประเด็นนี้ เช่น หนังสือ “อัส-
สุนนะฮ์” ของอับดุลลอฮ์ บุตรของอิหม่ามอะหมัด หนังสือ “อัส-ตะ
ฮีด” ของอิหม่ามผู้ทรงเกียรติ มุฮัมมัด บิน คุซัยมะฮ์ หนังสือ “อัส-สุน
นะฮ์” ของอับดุลอะซิซ อัส-ลาละกาอี อัส-ดีอับะรี หนังสือ “อัส-สุน
นะฮ์” ของอับดุลบักร์ บิน อิบิ อาศิม และคำตอบของซัยคุลอิสลาม อิบ
นุกัยมียะฮ์ แก่ชาวหะมะฮ์ ซึ่งเป็นคำตอบที่ยิ่งใหญ่และเปี่ยมด้วย
ประโยชน์อย่างยิ่ง โดยท่าน (ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาท่าน) ได้อธิบายไว้
ในนั้นถึงอะกิดะฮ์ของอะฮ์ลุลสุนนะฮ์อย่างชัดเจน และถ่ายทอดคำกล่าว
ของพวกเขาไว้เป็นอันมาก พร้อมทั้งบรรดาหลักฐานตามบทบัญญัติ
ศาสนาและหลักฐานทางปัญญา ที่ยืนยันความถูกต้องของสิ่งที่อะฮ์ล
ุลสุนนะฮ์กล่าวไว้ และหักล้างความเท็จของสิ่งที่คู่กรณีของพวกเขากล่าว
อ้าง.

ดังนั้น บทนิพนธ์ของท่านที่มีชื่อว่า อัส-ตัคมูริยะฮ์ ก็เช่นกัน ได้
ขยายความไว้โดยกว้างขวาง ซึ่งแจ้งหลักความเชื่อของอะฮ์ลุลสุนนะฮ์
พร้อมหลักฐานจากตัวบทศาสนาและเหตุผลทางปัญญา (นะกัลีย์และ
อากัลีย์) และตอบโต้บรรดาผู้คัดค้านด้วยสิ่งที่ทำให้ความจริงประจักษ์
และทำให้ความเท็จพินาศ อันเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้ใดก็ตามจากหมู่
บรรดาผู้รู้ที่พินิจพิเคราะห์ในเรื่องนั้นด้วยเจตนาที่ดีงามและความ

ปรารถนาที่จะรู้ความจริง สรุปคือ: ความเชื่อของอะฮ์ลุลซุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์ในเรื่องของพระนามและคุณลักษณะ คือว่า พวกเขายืนยันสิ่งที่ยัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงยืนยันไว้แก่พระองค์เองในคัมภีร์ของพระองค์ หรือสิ่งที่เราะสูลของพระองค์ มุฮัมมัด ﷺ ได้ยืนยันแก่พระองค์ในสุนนะห์ของท่าน โดยการยืนยันดังกล่าวปราศจากการเปรียบเสมือนกับสิ่งใด และพวกเขาถือว่าพระองค์ ยัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงบริสุทธิ์พ้นจากความคล้ายคลึงกับสิ่งถูกสร้างของพระองค์ โดยเป็นการประกาศความบริสุทธิ์ที่ปลอดจากการปฏิเสธ (تعطيل) ดังนั้นพวกเขาจึงปลอดพ้นจากความขัดแย้ง และพวกเขาได้ปฏิบัติตามหลักฐานทั้งหมด ด้วยการชี้มาจากอัลลอฮ์ เพราะหนึ่งในซุนนะฮ์ของอัลลอฮ์สำหรับผู้ที่ยึดมั่นในศีลธรรมที่พระองค์ได้ส่งศาสนทูตมา และเขาได้ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ในสิ่งนั้น และมีความบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮ์ในการแสวงหามัน พระองค์จะทรงชี้แนะเขาสู่ศีลธรรม และจะทำให้หลักฐานของเขาปรากฏขึ้น อย่างที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า"

{بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ، فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ...}

"แต่ที่เราได้ให้ความจริงทำลายความเท็จแล้วเราก็ให้มันเสียหายไป แล้วมันก็จะมลายสิ้นไป..." (ซูเราะฮ์ อัล-อันบิยาฮ์ : 18)

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

{وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَأَحْسَنَ تَفْسِيرًا ﴿٣٣﴾}

"และพวกเขาจะไม่นำข้อเปรียบเทียบ (ข้อสงสัย) ใด ๆ มายังเจ้า

เว้นแต่เราจะได้นำความจริงมาให้เจ้า และการอธิบายอย่างดียิ่ง" (ซูเราะฮ์ อัล-ฟุรกอน : 33)

ส่วนผู้ที่ขัดกับบรรดาอะฮ์ลุลซุนนะหฺ์ในความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องพระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮ์นั้น ย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะขัดแย้งกับหลักฐานจากอัลกุรอานและหะดีษ ตลอดจนหลักฐานทางสติปัญญา พร้อมทั้งตกอยู่ในความขัดแย้งอย่างชัดเจนในทุกสิ่งที่ตนยืนยันและปฏิเสธ อิหม่ามอิบนุกะษีร เราะหิมะฮ์ฮุสลุส ได้กล่าวถ้อยคำอันงดงามไว้ในตัฟซีรที่มีชื่อเสียงของท่านเกี่ยวกับประเด็นนี้ ทั้งนี้เมื่อท่านกล่าวถึงคำรัสของอัลลอฮ์ อัซซะวะญัล ว่า:

(إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ...)

"แท้จริงพระเจ้าของพวกเจ้านั้น คือ อัลลอฮ์ผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดินภายในหกวัน แล้วสถิตอยู่บนบัลลังก์..." [ซูเราะฮ์ อัลอะฮ์รอฟ : 54]

และเห็นสมควรถ่ายทอดไว้ ณ ที่นี้ เนื่องจากประโยชน์อันยิ่งใหญ่ของมัน แล้วท่าน เราะหิมะฮ์ฮุสลุส ยังได้กล่าวไว้ โดยมีเนื้อความว่า :

(ในประเด็นนี้ ผู้คนมีทัศนคติและถ้อยคำมากมายยิ่งนัก ซึ่งที่นี้หาใช่สถานที่สำหรับขยายความนั้นไม่ แต่ทว่าในเรื่องนี้ เราดำเนินตามมัซฮับของบรรพชนผู้ทรงคุณธรรม (อิซ-สะละฟุศอลิห์) คือ อิหม่ามมาลิก อิหม่ามอัลเอาว์ซาอี อิหม่ามอัช-เชารี อิหม่ามอัลลัยษ

อิบนุ สะอ์ด อีหม่ามาซาฟีอี อีหม่ามาอะฮ์มัด อิบนุหัมบัต อีหม่ามอิส
ฮาก อิบนุ รอสะวัยฮ์ และท่านอื่นๆ จากบรรดาอีหม่ามของบรรดา
มุสลิมทั้งในอดีตกาลและยุคปัจจุบัน ซึ่งนั่นคือ: ปล่อยให้ถ้อยคำ
เหล่านั้นผ่านไปตามที่ปรากฏ โดยไม่มีการตั้งคำถามถึงรูปแบบ (ตะก
ฮิฟ) ไม่มีการเปรียบเทียบ (ตะฆิบีฮ์), และไม่มีการปฏิเสธ (ตะอ์ฎิล)
ส่วนความหมายที่คุณเฝินๆ แล้วถูกนึกขึ้นในจิตใจของผู้ที่เปรียบเทียบนั้น
ถูกปฏิเสธจากอัลลอฮ์อย่างสิ้นเชิง เพราะไม่มีสิ่งใดในสิ่งที่พระองค์
สร้างมาเหมือนกับพระองค์

(...لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ)

"ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์ และพระองค์ผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรง
เห็น" (อิซ-ซุรอ : 11) แท้จริงแล้ว เรื่องนี้เป็นดังที่บรรดาอิมามได้
กล่าวไว้ โดยในหมู่พวกเขามี นูอัยม บิน ฮัมมาด อัลคุซาอีย์ ผู้เป็นซัค
ของอัลนุกอริย ได้กล่าวว่า: “ผู้ใดที่เปรียบเทียบอัลลอฮ์กับสิ่งที่
พระองค์สร้าง ถือว่าตกศาสนา และผู้ใดที่ปฏิเสธคุณลักษณะที่อัลลอฮ์
ทรงกล่าวถึงพระองค์เอง ก็ถือว่าตกศาสนาเช่นกัน”¹ และสิ่งที่อัลลอฮ์
ได้ทรงอธิบายถึงพระองค์เองและที่ท่านศาสนทูตของพระองค์ได้
อธิบายไว้ นั่น ไม่ใช่การเปรียบเทียบ (อัลลอฮ์เหมือนมัลกุต) ดังนั้น
ใครที่ยืนยันคุณลักษณะสำหรับอัลลอฮ์ผู้สูงส่งตามที่ระบุใน โองการที่

¹ บันทึกลดอิซซะซะบีฮ์ ในหนังสือ อัลอุลว (464) และอัลบานียีได้กล่าวไว้ในหนังสือ มุคตะเศร์ อัลอุลว (หน้า
184) ว่า: “และนี่คือสาขาราชการที่เศาะฮิห์ บรรดาผู้รายงานของมันล้วนเป็นที่เชื่อถือและเป็นที่ยุ้ก”

ชัดเจนและรายงานที่ถูกต้อง โดยเป็นไปในลักษณะที่เหมาะสมกับความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮ์ และปฏิเสธความบกพร่องทั้งปวงจากอัลลอฮ์ แท้จริงเขาก็ได้ดำเนินตามหนทางแห่งทางนำแล้ว"¹. จบคำกล่าวของอิบนุกะษีร เราะหิมะฮ์สุลลอลฮ์.

และสิ่งที่ย่อมอยู่ในการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ด้วยก็คือ การยึดมั่นว่า การศรัทธาคือคำพูดและการกระทำ ระดับความศรัทธาจะเพิ่มขึ้นด้วยการเชื่อฟัง และจะลดลงด้วยการฝ่าฝืน และไม่อนุญาตให้ตัดสินให้มุสลิมคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาเพราะบาปใด ๆ ที่ต่ำกว่าการตั้งภาคี และการปฏิเสธศรัทธา เช่น การชินา การลักขโมย การกินริบา การดื่มของมึนเมา และการอกตัญญูต่อบิดามารดา รวมทั้งบาปใหญ่ประการอื่น ๆ トラบใดที่เขาไม่ได้ถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นที่อนุญาต (ฮะลาล) ดังที่อัลลอฮ์ ชุบฮานะฮ์ฮะอะอะลา ตรีฮ์ว่า:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ...﴾

"แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่การที่สิ่งหนึ่งจะถูกให้เป็นภาคีกับพระองค์ แต่พระองค์จะทรงอภัยโทษให้ซึ่งสิ่งอื่นจากนั้นสำหรับผู้ที่พระองค์ประสงค์..." (ซูเราะฮ์ อัน-นิซาอ์ : 48) และได้มีการยืนยันในบรรดาหะดีษมุตะวาติร จากท่านเราะฮ์ลุลลอลฮ์ ﷺ ซึ่งในบรรดานั้น มีคำกล่าวของท่านว่า:

¹ คัมภีร์อิบนุกะษีร (3/426-427).

« إِنَّ اللَّهَ يُخْرِجُ مِنَ النَّارِ مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ مِنْ إِيْمَانٍ ».

“แท้จริง อัลลอฮ์จะทรงนำออกจากนรก ผู้ที่มีอิหม่านในหัวใจของเขาแม้มีน้ำหนักเท่าเมล็ดผักเมล็ดหนึ่งก็ตาม”¹

หลักข้อที่สอง: การศรัทธาต่อบรรดามะลาอิกะฮ์

ซึ่งประกอบด้วย 2 ประการ: ประการที่หนึ่ง: การศรัทธาต่อบรรดามะลาอิกะฮ์โดยรวม นั่นคือ เราศรัทธาว่าอัลลอฮ์ทรงมีบรรดามะลาอิกะฮ์ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างพวกเขาขึ้นมาเพื่อเชื่อฟังพระองค์ และทรงกล่าวถึงคุณลักษณะของพวกเขาไว้ว่า:

﴿وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا سُبْحٰنَهُۥٓ بَلْ عِبَادٌ مُّكْرَمُونَ ﴿٦٦﴾ لَا يَسْبِقُونَهُۥٓ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِهِۦٓ يَعْمَلُونَ ﴿٦٧﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ أَرْتَضَىٰ وَهُمْ مِّنْ خَشِيَّتِهِۦٓ مُشْفِقُونَ ﴿٦٨﴾﴾

“และพวกเขา (มุขริกุน) กล่าวว่า พระผู้ทรงกรุณาปรานีทรงยึดมะลาอิกะฮ์เป็นพระบุตร มหาบริสุทธิ์แห่งพระองค์ แต่ว่าพวกเขา (มะลาอิกะฮ์) เป็นบ่าวผู้มีเกียรติ”

“พวกเขาจะไม่ชิงกล่าวคำพูดก่อนพระองค์ และพวกเขาปฏิบัติ

¹ บันทึกโดยอัลบุคอรีย์ (22) จากหะดีษของ อุบัยดิล อักกูรีรี เราะฎีอัลลอฮ์อันสุ

ตามพระบัญชาของพระองค์"

"พระองค์ทรงรอบรู้ สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขา และสิ่งที่อยู่เบื้องหลังพวกเขา และพวกเขาจะไม่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ใด นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย และเนื่องจากความกลัวพวกเขาจึงเนื้อตัวสั่น"

(อัล-อันบิยาฮ์ : 26-28)

และพวกเขามีหลายจำพวก: ในหมู่พวกเขามีผู้ที่ถูกมอบหมายให้แบกบัลลังก์ และในหมู่พวกเขามีบรรดาผู้ดูแลสวรรค์และนรก และในหมู่พวกเขามีผู้ที่ถูกมอบหมายให้รักษาการงานของบ่าวทั้งหลาย ประการที่สอง: การศรัทธาต่อบรรดาโมลาอิกะฮ์โดยละเอียด กล่าวคือ เราศรัทธาต่อผู้ที่อัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์ได้ระบุชื่อไว้ในหมู่พวกเขา เช่น นูบรออีด ผู้ถูกมอบหมายให้รับวะฮีย์ลงมาจากอัลลอฮ์ ตะอาลา และมีกาอีด ผู้ถูกมอบหมายให้ทำหน้าที่เรื่องน้ำฝน และมาลิก ผู้ดูแลนรก และอิสรอไฟล ผู้ถูกมอบหมายให้เป่าสังข์ ดังที่มีการกล่าวถึงพวกเขาในหะดีษเศาะเฮียะฮ์ โดยหนึ่งในนั้นคือ: ที่ปรากฏในเศาะเฮียะฮ์ จากท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะซูลย์ลลอฮุอันฮา กล่าวว่า : ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า :

« خُلِقَتِ الْمَلَائِكَةُ مِنْ نُورٍ، وَخُلِقَ الْجَانُّ مِنْ مَارِجٍ مِنْ نَارٍ، وَخُلِقَ آدَمُ مِمَّا وُصِفَ لَكُمْ. »

"อัล-มะลาอิกะฮ์พระองค์ทรงสร้างจากแสงรัศมี และญินพระองค์

ทรงสร้างจากเปลวไฟ และได้สร้างอาดัมเหมือนที่ได้อธิบายให้แก่พวกท่าน(ในอัลกรุอ่าน)"¹ บันทึกโดยมุสลิม ในเศาะฮีห์ มุสลิม

หลักข้อที่สาม: การศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์ ซึ่งประกอบด้วยอีก 2

ประการ:

ประการที่หนึ่ง: การศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์โดยรวม; นั่นคือ อัลลอฮ์ได้ประทานบรรดาคัมภีร์ลงมาแก่บรรดานบีและบรรดาเราะซูลของพระองค์ เพื่อชี้แจงสิทธิของพระองค์ และเพื่อเชิญชวนไปสู่พระองค์ ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า :

﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ...﴾

"โดยแน่นอน เราได้ส่งบรรดาเราะซูลของเราพร้อมด้วยหลักฐานทั้งหลายอันชัดเจน และเราได้ประทานคัมภีร์และความยุติธรรมลงมาพร้อมกับพวกเขา เพื่อมนุษย์จะได้ดำรงอยู่บนความเที่ยงธรรม..." (ซูเราะฮ์ อัล-หะดีด : 25) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّنَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اخْتَلَفُوا فِيهِ...﴾

¹ บันทึกโดยมุสลิม (2996) จากหะดีษของอาอิชะฮ์ เราะฎิซัดดูลฮันฮา

"มนุษย์นั้นเคยเป็นประชาชาติเดียวกัน ภายหลังจากอัลลอฮ์ได้ส่งบรรดานบีมาในฐานะผู้แจ้งข่าวดี และผู้ตักเตือน และได้ทรงประทานคัมภีร์อันกอปรไปด้วยความจริงลงมากับพวกเขาด้วยเพื่อว่าคัมภีร์นั้นจะได้ตัดสินระหว่างมนุษย์ในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกัน..." (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 213)

ประการที่สอง: การศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์โดยละเอียด กล่าวคือ เราศรัทธาในสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงระบุชื่อไว้จากคัมภีร์เหล่านั้น เช่น อัล-เตวารอต อินญีล อีซซะบูร และอัลกุรอาน และเชื่อมั่นว่าอัลกุรอานเป็นคัมภีร์ที่ประเสริฐที่สุดและเป็นคัมภีร์เล่มท้ายสุด เป็นคัมภีร์ที่คุมกำกับเหนือบรรดาคัมภีร์ทั้งหมด และยืนยันถึงความจริงของบรรดาคัมภีร์เหล่านั้น และแท้จริงมันคือคัมภีร์ที่มนุษย์ทุกคนต้องปฏิบัติตามและใช้ตัดสิน ควบคู่กับสุนนะฮ์ที่ถูกต้องจากเราะซูลลอส ﷺ ได้ยืนยันไว้ เพราะอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงส่งเราะซูลของพระองค์ มุฮัมมัด ﷺ เป็นเราะซูลไปยังฉุโนและมนุษย์ทั้งหมด และทรงประทานอัลกุรอานนี้ลงมาแก่ท่าน เพื่อให้ท่านใช้มันตัดสินระหว่างพวกเขา และทรงทำให้มันเป็น การเขียนยาลิ่งที่อยู่ในทรวงอก เป็นการชี้แจงสำหรับทุกสิ่ง และเป็นทางนำและความเมตตาสำหรับบรรดาผู้ศรัทธา ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า :

﴿وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ

تُرْحَمُونَ ﴿١٥٩﴾

"และนี่แหละคือคัมภีร์ ที่มีความจำเริญซึ่งเราได้ให้คัมภีร์ลงมายัง เจ้า จงปฏิบัติตามคัมภีร์นั้นเถิด และจงยำเกรง เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับ ความกรุณาเมตตา" (ซูเราะฮ์ อัล-อันอาม : 155) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสไว้ว่า:

﴿...وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَبْيِينًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ﴾

"และเราได้ให้คัมภีร์แก่เจ้าเพื่อชี้แจงแก่ทุกสิ่ง และเพื่อเป็นทางนำ และเป็นความเมตตา และเป็นข่าวดีแก่บรรดามุสลิม" (ซูเราะฮ์ อัน-นะหฺล : 89) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَأَمَّا مَنُؤَا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأَمِيِّ الَّذِي يُوْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبَعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٨﴾﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้มนุษย์ทั้งหลาย แท้จริงฉันคือรอซูลของอัลลอฮ์มายังพวกท่านทั้งมวล ซึ่งพระองค์นั้นอำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดินเป็นของพระองค์ ไม่มีผู้ใดควรได้รับการเคารพสักการะ นอกจากพระองค์เท่านั้นผู้ทรงให้เป็นและทรงให้ตาย ดังนั้นพวกท่านจงศรัทธาต่ออัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์ ผู้เป็นนะบีที่เขียน

อ่านไม่เป็น ซึ่งเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และคำรัสทั้งหลายของพระองค์ และพวกเจ้าจงปฏิบัติตามเขาเถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับคำแนะนำ" (ซูเราะฮ์ อัล-อะฮ์รอฟ : 158). และบรรดาอายะฮ์ในความหมายนี้มีมากมาย

หลักข้อที่สี่: ศรัทธาต่อบรรดาศาสนทูต

ซึ่งประกอบด้วย 2 ประการเช่นกัน: ประการแรก: การศรัทธาต่อบรรดาเราะซูลโดยรวม หมายถึงเราศรัทธาว่าอัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ส่งบรรดาเราะซูลไปยังปวงบ่าวของพระองค์ ให้เป็นผู้แจ้งข่าวดีและผู้ตักเตือน และเป็นผู้เรียกร้องสู่ความจริง ดังนั้นผู้ใดตอบรับพวกเขา ก็จะได้รับความสุข และผู้ใดฝ่าฝืนพวกเขา ก็จะประสบกับความผิดหวังและความสำนึกเสียดใจ และคนสุดท้ายและผู้ประเสริฐที่สุดในหมู่พวกเขา ก็คือท่านนบีของเรา มุฮัมมัด บิน อับดุลลอฮ์ ที่อัลลิลลอฮ์อะลัยฮิวะสัลลิม ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า :

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا

الظُّلُومَ...﴾

"และโดยแน่นอน เราได้ส่งเราะซูลมาในทุกประชาชาติ (โดยบัญญัติว่า) พวกเจ้าจงเคารพภักดีอัลลอฮ์ และจงหลีกเลี่ยงให้ห่างจากพวกเจว็ด..." [อัน-นะหฺล : 36] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿رُسُلًا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ

{حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ...}

"คือบรรดาเราะซูลในฐานะผู้แจ้งข่าวดี และในฐานะผู้ตักเตือน เพื่อว่ามนุษย์จะได้ไม่มีหลักฐานใดๆ อ้างแก้ตัวแก่อัลลอฮ์ได้ หลังจากบรรดาเราะซูลเหล่านั้น..." (ซูเราะฮ์ อัน-นิตาฮ์ : 165) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

{مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ

وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ...}

"มุฮัมมัดมิได้เป็นบิดาผู้ใดในหมู่บุรุษของพวกเขา แต่เป็นเราะซูลของอัลลอฮ์และคนสุดท้ายแห่งบรรดานบี..." (อัลอะห์ซาบ : 40)

ประการที่สอง: การศรัทธาต่อบรรดาศาสนทูตโดยละเอียด ด้วยการศรัทธาโดยละเอียดและระบุเฉพาะเจาะจงต่อผู้ที่อัลลอฮ์ได้ทรงเอ่ยนามไว้ในหมู่พวกเขา หรือผู้ที่มีรายงานยืนยันจากเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ ถึงการเอ่ยนามของเขา เช่น นุฮฺ ฮูด ศอลิฮฺ อิบรอฮีม และผู้อื่น ขอความจำเริญและสันติสุขจงมีแก่พวกเขา และแต่ครอบครัวของพวกเขาและบรรดาผู้ติดตามของพวกเขา

หลักข้อที่ห้า: การศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮ์

ซึ่งประกอบด้วย:

การศรัทธาในทุกสิ่งที่อัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์ ﷺ ได้แจ้งไว้ว่าจะเกิดขึ้นหลังจากความตาย เช่น การทดสอบในหลุมฝังศพ การ

ลงโทษและความโปรดปรานในหลุมฝังศพ และสิ่งที่เกิดขึ้นในวันกิยามะฮฺ (วันพิพากษา) จากความน่าสะพรึงกลัว ความยากลำบาก สะพานสิร็อดฺ ดาซัง การสอบสวน (หิซาบ) การตอบแทน (ญะซาอ์) และการแจกจ่ายบันทึกความดีความชั่ว (เศาะหิฟะฮฺ) แก่ผู้คน โดยจะมีผู้ที่รับบันทึกด้วยมือขวา และผู้ที่รับบันทึกด้วยมือซ้าย หรือรับจากด้านหลังของเขา"

และรวมอยู่ในการศรัทธานี้ด้วย: การศรัทธาต่อบ่อคัมน์น้ำ (อัล-หะวฺลูลมารูด) ของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ และการศรัทธาต่อสวรรค์และนรก รวมถึงการที่ผู้ศรัทธาจะได้เห็นพระผู้อภิบาลของพวกเขา และการที่พระองค์จะทรงตรัสกับพวกเขา ตลอดจนสิ่งอื่น ๆ ที่ถูกกล่าวไว้ในอัลกุรอานอันทรงเกียรติและสุนนะฮฺที่ถูกต้องจากเราะสูลของอัลลอฮฺ ﷺ ดังนั้น บ่าวจำเป็นต้องศรัทธาในสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด และยืนยันความจริงตามวิธีการที่อัลลอฮฺและเราะสูลของพระองค์ได้ชี้แจงไว้

หลักข้อที่หก : การศรัทธาต่ออภิสถาการณ์

การศรัทธาประกอบด้วย 4 ประการ:

ประการแรก: การศรัทธาว่า อัลลอฮ์ทรงรอบรู้สิ่งที่ได้เกิดขึ้น และสิ่งที่จะเกิดขึ้น และทรงรู้สภาพการณ์ของปวงบ่าวของพระองค์ ริซกีของพวกเขา อายุขัยของพวกเขา และการงานของพวกเขา ตลอดจนกิจการอื่น ๆ ของพวกเขา และไม่มีสิ่งใดในบรรดาสิ่งเหล่านั้นจะออกจากการรอบรู้ของอัลลอฮ์ได้ ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿...وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ﴾

"และจงรู้ด้วยว่า แท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงรอบรู้ในทุกสิ่งทุกอย่าง"
(ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 231) และอัลลอฮ์ อัซซะวะญัล ตรัส
ว่า:

﴿...لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ
بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا﴾

"เพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่า แท้จริงอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงอานุภาพเหนือ
ทุกสิ่งอย่าง และแท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงห้อมล้อมทุกสิ่งด้วยความรอบรู้
(ของพระองค์) [ซูเราะฮ์ อัญ-ญาละลัก : 12]

ประการที่สอง: ศรัทธาว่าแท้จริงอัลลอฮ์ได้ทรงบันทึกทุกสรรพสิ่ง
ที่พระองค์ได้ทรงกำหนดและทรงตัดสินไว้แล้ว ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา
ทรงตรัสว่า :

﴿قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ الْأَرْضُ مِنْهُمْ وَعِنْدَنَا كِتَابٌ حَفِيظٌ ﴿٤﴾﴾

"แน่นอน เรารู้ดีว่า ก็มากน้อยแล้วที่แผ่นดินทำให้พวกเขา
จำนวนลดน้อยลง และ ณ ที่เรานั้นมีบันทึกรักษาไว้" (ซูเราะฮ์ ก็อฟ
: 4) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿...وَكُلُّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُّبِينٍ﴾

"และทุกสิ่งนั้น เราได้รวบรวมไว้อย่างครบถ้วนในบันทึกอันชัด

แจ้ง" (ซูเราะฮ์ ยาซีน : 12) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي
كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ﴾

"เจ้ามีรู้ดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้า
และแผ่นดิน แท้จริงสิ่งนั้นอยู่ในบันทึกแล้ว แท้จริงในการนั้นเป็นการ
ง่ายดายสำหรับอัลลอฮ์" [ซูเราะฮ์ อัลฮัจญ์ : 70]

ระดับที่สาม: ศรีทราต่อความประสงค์ของอัลลอฮ์ ตะอาลา อัน
สัมฤทธิ์ผลโดยเด็ดขาด สิ่งใดที่พระองค์ทรงประสงค์สิ่งนั้นจะเกิดขึ้น
และสิ่งใดที่พระองค์ไม่ทรงประสงค์สิ่งนั้นจะไม่เกิดขึ้น ดังที่อัลลอฮ์
ตะอาลา ทรงตรัสว่า :

﴿...إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ﴾

"แท้จริง อัลลอฮ์นั้นทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์" (ซู
เราะฮ์ อัล-หัจญ์ : 18) และอัลลอฮ์ อัชชะวะญุด ตรัสว่า:

﴿إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ و كُنْ فَيَكُونُ﴾

"แท้จริงพระบัญชาของพระองค์ เมื่อทรงประสงค์สิ่งใด พระองค์
ก็จะตรัสแก่มั่นว่า จงเป็น แล้วมันก็จะเป็นอย่างนั้นมา" (ซูเราะฮ์ ยาซีน :
82) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสไว้ว่า:

﴿وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ﴾

"และพวกเจ้าจะไม่สมประสงค์สิ่งใด เว้นแต่อัลลอฮฺพระเจ้าแห่งสากลโลกจะทรงประสงค์" (อัตตักวีร : 29)

ประการที่สี่: ศรัทธาว่าอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง ไม่มีผู้สร้างอื่นนอกจากพระองค์ และไม่มีพระผู้อภิบาลอื่นนอกจากพระองค์ ดังที่อัลลอฮฺ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿اللَّهُ خَلِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ﴾

"อัลลอฮฺ คือผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง และพระองค์เป็นผู้ทรงดูแลทุกสิ่ง" (ซูเราะฮ์ อับ-ซุมร : 62) และอัลลอฮฺ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ هَلْ مِنْ خَلْقٍ غَيْرُ اللَّهِ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَآئِنِّي تُؤَفَّكُونَ﴾

"โอ้มนุษย์เอ๋ย! พวกเจ้าจงรำลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่มีต่อพวกเจ้า จะมีพระผู้สร้างอื่นใดจากอัลลอฮฺกระนั้นหรือ ที่จะประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้าจากฟากฟ้าและแผ่นดิน ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ดังนั้น ทำไมเล่าพวกเจ้าจึงถูกหลอกลวงให้หันห่างออกไป (จากความจริง)" (ซูเราะฮ์ ฟาฏีร : 3)

ดังนั้น การศรัทธาต่ออภิวินิจฉัย ย่อมครอบคลุมการศรัทธาต่อทั้งสี่ลำดับเหล่านั้นทั้งหมด ตามความเชื่อของอะฮฺลุลซุนนะฮ์ วัลญะมาอะฮ์ ตรงกันข้ามกับผู้ปฏิเสธบางส่วนของสิ่งดังกล่าวในหมู่มุชริกแห่งบิโตะฮ์

และส่วนหนึ่งจากเรื่องสำคัญในหลักความเชื่อที่ถูกต้องซึ่งอะฮ์ลุลซุนนะฮ์ยึดถือคือ: การรักและโกรธเพื่ออัลลอฮ์ และความเป็นมิตรเพื่ออัลลอฮ์และความเป็นศัตรูเพื่ออัลลอฮ์ ทั้งหมดนี้คือหลักการยึดมั่นเกี่ยวกับอัลวะลาอ์และอัลบะรออ์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งจากการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา

ดังนั้น ผู้ศรัทธาย่อมรักบรรดาผู้ศรัทธาและมีความภักดีต่อพวกเขา และย่อมเกลียดชังบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาและเป็นศัตรูกับพวกเขา และบรรดาผู้ศรัทธาที่อยู่ในระดับหัวแถวของประชาชาตินี้ก็คือบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่านเราะซูล ﷺ ทั้งนี้ตามที่เป็นที่ยึดถือในหมู่อะฮ์ลุลซุนนะฮ์ วัลญะมาอะฮ์ พวกเขารักและมีความภักดีต่อบรรดาเศาะฮาบะฮ์ และเชื่อมั่นว่าพวกเขาเป็นผู้ที่ประเสริฐรองลงมาจากบรรดานบี จากคำกล่าวของท่านนบี ﷺ ว่า:

«خَيْرُ الْقُرُونِ قَرْنِي ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ».

“ยุคที่ดีที่สุดคือยุคของฉัน ต่อมาก็คือรุ่นหลังจากพวกเขา และรุ่นหลังจากพวกเขา”¹ หะดีษบทนี้เป็นที่เห็นพ้องต้องกันว่าถูกต้อง

และพวกเขา (อะฮ์ลุลซุนนะฮ์) เชื่อว่า ผู้ที่ดีที่สุดในกลุ่มพวกเขานั้นคือ: ท่านอับบักกร์ อัศ-ศิดดีก์ ถัดมาคือ ท่านอุมัรฺ อัล-ฟารุก์ ถัดมาคือ ท่านอุษมาน ซุนนุร็อยนุ ถัดมาคือ ท่านอะลี อัล-มูรตะฎอ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม แล้วถัดมาคือ เศาะฮาบะฮ์ที่เหลือในสิบคน แล้วถัดมาคือ เศาะ

¹ บันทึกโดยอัลบุคอรียฺ (3651) และมุสลิม (2533) จากหะดีษของ อับดุลลอฮ์ อิบนุ มัสอูด เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม

ฮาบะฮ์คนอื่น ๆ ที่เหลือ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม และพวกเขางดเว้นจากการพูดถึงความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างกัน - กล่าวคือระหว่างบรรดาเศาะหาบะฮ์ - และพวกเขา (อะฮฺลุสสุนนะฮ์) เชื่อว่าในการนั้นพวกเขาทั้งหมดได้ใช้ดุลยพินิจ (อิญฺติฮาด) ผู้ที่ตัดสินถูกต้องจะได้รับสองผลบุญ ส่วนผู้ที่ตัดสินผิดพลาดจะได้รับหนึ่งผลบุญ

และพวกเขา (อะฮฺลุสสุนนะฮ์) รักรอบครัวของท่านเราะซูล ﷺ ซึ่งเป็นผู้ศรัทธาต่อท่าน และให้ความภักดีต่อพวกเขา และให้ความภักดีต่อ บรรดาภรรยาของท่านเราะซูลของอัลลอฮ์ ซึ่งเป็นมารดาของผู้ศรัทธาและวิงวอนขอความโปรดปรานจากอัลลอฮ์ให้แก่พวกเขาทุกคน และพวกเขาปฏิเสธแนวทางของเราะฟีฎะฮ์ (ชีอะฮ์) ที่เกลียดชังบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่านเราะซูลอัลลอฮ์ ﷺ และว่าร้ายต่อพวกเขา อีกทั้งยกย่องอะฮฺลุลบัยตุเกินความพอดี และยกพวกเขาเหนือสถานะที่อัลลอฮ์ อัชชะวะญ์ลอะทรวงกำหนดไว้ให้แก่พวกเขา เช่นเดียวกัน พวกเขายังปฏิเสธแนวทางของนะวาอิบที่ทำร้ายอะฮฺลุลบัยตุด้วยคำพูดหรือการกระทำ

ดังนั้นสิ่งที่เราได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ ล้วนอยู่ภายใต้ความเชื่อที่ถูกต้อง ซึ่งอัลลอฮ์ได้ทรงส่งเราะซูลของพระองค์คือมุฮัมมัด ﷺ มาพร้อมกับความเชื่อนี้ และความเชื่อนี้คือความเชื่อที่จำเป็นต้องศรัทธาถ้อยมั่น ยึดมั่นปฏิบัติตาม คำรงตนอย่างเที่ยงตรงอยู่บนมั่น และระมัดระวังจากสิ่งที่ยึดแย้งกับมัน และมันคือความเชื่อของกลุ่มอันนาญิยะฮ์ (กลุ่มที่ได้รับความปลอดภัย) คืออะฮฺลุซซุนนะฮ์ วัลญะมาอะฮ์ ซึ่ง

ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวไว้ว่า:

«لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ، لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَذَلَهُمْ، حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَذَلِكَ».

"จะมีกลุ่มหนึ่งจากประชาชาติของฉันที่ยืนหยัดอยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรง ไม่มีใครสามารถทำอันตรายต่อพวกเขาได้ จนกระทั่งพระบัญชาของอัลลอฮ์ได้มาถึง ในขณะที่พวกเขาก็ยืนหยัดอยู่ (ในแนวทางดังกล่าว)"¹, และในบางรายงาน กล่าวว่

«لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي عَلَى الْحَقِّ مَنْصُورَةٌ».

"จะยังคงมีกลุ่มหนึ่งจากประชาชาติของฉันที่ยืนหยัดอยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรง ซึ่งได้รับชัยชนะ"², ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่:

« اِفْتَرَقَتِ الْيَهُودُ عَلَى إِحْدَى وَسَبْعِينَ فِرْقَةً، وَافْتَرَقَتِ النَّصَارَى عَلَى اثْنَتَيْنِ وَسَبْعِينَ فِرْقَةً، وَسَتَفْتَرِقُ هَذِهِ الْأُمَّةُ عَلَى ثَلَاثٍ وَسَبْعِينَ فِرْقَةً كُلُّهَا فِي النَّارِ إِلَّا وَاحِدَةً فَقَالَ الصَّحَابَةُ: مَنْ هِيَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: مَنْ كَانَ عَلَى مِثْلِ مَا أَنَا عَلَيْهِ وَأَصْحَابِي»

"ชาวยิวนั้นได้แตกออกเป็น 71 กลุ่ม และชาวคริสเตียนได้แตกออกเป็น 72 กลุ่ม และประชาชาติของฉันจะแตกออกเป็น 73 กลุ่ม

¹ บันทึกละอิกฮุสลิมี (1920) จากหะดีษของเศาะบาาน เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ

² บันทึกละอิกฮุสลิมี (3952) จากหะดีษของเศาะบาาน เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ และอิบนุฮิบบาน (6714) และอัลหะกิม (8653) ได้ให้สถานะว่เป็นหะดีษเศาะฮีห

ทั้งหมดอยู่ในไฟนรก ยกเว้นกลุ่มเดียวเท่านั้น" พวกเขาบอกว่า
แนวทางนั้นคือใคร โอ้ ศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์? เขาก็บอกว่า "คือ
แนวทางของฉันและบรรดาศากของฉัน"¹

หลักการเชื่อมั่นต่างๆ ที่เป็นปฏิปักษ์ต่อหลักการศรัทธาที่ถูกต้อง

บรรดาผู้ที่เบี่ยงเบนออกจากอะกีดะฮ์นี้ และผู้ที่ดำเนินอยู่บน
แนวทางที่ตรงกันข้ามกับมันนั้น พวกเขามีหลายจำพวก ดังนั้นส่วน
หนึ่งจากพวกเขานั้นคือ : บรรดาผู้เคารพสักการะรูปปั้นเจวีดและรูป
เคารพ มะลาอิกะฮ์ เอาลียาห์ ฉุน บรรดาต้นไม้และบรรดาหิน และอื่น
ๆ ดังนั้นพวกเขาเหล่านั้นจึงมิได้ตอบรับการเรียกร้องของบรรดาเราะ
สูต แต่กลับฝ่าฝืนและคือสิ่งขัดขืนต่อพวกท่าน ดังที่กุรฆและบรรดา
หมู่เหล่าชาวอาหรับได้กระทำต่อท่านนบีของพวกเรา มุฮัมมัด ﷺ พวก
เขาวิงวอนต่อบรรดาสิ่งที่พวกเขาเคารพบูชาให้สนองความต้องการ
ต่างๆ ให้ผู้ป่วยหายจากโรคร้าย และให้ได้รับชัยชนะเหนือศัตรู และ
พวกเขาก็เชื่อดัตว์บูชาให้แก่พวกมัน และบนบานให้แก่พวกมัน ครั้น
เมื่อท่านเราะสูต ﷺ ได้ตำหนิพวกเขาต่อสิ่งนั้น และได้สั่งให้พวกเขา
อุทิศการอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์เพียงผู้เดียวอย่างบริสุทธิ์ใจ พวกเขาก็
ประหลาดใจต่อสิ่งนั้นและปฏิเสธมัน และกล่าวว่า:

﴿أَجْعَلِ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجَابٌ ﴿٥٤﴾﴾

1 บันทึกละฮ์อิษตีซายะฮ์ (2641) จากหะดีษของ อับดุลลอฮ์ อิบน์ อัมร์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ และอัลมุนาวัซิกกล่าวใน
หนังสือ "ฟัยลุลกอสิร" (5/347) ว่า: "ในสาขารายงานมี อับดุลเราะฮ์มาน อิบน์ ซิยาดี อัลอัฟริกีฮ์ อิษชะซะบียฮ์กล่าว
ว่า: พวกเขาจัดว่าเขาญะฮิฮ์" และอัลบานียได้ให้สถานะว่าเป็นหะดีษเศาะอึฮ์ในหนังสือเศาะฮิหุลญะมาอีย (5343)

"เขาได้ทำให้พระเจ้าหลายองค์เป็นพระเจ้าองค์เดียวกระนั้นหรือ ?
แท้จริงนี่เป็นเรื่องประหลาดจริง ๆ" (สือด : 5)

ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ ยังคงเชิญชวนพวกเขาไปสู่อัลลอฮ์ ดักเตือนพวกเขาจากการตั้งภาคี และอธิบายให้พวกเขาเข้าใจถึงความจริงแท้ของสิ่งที่ท่านได้เรียกร้องพวกเขาไปสู่ จนกระทั่งอัลลอฮ์ทรงชี้นำผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์จะชี้นำจากพวกเขา แล้วหลังจากนั้นพวกเขาก็เข้าสู่ศาสนาของอัลลอฮ์เป็นหมู่คณะ กระทั่งศาสนาของอัลลอฮ์ได้ปรากฏชัยชนะเหนือศาสนาทั้งปวง ภายหลังจากการเชิญชวนอย่างต่อเนื่องและการต่อสู้อันยาวนานของเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ และบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่าน เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม ตลอดจนบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามพวกเขาอย่างดี ยิ่ง แล้วสภาพการณ์ก็ได้เปลี่ยนแปลงไป และความไม่รู้ได้ครอบงำผู้คนส่วนใหญ่ ดังนั้นคนส่วนมากจึงได้กลับไปสู่ศาสนาของยุคญาฮิลียะฮ์ ด้วยการเกินเลยในการยกย่องบรรดานบีและบรรดานักบุญ การวิงวอนต่อพวกเขาและการขอความช่วยเหลือจากพวกเขา และอื่นๆ จากประเภทต่างๆ ของการตั้งภาคี และพวกเขามิได้รู้ความหมายของคำว่า "ลาอิลาฮา อิลลัลลอฮ์" (ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรได้รับการเคารพภักดีนอกจากอัลลอฮ์) ดังที่บรรดาผู้ตั้งภาคีชาวอาหรับได้รู้ความหมายของมัน ดังนั้นเราจึงขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์

การตั้งภาคีนี้ยังคงแพร่หลายอยู่ในหมู่ผู้คนมาจนถึงยุคสมัยของเราในปัจจุบัน เนื่องจากความไม่รู้ได้ครอบงำ และเพราะกาลเวลาที่ห่างไกลจากสมัยนบวอะฮ์

และข้อหุบชะฮ์ของบรรดาผู้คนในยุคหลังเหล่านี้ คือหุบชะฮ์เดียวกัน
กับของชนรุ่นก่อนๆ และมันก็คือคำกล่าวของพวกเขาที่ว่า:

{...هَؤُلَاءِ شَفَعْتُونَا عِنْدَ اللَّهِ...}

"เหล่านี้คือผู้ช่วยเหลือเรา ณ ที่อัลลอฮ์" (ซูเราะฮ์ ยูनुส : 18)
และพวกเขาได้กล่าวว่:

{...مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى...}

"เรามิได้เคารพภักดีพวกเขา เว้นแต่เพื่อทำให้เราเข้าใกล้ชิด
ต่ออัลลอฮ์" (ซูเราะฮ์ อัจซุมัร : 3) อัลลอฮ์ทรงปฏิเสธข้ออ้างนี้
และทรงชี้แจงว่า ผู้ใดก็ตามที่เคารพภักดีต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ ไม่ว่าจะ
ใครก็ตาม เขาผู้นั้นย่อมได้ตั้งภาคีต่อพระองค์และปฏิเสธศรัทธา ดัง
ที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

{وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ

{...هَؤُلَاءِ شَفَعْتُونَا عِنْدَ اللَّهِ...}

"และพวกเขาจะเคารพภักดีสิ่งอื่นไปจากอัลลอฮ์ ที่มิได้ให้โทษแก่
พวกเขา และมีได้ให้ประโยชน์แก่พวกเขา และพวกเขาจะกล่าวว่า
เหล่านี้คือผู้ช่วยเหลือเรา ณ ที่อัลลอฮ์..." (ซูเราะฮ์ ยูनुส : 18)
แล้วอัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงตอบพวกเขา ด้วยพระคำรัสของพระองค์
ว่า:

{قُلْ أَتُبَيِّنُونَ لِلَّهِ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ
سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٧٨﴾}

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจะแจ้งข่าวแก่อัลลอฮ์ด้วยสิ่งที่พระองค์ไม่ทรงรู้ ในบรรดาชั้นฟ้าและในแผ่นดินกระนั้นหรือ พระองค์ทรงมหาบาริสูทธิและทรงสูงส่งเหนือสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคีขึ้น" (ซูเราะฮ์ ยูनुส : 18)

พระองค์ทรงชี้แจงไว้ในอายะฮ์นี้ว่า การอิวาอะฮ์ต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ ไม่ว่าจะเป็นการอิวาอะฮ์ต่อบรรดานบี บรรดาเอาลียาฮ์ หรือผู้อื่นก็ตาม คือการตั้งภาคีใหญ่ แม้ว่าผู้กระทำจะเรียกมันด้วยชื่ออื่นก็ตาม และดังคำตรัสของพระองค์ที่ว่า:

{...وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا
إِلَى اللَّهِ زُلْفَى...}

"ส่วนบรรดาผู้ที่ยึดถือเอาบรรดาผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮ์ โดยกล่าวว่าเรามีได้เคารพภักดีพวกเขา เว้นแต่เพื่อทำให้เราเข้าไปใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์" (ซูเราะฮ์ อังซุม : 3) จากนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงได้ตอบพวกเขาด้วยพระคำตรัสของพระองค์ว่า:

{...إِنَّ اللَّهَ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا
يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ}

"แท้จริงอัลลอฮ์ จะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในสิ่งที่พวกเขา
ขัดแย้งกันในเรื่องนั้น แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงชี้นำทางแก่ผู้กล่าวเท็จ ผู้
ไม่สำนึกบุญคุณ" (ซูเราะฮ์ อังซุม : 3)

ดังนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงชี้แจงให้ประจักษ์ว่า การเคารพ
สักการะของพวกเขาคือสิ่งอื่นนอกจากพระองค์ ทั้งด้วยการวิงวอน การ
เกรงกลัว ความหวัง และสิ่งทำนองนั้น ถือเป็นกาปฏิบัติเสฐศรัทธาต่อ
พระองค์ และทรงหักล้างคำกล่าวของพวกเขาที่ว่า บรรดาพระเจ้าของ
พวกเขาจะทำให้พวกเขาเข้าใกล้พระองค์อย่างใกล้ชิด

และส่วนหนึ่งจากบรรดาความเชื่ออันเป็นการปฏิบัติเสฐศรัทธาที่
ต่อต้านอะกิเดฮ์ที่ถูกต้อง และขัดกับสิ่งที่บรรดามุฮ์มัด อะลัยฮิมุศ็อลลา
ตุ วะสลาม ได้นำมานั้น ก็คือสิ่งที่บรรดาผู้ที่ปฏิบัติเสฐศรัทธาในพระเจ้าในยุคนี
เชื่อถือ จากหมู่ผู้ตามของมาร์กซ์และเลนิน และผู้อื่นๆ จากบรรดาผู้
เรียกร้องสู่ลัทธิเทวนิยมและการปฏิบัติเสฐศรัทธา ไม่ว่าพวกเขาจะเรียก
สิ่งนั้นว่าสังคมนิยม หรือคอมมิวนิสต์ หรือบะอ์ฮียะฮ์ หรือชื่ออื่นใดก็
ตาม แท้จริงจากหลักการพื้นฐานของบรรดาผู้ที่ปฏิบัติเสฐศรัทธาในพระเจ้า
เหล่านี้ก็คือ: "ไม่มีพระเจ้า และชีวิตเป็นเพียงวัตถุ"

และจากพื้นฐานของพวกเขา คือการปฏิบัติเสฐศรัทธาในคินซีฟ การ
ปฏิบัติเสฐศรัทธาและนรก และการปฏิบัติเสฐศรัทธาต่อบรรดาศาสนา
ทั้งหมด และผู้ใดพิจารณาในคำราของพวกเขาคือเสฐศรัทธาในแนวทางที่พวก
เขายึดถือ ก็จะทราบเรื่องนี้อย่างแน่นอน และปราศจากความสงสัยว่า
ความเชื่อนี้เป็นปฏิปักษ์ต่อบรรดาศาสนาที่ประทานจากฟากฟ้าทุก

ศาสนา และข่มนําพาผู้ยึดถือไปสู่ผลลัพธ์ที่เลวร้ายที่สุดทั้งในคุณชา
และอาทิวเราะฮ์

และจากบรรดาความเชื่อที่ขัดกับความจริงเหล่านั้น คือความเชื่อ
ของบางส่วนจากบรรดาผู้ถือแนวทางซูฟีว่า บางคนที่พวกเขาเรียกว่า
“เอาลียาฮ์” นั้นมีส่วนร่วมกับัลลอฮ์ในการกำกับจัดการกิจการ
ทั้งหลาย และมีอำนาจจัดการในกิจการของโลก โดยพวกเขาเรียกขาน
บุคคลเหล่านั้นว่า “อักฎอบ” “เอาตาด” และ “อะฆวาส” และชื่ออื่น
ๆ อีกที่พวกเขาประดิษฐ์ขึ้นให้แก่บรรดาเทพเจ้าที่พวกเขาตั้งไว้ ซึ่งนี่คือ
การตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ในด้านความเป็นพระผู้อภิบาล และเป็นหนึ่งใน
ประเภทที่น่าอัปลักษณ์ที่สุดของการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์

และผู้ใดที่พินิจพิจารณาในเรื่องการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ของบรรดา
ผู้คนรุ่นก่อนในยุคญาฮิลียะฮ์ แล้วนำมาไปเปรียบเทียบกับ การตั้งภาคีที่
แพร่หลายในหมู่ผู้คนรุ่นหลัง ก็จะทำให้พบว่าการตั้งภาคีของผู้คนรุ่นหลังนั้น
ใหญ่หลวงกว่าและร้ายแรงกว่า และคำชี้แจงในเรื่องนี้มีดังต่อไปนี้:
แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาชาวอาหรับในยุคก่อนอิสลามได้มี
ลักษณะเด่นอยู่สองประการ: ประการแรก: พวกเขามิได้ตั้งภาคีใน
ความเป็นพระผู้อภิบาล แต่การตั้งภาคีของพวกเขาในด้านการเคารพ
ภักดี เพราะพวกเขาขอรับในความเป็นพระผู้อภิบาลของอัลลอฮ์ ผู้
ทรงเกียรติยิ่ง เพียงผู้เดียว ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

(وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ...)

"และถ้าเจ้าถามพวกเขาว่า ใครเป็นผู้สร้างพวกเขา แน่นอนพวกเขาจะกล่าวว่า อัลลอฮฺ..." (อิซ-ซุครุฟ : 87) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمْنَ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٦١﴾﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ใครเป็นผู้ประทานปัจจัยยังชีพที่มาจาก พากฟ้าและแผ่นดินแก่พวกท่าน หรือใครเป็นเจ้าของการได้ยินและการมองเห็นและใครเป็นผู้ให้มีชีวิตหลังจากการตาย และเป็นผู้ให้ตายหลังจากมีชีวิตมา และใครเป็นผู้บริหารกิจการ แล้วพวกเขาจะกล่าวกันว่า อัลลอฮฺ ดังนั้นจงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านไม่ยำเกรงหรือ" (ซุเราะฮ์ ยูनुส : 31) และโองการที่มีความหมายในลักษณะนี้มีอีกมากมาย

ประการที่สอง: การตั้งภาคีในการเคารพสักการะของพวกเขาไม่ได้เกิดขึ้นตลอดเวลา หากแต่เกิดขึ้นในยามที่สุขสบาย ส่วนในยามที่ตกทุกข์ได้ยาก พวกเขาจะมีความบริสุทธิ์ใจในการเคารพสักการะต่ออัลลอฮ์ เพียงพระองค์เดียว ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴿٦٥﴾﴾

"ดังนั้นเมื่อพวกเขาขึ้นขี่เรือ พวกเขาจึงวอนต่ออัลลอฮ์เป็นผู้
บริสุทธิ์ใจในการขอพรต่อพระองค์ ครั้นเมื่อพระองค์ทรงช่วยพวกเขา
ให้ขึ้นบก แล้วพวกเขาก็ตั้งภาคีต่อพระองค์" (ซูเราะฮ์ อัล-อันกะบุด :
65)

ส่วนบรรดาผู้ตั้งภาคียุคหลังนั้น แท้จริงพวกเขาได้เกินเลยยิ่งกว่า
พวกยุคก่อนในสองประการ: ด้านที่หนึ่ง : ในหมู่พวกเขาบางคนได้ตั้ง
ภาคีในด้านความเป็นพระผู้อภิบาลของอัลลอฮ์ ประการที่สอง: การตั้ง
ภาคีของพวกเขาเกิดทั้งในยามสุขและยามทุกข์ ดังที่ผู้ที่คลุกคลีอยู่กับ
พวกเขาและสำรวจสภาพความเป็นอยู่ของพวกเขาวางอย่างถี่ถ้วนย่อม
ทราบดี และได้เห็นสิ่งที่พวกเขากระทำ ณ สุสานของอัล-สุเซน
และอัล-บาดาวี และสุสานอื่น ๆ ในอียิปต์ ณ หลุมฝังศพของอัล-อัยดา
รูซ ในแอดเดน อัล-ฮาดี ในเยเมน อิบну อะรอบี ในอัชชาม และซัยคุอับ
ดุลกอดีร์ อัล-ญิลานีย์ ในอิรัก และสุสานของผู้มีชื่อเสียงอื่น ๆ ที่สามัญ
ชนได้ยกย่องเกินขอบเขต และได้เบี่ยงเบนสิทธิอันมากมายที่เป็น
ของอัลลอฮ์ อัสซะวะญัด ไปให้แก่สุสานเหล่านั้น และมีน้อยคนนักที่
จะคัดค้านพวกเขาในเรื่องนั้น และชี้แจงให้พวกเขาเข้าใจถึงความจริง
ของเตาฮีด ที่อัลลอฮ์ทรงส่งนบีมุฮัมมัด ﷺ มาด้วย และบรรดาศาสน
ทูตก่อนหน้าท่าน ขอความสันติและพรของอัลลอฮ์ยังมีแค่พวกท่าน
แท้จริงเราเป็นของอัลลอฮ์ และแท้จริงเราจะกลับคืนสู่พระองค์

และความเชื่อบางอย่างที่เป็นปฏิปักษ์ต่อความเชื่ออันถูกต้องในเรื่อง
ของพระนามและคุณลักษณะ คือความเชื่อของพวกอะฮ์ลุลบิตอะฮ์จาก

หมู่อัลดญะฮ์มียะฮ์และอัลมุอะชะชะฮ์ และผู้ที่เดินตามแนวทางของพวกเขาในการปฏิเสธคุณลักษณะของอัลลอฮ์ ตะอาลา และการปฏิเสธสิ่งที่ได้ถูกกล่าวไว้แก่พระองค์จากบรรดาคุณลักษณะอันสมบูรณ์ ตลอดจนการบรรยายพระองค์ด้วยคุณลักษณะของสิ่งที่ไม่มีอยู่ สิ่งไม่มีชีวิต และสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ อัลลอฮ์ทรงสูงส่งพ้นจากคำกล่าวของพวกเขาอย่างใหญ่หลวง

และสิ่งที่เข้าข่ายในนั้น ได้แก่ ผู้ที่ปฏิเสธคุณลักษณะของอัลลอฮ์ บางประการและยืนยันบางประการ ดังเช่นที่เป็นหลักความเชื่อของอัลอะชาอิเราะฮ์ และบุคคลเหล่านี้ย่อมถูกผูกมัดด้วยสิ่งที่พวกเขาได้ยืนยันจากบรรดาคุณลักษณะ ให้ต้องยอมรับสิ่งที่ทำนองเดียวกันกับสิ่งที่พวกเขาหลีกเลี่ยงหนีจากมันในคุณลักษณะที่พวกเขาปฏิเสธ และพวกเขาได้ตีความหลักฐานของมัน ดังนั้นจึงเป็นการขัดแย้งต่อหลักฐานจากตัวบท และจากเหตุผลทางปัญญา และก่อให้เกิดความขัดแย้งในตนเองในเรื่องนี้ อย่างชัดเจน

ส่วนอะฮ์ลุลฆุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์นั้น พวกเขายืนยันสิ่งที่อัลลอฮ์ ผู้ทรงสูงส่งและมหาบริสุทธิ์ ทรงยืนยันแก่พระองค์เอง หรือที่เราะสูลของพระองค์ มุฮัมมัด ﷺ ได้ยืนยันไว้เกี่ยวกับพระนามและคุณลักษณะในลักษณะที่สมบูรณ์ และพวกเขาถือว่าพระองค์ทรงบริสุทธิ์พ้นจากความเสมอเหมือนกับสิ่งถูกสร้างของพระองค์ เป็นการชำระให้บริสุทธิ์ที่ปลอดจากมลทินแห่งการปฏิเสธ (تعطيل) ดังนั้นพวกเขาจึงยึดถือและปฏิบัติตามหลักฐานทั้งหมด และไม่บิดเบือน (تحريف) และไม่

ปฏิเสธ (تعطيل) อีกทั้งปลอดพ้นจากความขัดแย้งในตัวเองที่ผู้อื่นตกลงไป ดังที่ได้ชี้แจงมาแล้วก่อนหน้านี้

และนี่คือแนวทางแห่งความรอดปลอดภัย และความสุขทั้งในโลกนี้และโลกหน้า (วันอาคิเราะฮ์) และนั่นคือเส้นทางอันเที่ยงตรงที่บรรดาชะละฟุและบรรดาอิหม่ามของประชาชาตินี้ได้ดำเนินตาม และบรรดาผู้ที่มาทีหลังของประชาชาตินี้จะไม่อาจได้รับการแก้ไขให้ดีขึ้นได้นอกจากด้วยสิ่งที่ทำให้บรรดาผู้ที่มาก่อนพวกเขาได้ดี นั่นคือการยึดตามอัลกุรอานและซุนนะฮฺ และละทิ้งทุกสิ่งที่ขัดกับทั้งสอง. เราขอให้อัลลอฮ์ผู้ทรงบริสุทธิและทรงสูงส่ง โปรดให้ประชาชาติกลับคืนสู่ความถูกต้องและความชอบธรรม และโปรดให้มีบรรดาผู้ที่ทำหน้าที่เรียกร้องเชิญชวนสู่ทางนำเพิ่มพูนขึ้นในหมู่ประชาชาตินี้ และโปรดประทานความสำเร็จแก่บรรดาผู้นำและบรรดานักวิชาการของประชาชาติในการต่อสู้กับการตั้งภาคี การขจัดมันให้หมดสิ้น และการตัดเดือนให้ระวังบรรดาวิถีทางของมัน... แท้จริงพระองค์ทรงได้ยื่นและทรงอยู่ใกล้ และอัลลอฮ์คือผู้ประทานความสำเร็จ และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ที่พอเพียงแก่เราแล้ว และเป็นผู้รับมอบหมายที่ดีเยี่ยม และไม่มีอำนาจและพลังใด ๆ เว้นแต่ด้วยพระองค์เท่านั้น และขออัลลอฮ์ทรงประทานพรและความสันติแด่บ่าวของพระองค์และศาสนทูตของพระองค์ นบิของเร ﷺ ครอบครัวของท่านและอัครสาวกของท่าน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ : 2

ว่าด้วยหุก่มของการร้องขอความช่วยเหลือจากท่านนบี ﷺ

มวลดการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์ พรอันประเสริฐและความสันติ
สุขจงมีแต่ท่านเราะซูลของอัลลอฮ์ แต่ประชาชาติและบรรดาเศาะ
ฮาบะฮ์ของท่าน ตลอดจนบรรดาผู้ที่ดำเนินตามการชี้แนะของท่าน

อนึ่ง: หนังสือพิมพ์ อัล-มุจตะมะอ์ ของคูเวต ได้ตีพิมพ์ในฉบับที่
15 ซึ่งออกเมื่อวันที่ 19/4/1390 ฮ.ศ. บทกวีบางบทภายใต้
หัวข้อ: (ในวาระรำลึกถึงวันประสูติอันทรงเกียรติของท่านนบี) และ
บทกวีเหล่านี้มีเนื้อหาเป็นการวิงวอนร้องขอความช่วยเหลือจากท่านนบี
ﷺ และการขอให้ท่านเกื้อหนุนให้ได้รับชัยชนะ เพื่อให้ท่านเข้ามาทำ
ทันและช่วยกอบกู้ประชาชาติ ให้ได้รับชัยชนะ และปลดปล่อย
ประชาชาติให้พ้นจากสิ่งที่ได้ตกอยู่คือความแตกแยกและความขัดแย้ง
โดยมีลายเซ็นของผู้ที่เรียกตนเองว่า: (อามินะฮ์) และต่อไปนี่คือ
เนื้อความจากบทกวีที่กล่าวถึงนั้นบางส่วน:

โอ้ท่านเราะซูลุลลอฮ์ โปรดกอบกู้โลกหนึ่ง... ที่จุคนวนสงคราม
และถูกแผดเผาด้วยเปลวเพลิงของมัน

โอ้ท่านเราะซูลุลลอฮ์ โปรดช่วยกอบกู้ประชาชาติ... ในความ
มืดมนแห่งความสงสัย การรอนแรมยามราตรีนั้น ได้ยืดยาวยิ่งนัก

ไอ้ท่านเราะซูลลลอฮ์ โปรดช่วยเหลือประชาชาติ... ในเขาวงกตแห่งความโศกเศร้า วิสัยทัศน์ของประชาชาติได้หลงหายไป

จนถึงคำกล่าวของนางที่ว่า:

ได้โปรดเร่งชัยชนะ ดังที่ท่านได้เร่งมัน... ในสงครามบะดร์ ครั้นเมื่อข้าพระองค์ได้วิงวอนขอต่ออัลลลอฮ์

แล้วความอภัยศกก็กลับกลายเป็นชัยชนะอันงดงาม... แท้จริงอัลลลอฮ์ ตะอาลา ทรงมีกองทัพที่พวกท่านไม่อาจมองเห็น

(ดังนั้น ผู้เขียนผู้นี้ได้ส่งคำวิงวอนและการขอความช่วยเหลือของตนไปยังท่านนบี ﷺ โดยร้องขอจากท่านให้ช่วยเหลือประชาชาติ (อุมมะฮฺ) ด้วยการเร่งรัดชัยชนะ ทั้งที่หลงลืม หรือไม่ก็ด้วยความไม่รู้ ว่าชัยชนะนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของอัลลลอฮ์ ตะอาลาเพียงผู้เดียว มิได้อยู่ในอำนาจของท่านนบี ﷺ หรือของสิ่งถูกสร้างอื่นใด ดังที่อัลลลอฮ์ ตะอาลาได้ตรัสไว้ในคัมภีร์อันชัดเจนแจ่มแจ้งของพระองค์ว่า:)

﴿...وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ﴾

"และความช่วยเหลือทั้งหลายนั้นไม่มี (จากที่อื่นใด) นอกจากที่อัลลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณเท่านั้น" (อาล อิมรอน : 126), และอัลลลอฮ์ ผู้ทรงเกียรติ ผู้ทรงสูงส่ง ตรัสว่า:

﴿إِنْ يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا

الَّذِي يَنْصُرْكُمْ مِنْ بَعْدِهِ...﴾

"หากว่าอัลลอฮฺทรงช่วยเหลือพวกเจ้าก็ไม่มีผู้ใดชนะพวกเจ้าได้ และหากพระองค์ทรงทอดทิ้งพวกเจ้าแล้ว ก็ผู้ใดเล่าจะช่วยเหลือพวกเจ้าได้หลังจากพระองค์" (ซูเราะฮ์ อาล อิมรอน : 160)

และการกระทำดังกล่าวที่เป็นการขอคู่อ้อและการขอความช่วยเหลือ (อิสติฆาซะฮ์) นั้น คือการมอบการเคารพบูชาในรูปแบบหนึ่งจากบรรดารูปแบบของการอิบาดะฮ์ให้แก่สิ่งอื่นที่ไม่ใช่อัลลอฮ์ ตะอาลา และเป็นที่น่ารำคาญด้วยตัวบทและมตือกัจนัถ์แล้วว่า สิ่งนั้นไม่เป็นที่อนุญาต และแท้จริงอัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงสร้างบ่าวของพระองค์เพื่อการเคารพอิบาดะฮ์ต่อพระองค์เพียงผู้เดียว และทรงส่งบรรดาเราะซูล และทรงประทานคัมภีร์ทั้งหลายลงมา เพื่อชี้แจงการอิบาดะฮ์นั้นและเชิญชวนไปสู่มัน ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾﴾

"และข้ามิได้สร้างญิน และมนุษย์เพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อเคารพภักดีต่อข้า" [ซูเราะฮ์ อัชชะรียาต : 56] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا
الطَّاغُوتَ...﴾

"และโดยแน่นอน เราได้ส่งร่อซูลมาในทุกประชาชาติ (โดยบัญญัติว่า) พวกท่านจงเคารพภักดีอัลลอฮฺ และจงหลีกเลี่ยงให้ห่างจาก

พวกเจวีศ..." (ซูเราะฮ์ อัน-นะหฺลุ : 36) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัส
อีกว่า:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا
أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾⁽¹⁵⁾

"และเราได้ส่งรอสูลคนใดก่อนหน้าเจ้านอกจากเราได้วะฮีย์แก่เขา
ว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้ นอกจากข้า ดังนั้นพวกเจ้าจง
เคารพภักดีต่อข้า" (ซูเราะฮ์ อัล-อันบิยาฮ์ : 25), และอัลลอฮ์ ผู้ทรง
เกียรติ ผู้ทรงสูงส่ง ตรัสว่า:

﴿الر كِتَابٌ أُحْكِمَتْ آيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ
خَبِيرٍ ﴿١﴾ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ﴿٢﴾﴾

"อะลีฟ ลาม รอ คัมภีร์ที่โองการทั้งหลายของมันถูกทำให้รัดกุมมี
ระเบียบ แล้วถูกจำแนกเรื่องต่างๆ อย่างชัดเจน จากพระผู้ทรงปรีชา
ญาณ ผู้ทรงรอบรู้เชี่ยวชาญ"

"เพื่อพวกท่านจะได้ไม่เคารพภักดีผู้ใดนอกจากอัลลอฮ์ แท้จริงฉัน
ได้รับการแต่งตั้งจากพระองค์มายังพวกท่าน เพื่อเป็นผู้ตักเตือนและผู้
แจ้งข่าวดี" (ซูเราะฮ์ ฮุด : 1, 2)

ดังนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงชี้แจงอย่างชัดเจนในโองการอันชัด
แจ้งเหล่านี้ว่า พระองค์มิได้ทรงสร้างมนุษย์และญินขึ้นมาวันแต่เพื่อให้
พวกเขาเคารพภักดีต่อพระองค์เพียงองค์เดียว โดยไม่มีใครเป็นหุ้นส่วน

กับพระองค์ และทรงชี้แจงว่า พระองค์ได้ทรงส่งบรรดาเราะฮ์ลุล ขอความสันติและความจำริญจงประสบแก่พวกเขา เพื่อสั่งใช้ให้ยึดมั่นในการเคารพภักดีนี้ และห้ามปรามสิ่งที่ตรงกันข้ามกับมัน และพระองค์ ผู้ทรงเกริกเกียรติ ผู้ทรงเกรียงไกร ได้ทรงบอกว่า พระองค์ได้ทรงทำให้โองการทั้งหลายแห่งคัมภีร์ของพระองค์มีความมั่นคงเด็ดขาดและทรงแจ่มแจ้งไว้อย่างชัดเจน เพื่อจะได้ไม่มีผู้ใดถูกเคารพสักการะนอกจากพระองค์เท่านั้น

เป็นที่ทราบว่ อิบาเดฮ์หมายถึง: การศรัทธาในความเป็นเอกะของอัลลอฮ์ และการเชื่อฟังต่อพระองค์ โดยการปฏิบัติตามคำสั่งใช้ของพระองค์และละทิ้งข้อห้ามของพระองค์ และอัลลอฮ์ได้ทรงบัญชาและทรงบอกกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ในหลายโองการ โดยในบรรดานั้นคือพระคำรัสของพระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์ว่า:

{وَمَا أَمْرُو إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ...}

"และพวกเขามีได้ถูกบัญชาให้กระทำอื่นใดนอกจากเพื่อเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ เป็นผู้ที่มีเจตนาบริสุทธิ์ในการภักดีต่อพระองค์ เป็นผู้อยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรง..." (ซูเราะฮ์ อัลบะยยินะฮ์ : 5) และอัลลอฮ์ อัชชะวะญ์ล ทรงตรัสว่า:

{وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ...}

"และพระเจ้าของเจ้าบัญชาว่า พวกเจ้าอย่าเคารพภักดีผู้ใดนอกจากพระองค์เท่านั้น..." [อัลอิสรอฮ์ : 23] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรง

ตรัสว่า:

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ
الدِّينَ ۗ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ
مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي
مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ۝﴾

"แท้จริงเราได้ประทานคัมภีร์มายังเจ้าด้วยสัจธรรม ดังนั้นเจ้าจง
เคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อ
พระองค์"

"พึงทราบเถิด การอับาดะฮ์โดยบริสุทธิ์ใจนั้นเป็นของอัลลอฮ์องค์
เดียว ส่วนบรรดาผู้ที่ยึดถือเอาบรรดาผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮ์ โดย
กล่าวว่าเรามีได้เคารพภักดีพวกเขา เว้นแต่เพื่อทำให้เราเข้าไปใกล้ชิด
ต่ออัลลอฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์ จะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในสิ่งที่พวก
เขาขัดแย้งกันในเรื่องนั้น แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงชี้นำทางแก่ผู้กล่าว
เท็จ ผู้ไม่สำนึกบุญคุณ" [ซูเราะฮ์ อัจซุมมัร : 2-3]

และบรรดาโองการ (อายะฮ์) ในความหมายนี้มีอยู่มากมาย และ
ทั้งหมดนั้นล้วนบ่งชี้ถึงความจำเป็น (วาญิบ) ต้องทำอับาดะฮ์ด้วย
ความอิกลาศต่ออัลลอฮ์เพียงผู้เดียว และละทิ้งการเคารพสักการะต่อทุก
สิ่งอื่นจากพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นบรรดานบี อะลย์อิมุศเสาะลาตุวัสสลาม
หรือผู้อื่นก็ตาม

และปราศจากข้อสงสัยว่า การคูอาอ์เป็นหนึ่งในประเภทของการทำอิบาดะฮ์ที่สำคัญยิ่งและครอบคลุมที่สุด ดังนั้นจึงจำเป็นต้องทำให้การคูอาอ์นั้นบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว ดังที่พระองค์ผู้ทรงเกริกเกียรติ ผู้ทรงสูงส่ง ตรัสว่า:

﴿فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ﴾ (16)

"ดังนั้นจงวิงวอนขอต่ออัลลอฮ์ โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์ แม้ว่าพวกปฏิเสธศรัทธาจะเกลียดชังก็ตาม" [ซอ फिर : 14] และอัลลอฮ์ อี้ซหะวะญุล ตรัสว่า:

﴿وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا﴾ (17)

"และว่าแท้จริงบรรดามัสยิดนั้นเป็นของอัลลอฮ์ ดังนั้น พวกเจ้าอย่าวิงวอนขอผู้ใดเคียงคู่กับอัลลอฮ์" [ญิน : 18] และคำชี้แนะนี้ที่ข้าขอ (คูอาอ์) จากอัลลอฮ์เท่านั้น ครอบคลุมสิ่งถูกสร้างทั้งหมด ทั้งบรรดานบี (อะลัยฮิมุสสลาม) และผู้อื่น และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ

فِإِنَّكَ إِذَا مِنَ الظَّالِمِينَ﴾ (18)

"และเจ้าอย่าวิงวอนสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ที่ไม่อำนวยการประโยชน์แก่เจ้า และไม่ให้โทษแก่เจ้า หากเจ้ากระทำเช่นนั้น แท้จริงเจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้อธรรม" (ซูเราะฮ์ ยูनुส : 106) และนี่คือพระคำรัสที่มีต่อท่านนบี ﷺ และเป็นທີ່ทราบชัดว่าอัลลอฮ์ ผู้ทรงบริสุทธิ์ยิ่ง ได้ทรงคุ้มครองท่าน

ให้พ้นจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ แต่แท้จริงสิ่งที่ประสงค์จากนั้นก็คือ เพื่อเป็นการเตือนผู้อื่น แล้วพระองค์ผู้ทรงเกริกเกียรติยิ่งได้ตรัสว่า:

﴿وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ

فِائِكَ إِذَا مِنَ الظَّالِمِينَ﴾

"และเจ้าอย่าวิงวอนสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ที่ไม่อำนาจประโยชน์แก่เจ้า และไม่ให้โทษแก่เจ้า หากเจ้ากระทำเช่นนั้น แท้จริงเจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้ อธรรม" (ซูเราะฮ์ ยูนุส : 106) และนี่คือคำตรัสที่มีต่อท่านนบี ﷺ โดยมุ่งหมายเพื่อเตือนผู้อื่น เพราะเป็นที่ทราบกันว่าอัลลอฮ์ได้ คຸ້ມครองศาสนทูตของพระองค์ให้พ้นจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ แล้วอัลลอฮ์ก็ได้ทำให้การห้ามและการเตือนนั้นเข้มงวดรุนแรงยิ่งขึ้น จึงตรัสว่า:

﴿...فَإِنْ فَعَلْتَ فِائِكَ إِذَا مِنَ الظَّالِمِينَ﴾

"หากเจ้ากระทำเช่นนั้น แท้จริงเจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้ อธรรม" และคำ ว่า การอธรรม เมื่อกล่าวโดยทั่วไป ข้อมหมายถึง การตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ที่ใหญ่หลวง ดังที่อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า:

﴿...وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

"และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น คือ พวกที่ อธรรม (แก่ตัวเอง)" (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 254) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีก ว่า:

(...إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ)

"แท้จริงการตั้งภาคีนั้นเป็นความคิดอย่างมหันต์โดยแน่นอน" (ซูเราะฮ์ ลุคมาน : 13) หากแม่ผู้เป็นนายแห่งลูกหลานอาดัม ﷺ ทำการขอคู่ออกต่อผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์ ก็ย่อมเป็นหนึ่งในบรรดาผู้อธรรม แล้วคนอื่นที่มีใช้ท่านเล่าจะเป็นอย่างไร?!

ดังนั้นจากโองการเหล่านี้และอื่นๆ จึงเป็นที่ทราบว่าการวิงวอนต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ — ไม่ว่าจะ เป็นบรรดาผู้ตาย ต้นไม้ เจริญ และอื่นๆ — นั้นเป็นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ และเป็นการขัดแย้งต่อเตาฮีดของอัลลอฮ์ในเรื่องอิบาดะฮ์ ซึ่งเป็นเป้าประสงค์ที่อัลลอฮ์ทรงสร้างสองจำพวกคือญินและมนุษย์ และเพื่อสิ่งนี้เองพระองค์ทรงส่งบรรดาเราะซูลและประธานคัมภีร์ลงมา อีกทั้งเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับความหมายของคำว่า “ลา อิลาฮะ อิลลัลลอฮ์” ที่ปฏิเสธการอิบาดะฮ์ต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ และยืนยันมั่นให้แก่อัลลอฮ์ผู้เดียว ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

(ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ

الْبَطْلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٦٢﴾)

"เช่นนั้นแหละ เพราะว่าอัลลอฮ์ คือผู้ทรงสัจจะ และแท้จริงสิ่งที่พวกเขาวิงวอนขออื่นจากพระองค์นั้นมันเป็นเท็จ และแท้จริงอัลลอฮ์ พระองค์เป็นผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงยิ่งใหญ่" (อัล-ฮัจญ์: 62)

และนี่คือหลักของศาสนา และเป็นรากฐานของมิลละฮฺ และบรรดา
การอิวาดะฮฺทั้งหลายจะไม่ถูกต้อง นอกจากภายหลังที่หลักการนี้
ถูกต้องแล้ว ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَلَقَدْ أَوْحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكَ لَئِن أَشْرَكْتَ
لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦٥﴾﴾

"และโดยแน่นอน ได้มีวะฮียมายังเจ้า (มุฮัมมัด) และมายัง
บรรดานบีก่อนหน้าเจ้าหากเจ้าตั้งภาคี (กับอัลลอฮฺ) แน่นอนการทำงาน
ของเจ้าก็จะไร้ผล และแน่นอนเจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน" [ซูเราะฮ์
อิซซุมร์: 65] ◀ อัลลอฮ์ ผู้ทรงบริสุทธิผู้ทรงสูงส่งยิ่ง ตรัสว่า:

﴿...وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

"และหากพวกเขาได้ให้มีภาคีขึ้นแล้ว แน่นอนสิ่งที่พวกเขาเคย
กระทำกันมา ก็สูญสิ้นไปจากพวกเขา" (อัลอันอาม : 88)

จากที่กล่าวมาข้างต้น ปรากฏว่า ศาสนาอิสลามและการปฏิญาณตน
ว่า "ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์" มีรากฐานอันยิ่งใหญ่สอง
ประการ:

ประการหนึ่ง: จะต้องไม่ทำการเคารพสักการะนอกจากอัลลอฮ์
เพียงผู้เดียว โดยไม่ตั้งสิ่งใดๆ เป็นภาคีกับพระองค์ ดังนั้น ผู้ใดวอนขอ
(คูอาฮ์) ต่อบรรดาผู้ตาย ไม่ว่าจะเป็นนบีหรือผู้อื่นก็ตาม หรือวอนขอ
ต่อรูปเคารพ ต้นไม้ หิน หรือสิ่งถูกสร้างอื่นใด หรือวิงวอนขอความ

ช่วยเหลือจากสิ่งเหล่านั้น หรือแสวงหาความใกล้ชิดต่อพวกมันด้วยการ
เชือดบูชาและการบนบาน หรือทำการละหมาดให้แก่พวกมัน หรือ
กราบต่อพวกมัน แท้จริงเขาได้ยึดถือสิ่งเหล่านั้นเป็นพระเจ้าอื่น
จากอัลลอฮ์ และได้ทำให้พวกมันเป็นภาคีเทียบเคียงกับพระองค์ ผู้ทรง
มหาวิสุทธิและสูงส่ง และเป็นการขัดแย้งและลบล้างความหมายของ
“ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮ์” คือ ไม่มีผู้ใดสมควรได้รับการเคารพสักการะ
นอกจากอัลลอฮ์

ประการที่สอง: เคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา เฉพาะด้วยบัญญัติ
ของนบีและเราะซูล (ศาสนทูต) ของพระองค์ ﷺ เท่านั้น ดังนั้นผู้ใดที่
อุตริกรรม (บิโคฮ์) ในศาสนาในสิ่งที่อัลลอฮ์ไม่ได้อนุญาต เขาย่อม
ยังไม่บรรลुकความหมายของคำปฏิญาณว่า มุฮัมมัดคือเราะซูล (ศาสน
ทูต) ของอัลลอฮ์ และการทำงานของเขจะไม่เป็นประโยชน์แก่เขาและ
ไม่เป็นที่ยอมรับโดยอัลลอฮ์ อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า :

{وَقَدِمْنَا إِلَىٰ مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَنْثُورًا ﴿٢٣﴾}

"และเรามุ่งสู่ส่วนหนึ่งของการงานที่พวกเขาได้ปฏิบัติไป แล้วเรา
จะทำให้มันไร้คุณค่ากลายเป็นละอองฝุ่นที่ปลิวว่อน" (อัลฟุรคอน :
23) และความหมายของคำว่าการทำงานที่ถูกกล่าวไว้ในอายะฮ์นั้น คือ
การงานของผู้ที่เสียชีวิตโดยเขาได้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ผู้ทรงเกริกเกียรติ
ผู้ทรงสูงส่ง

และนับรวมในนี้ด้วยก็คือ: บรรดาการงานที่อุตริขึ้นซึ่งอัลลอฮ์มิได้

อนุญาต เพราะแท้จริงการทำงานเหล่านั้นจะกลายเป็นเพียงฐูฐิที่ปลิว
กระจายในวันกิยามะฮ์ เนื่องจากมันไม่สอดคล้องกับศาสนบัญญัติอัน
บริสุทธิ์ของพระองค์ ดังที่ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«مَنْ أَحَدَّثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فَهُوَ رَدٌّ»

"ผู้ใดที่ทำอุตริกรรมขึ้นในศาสนาของเรา โดยสิ่งนั้นไม่ใช่มาจาก
ศาสนาแต่อย่างใด สิ่งนั้นก็ถูกปฏิเสธ" หะดีษบทนี้เป็นที่เห็นพ้อง
ต้องกันว่าถูกต้อง

สรุปความได้ว่า: นักเขียนหญิงท่านนี้ได้หันไปวิงวอนและขอพรต่อ
ท่านเราะซูลุลลอฮ์ มุฮัมหมัด ﷺ และละเลยต่อพระผู้เป็นเจ้าของ
สากลโลก ผู้ซึ่งชัชชนะ อันตราย และคุณประโยชน์นั้นอยู่ในพระหัตถ์
ของพระองค์แต่เพียงผู้เดียว และไม่มีสิ่งใดเลยจากทั้งหมดนั้นอยู่ใน
อำนาจของผู้ใดอื่น

และไม่มีข้อสงสัยว่านี่คือการอธรรมที่ยิ่งใหญ่และร้ายแรง
และอัลลอฮ์ได้ทรงสั่งใช้ให้วิงวอนขอต่อพระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์ยิ่ง และ
ได้ทรงสัญญาแก่ผู้ที่วิงวอนขอต่อพระองค์ว่าจะได้รับการตอบรับ และ
ได้ทรงขู่เชิญผู้ที่หยิ่งยะโสจากสิ่งนั้นว่าจะถูกให้เข้าสู่รกณะอันนัม
ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า:

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ

عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ﴿٦١﴾

"และพระเจ้าของพวกเจ้าตรัสว่า จงวิงวอนขอต่อข้า ข้าจะตอบรับแก่พวกเจ้า ส่วนบรรดาผู้โอ้อวดต่อการเคารพภักดีแก่ข้า นั้น จะเข้าไปอยู่ในนรกอย่างต่ำต้อย" [มอфир : 60] หมายถึง บรรดาผู้ที่อภัยและตกต่ำ ดังนั้น โองการอันทรงเกียรตินี้จึงชี้ให้เห็นว่าการขอคู่อื่นคืออิบาดะฮ์ และว่าผู้ใดที่ยังยะโสต่อการขอคู่อื่น ที่พำนักของเขาคือ นรกญะฮันนัม ดังนั้นเมื่อสภาพของผู้ที่ยังยะโสจากการวิงวอนขอต่ออัลลอฮ์เป็นเช่นนี้ แล้วสภาพของผู้ที่วิงวอนขอต่อผู้อื่นและหันเหจากพระองค์เล่าจะเป็นเช่นไร ทั้งที่พระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์ผู้ทรงสูงส่งนั้นทรงอยู่ใกล้ ทรงเป็นเจ้าของทุกสรรพสิ่ง และทรงสามารถเหนือทุกสิ่ง ดังที่พระองค์ผู้ทรงสูงส่งได้ตรัสว่า:

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿٦٠﴾﴾

"และเมื่อบ่าวของข้าถามเจ้าถึงข้าแล้วก็ (จงตอบเถิดว่า) แท้จริงข้าอยู่นอยู่ใกล้ ข้าจะตอบรับคำวิงวอนของผู้ที่วิงวอน เมื่อเขาวิงวอนต่อข้า ดังนั้น พวกเขาจึงตอบรับข้าเถิด และจงศรัทธาต่อข้า เพื่อว่าพวกเขาจะได้อยู่ในทางที่ถูกต้อง" [อัลบะกะเราะฮะฮ์ : 186] และท่านนบี ﷺ ได้กล่าวไว้ในหะดีษเศาะฮี้หฺว่า แท้จริงการคู่อื่นคืออิบาดะฮ์ และท่านได้กล่าวแก่บุตรของลุงของท่าน อับดุลลอฮ์ บิน อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม่า ว่า:

« أَحْفَظِ اللَّهَ يَحْفَظَكَ، أَحْفَظِ اللَّهَ تَجِدْهُ تُجَاهَكَ، إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ، وَإِذَا اسْتَعَنْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ. »

“เจ้าจงปกป้องรักษา(ศาสนาของ)อัลลอฮ์ แล้วอัลลอฮ์จะทรงปกป้องรักษาเจ้า จงปกป้องรักษา(ศาสนาของ)อัลลอฮ์ เจ้าจะพบพระองค์อยู่บนทางของเจ้า เมื่อเจ้าต้องการขอ ก็จงขอจากอัลลอฮ์ และเมื่อจะขอความช่วยเหลือ ก็จงขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์” บันทึกโดย อัศดีรมิซีย์และคนอื่นๆ

และท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَدْعُو لِلَّهِ نِدَاءً؛ دَخَلَ النَّارَ.»

“ผู้ใดที่เสียชีวิตไปโดยที่เขาได้ขอต่อสิ่งใดเพื่อเป็นภาคีกับอัลลอฮ์ เขาจะตกนรกอย่างแน่นอน” บันทึกโดย อัล-บุคอรีฮ์ และในเศาะฮีฮัยน์ จากท่านนบี ﷺ ท่านถูกถามว่า: “บาปใดที่ใหญ่หลวงที่สุด?” ท่านกล่าวว่า:

«أَنْ تَجْعَلَ لِلَّهِ نِدَاءً وَهُوَ خَلَقَكَ.»

“คือการที่เจ้าตั้งสิ่งอื่นใดเป็นภาคีแก่อัลลอฮ์ ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงสร้างเจ้า” และคำว่า “النِّدَاءُ” หมายถึง ผู้เท่าเทียมและผู้เสมอเหมือน ดังนั้นผู้ใดที่คู่อภัยต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ หรือขอความช่วยเหลือจากมัน หรือบนบานให้มัน หรือเชือดสัตว์เพื่อมัน หรือได้มอบหมายการอับผาคะฮ์ใดก็ตามให้แก่มันนอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว แน่แน่นอนว่าเขาได้

ยึดถือสิ่งนั้นเป็นผู้ทำเทียมกับอัลลอฮ์ ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นนบี วะลี ะมะลาอิกะฮ์ ฉุน รูปเคารพ หรือสิ่งที่ถูกสร้างอื่น ๆ ก็ตาม

ในที่นี้อาจมีผู้กล่าวว่า: แล้วบทบัญญัติของการขอจากคนที่ยังมีชีวิตอยู่และอยู่ต่อหน้าในสิ่งที่เขาสามารถทำได้ และการขอความช่วยเหลือจากเขาในเรื่องทางรูปธรรมที่เขาสามารถทำได้นั้น เป็นอย่างไร? คำตอบก็คือ: สิ่งนี้มีใช้เป็นส่วนหนึ่งของการตั้งภาคี หากแต่เป็นเรื่องปกติที่อนุญาตได้ในหมู่มุสลิม ดังที่อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ในเรื่องราวของท่านนบีมุซา อะลัยฮิสสลาม ว่า

{...فَاسْتَعَاثَهُ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ...}

"ดังนั้น คนที่มาจากพวกพ้องของเขาได้ร้องขอความช่วยเหลือเพื่อให้ปราบฝ่ายที่เป็นศัตรูของเขา" (อัลเกาะศ็อศ : 15) และดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสไว้เกี่ยวกับเรื่องราวของท่านนบีมุซา อะลัยฮิสสลาม อีกด้วยว่า:

{فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ...}

"ดังนั้น เขาจึงออกจากเมืองนั้นในสภาพหวาดกลัวว่าจะเกิดภัย..." [ซูเราะฮ์ อัลเกาะศ็อศ: 21] และเช่นเดียวกับที่มนุษย์ขอความช่วยเหลือจากบรรดาสหราชอาณาจักรในสงคราม และในเรื่องอื่น ๆ ที่ประสบแก่ผู้คน ซึ่งพวกเขาจำเป็นที่จะต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

และอัลลอฮ์ได้ทรงบัญชาท่านนบี ﷺ ให้แจ้งแก่ประชาชาติของท่านว่า แท้จริงท่านไม่มีอำนาจที่จะสร้างประโยชน์หรือปิดเป่าสิ่งชั่ว

ร้ายแก่ผู้ใดได้ แล้วพระองค์อัลลอฮ์ผู้ทรงบริสุทธิและสูงสุดตรัสว่า:

﴿قُلْ إِنَّمَا أَدْعُو رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا ۝١١ قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا ۝١٢﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริงฉันวิงวอนขอต่อพระเจ้าของฉัน และฉันจะมีตั้งผู้ใดเป็นภาคีต่อพระองค์"

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริงฉันไม่มีอำนาจที่จะให้โทษและให้คุณแก่พวกท่าน" [ซูเราะฮ์ อัล-ญิน: 21, 22], และอัลลอฮ์ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَاسْتَكْتَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ۝١٨٨﴾

"จงกล่าวเถิดว่า (มุฮัมมัด) ว่าฉันไม่มีอำนาจที่จะครอบครองประโยชน์ใด ๆ และโทษใด ๆ ไว้เป็นกรรมสิทธิ์แก่ตัวของฉันได้นอกจากสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงประสงค์เท่านั้น และหากฉันเป็นผู้ที่รู้สิ่งเร้นลับแล้ว แน่อนฉันก็ย่อมมอบโทษสิ่งที่ดีไว้มากมายแล้ว และความชั่วร้ายก็ย่อมไม่ต้องฉันได้ ฉันมิใช่ใครอื่น นอกจากผู้ตักเตือน และผู้ประกาศข่าวดีแก่กลุ่มชนที่ศรัทธาเท่านั้น" (ซูเราะฮ์ อัล-อะฮ์รอฟ : 188)

และอายะฮ์ในความหมายนี้มีอยู่มากมาย

เป็นที่ทราบกันว่า ท่านนบี ﷺ จะไม่วิงวอนขอต่อผู้ใดนอกจากพระเจ้าของท่านเท่านั้น ดังที่มีหลักฐานยืนยันว่า ในวันบดร์ ท่านได้ขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์ และขอให้พระองค์ทรงประทานชัยชนะเหนือศัตรูของท่าน และท่านได้วิงวอนอย่างหนักในเรื่องนั้น โดยกล่าวว่า: « يا رب! أنجز مالي » ความว่า: “โอ้ พระผู้อภิบาล! โปรดทรงทำให้สิ่งที่พระองค์ได้สัญญาแก่ข้าพระองค์สำเร็จเถิด” จนกระทั่ง อัศศิดดิกผู้ยิ่งใหญ่ อุบบักร รอฎียัลลอฮูอันฮุ ได้กล่าวว่า: พอแล้วเถิด โอ้ รอซูลของอัลลอฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์จะทรงทำให้คำสัญญาที่พระองค์ทรงให้ไว้แก่ท่านนั้นเป็นจริง และอัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ประทานโองการของพระองค์ลงมาในเรื่องนั้น โดยตรัสว่า:

(إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُمْ بِالْفِ
مِّنَ الْمَلَكَةِ مُرَدِّينَ ﴿٩﴾)

"จงรำลึกขณะที่พวกเจ้าขอความช่วยเหลือยามคับขันต่อพระเจ้าของพวกเจ้า แล้วพระองค์ก็ได้ทรงรับสนองแก่พวกเจ้าว่า แท้จริงข้าจะช่วยพวกเจ้าด้วยมลาอิกะฮ์หนึ่งพันตน โดยทยอยกันลงมา" [อัลอันฟาล : 9] อัลลอฮ์ (มหাবริสุทฺิ์แค่พระองค์) ได้ทรงเตือนให้พวกเราระลึกถึงการวิงวอนขอความช่วยเหลือของพวกเราในบรรดาโองการเหล่านี้ และได้ทรงแจ้งว่าพระองค์ได้ทรงตอบรับการขอของพวกเราแล้ว จึงทรงหนุนไพร่พลด้วยเหล่ามลาอิกะฮ์ เพื่อเป็นการแจ้งข่าวดีแก่ชัยชนะ และเพื่อให้หัวใจของพวกเราเกิดความสงบมั่นใจ และพระองค์

ได้ทรงชี้แจงว่า แท้จริงชัยชนะนั้นมิได้มาจากมลาอิกะฮ์ หากแต่เป็นชัยชนะที่มาจากพระองค์เท่านั้น แล้วพระองค์ตรัสว่า:

{وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ...}

"และไม่มีการช่วยเหลือ นอกจากที่มาจากที่อัลลอฮ์เท่านั้น..."
(อาลา อิมรอน : 126) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

{وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ

تَشْكُرُونَ ﴿١٢٣﴾

"และแน่นอน อัลลอฮ์ได้ทรงช่วยเหลือพวกเจ้าที่บะดร์มาแล้ว ทั้ง ๆ ที่พวกเจ้าเป็นพวกค้อยกว่า ดังนั้นพวกเจ้าพึงยำเกรงอัลลอฮ์เถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจักขอบคุณ" [อาลา อิมรอน : 123] อัลลอฮ์ผู้ทรงสูงส่ง ได้ชี้แจงไว้ในอายะฮ์นี้ว่า แท้จริงพระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือพวกเขาในสงครามบักร์ จึงรู้ได้ว่า สิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่พวกเขาจากอาวุธและกำลัง และสิ่งที่พระองค์ทรงเสริมกำลังพวกเขาด้วยเหล่ามลาอิกะฮ์ ทั้งหมดนั้นเป็นส่วนหนึ่งจากเหตุแห่งชัยชนะ เป็นข่าวดี และเป็นความสงบนิ่งของหัวใจ และชัยชนะมิได้มาจากสิ่งเหล่านั้น แต่แท้จริงชัยชนะนั้นมาจากอัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว แล้วเหตุใดผู้เขียนศตวรรษนี้หรือผู้อื่นจึงกล้ามุ่งเอาการวิงวอนขอความช่วยเหลือและการขอชัยชนะของคนต่อท่านนบี ﷺ แล้วผินหลังให้พระองค์ผู้อภิบาลแห่งสากลโลก ผู้ทรงเป็นผู้ครอบครองทุกสิ่ง และผู้ทรง

สามารถเห็นทุกสิ่ง?!

ไม่มีข้อสงสัยว่า นี่เป็นความโง่เขลาที่น่าเกลียดชังที่สุด แต่แท้จริงแล้วเป็นหนึ่งในบาปการตั้งภาคีที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ดังนั้น เป็นหน้าที่ของผู้เขียนหญิงผู้นี้ที่จะต้องเตาบะฮ์ (กลับใจต่ออัลลอฮ์) อย่างจริงจัง และการสำนึกผิดอย่างจริงจังนั้นประกอบด้วยหลายประการ ดังนี้: หนึ่ง: เสียใจจากสิ่งที่ได้เกิดขึ้นเนื่องจากบาปนั้น ลำดับที่สอง: คือ การเลิกละจากความคิดที่ได้กระทำไปแล้ว ประการที่สาม: ตั้งใจอย่างแน่วแน่จะไม่กลับไปทำอีก ทั้งเพื่อเทิดทูนอัลลอฮ์ ด้วยความบริสุทธิ์ใจต่อพระองค์ ปฏิบัติในสิ่งที่พระองค์สั่งใช้ และระมัดระวังต่อสิ่งที่พระองค์ทรงห้ามไว้ นี่แหละคือการกลับเนื้อกลับตัวที่บริสุทธิ์ใจ และยังมีประการที่สี่ซึ่งเฉพาะเมื่อการล่วงละเมิดเกิดขึ้นต่อสิทธิของเพื่อนมนุษย์ คือ: ประการที่สี่: การคืนสิทธิให้แก่ผู้มีสิทธิโดยชอบ หรือการขอให้เขายกโทษให้

และอัลลอฮ์ได้ทรงบัญชาให้ปวงบ่าวของพระองค์ทำการกลับตัวกลับใจ (เตาบะฮ์) และทรงสัญญาว่าจะทรงรับการเตาบะฮ์ของพวกเขา ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า :

(...وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٦٦﴾)

"และพวกเจ้าทั้งหลายจงขอลุแก่โทษต่ออัลลอฮฺเถิด โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับชัยชนะ" (ซูเราะฮ์ อันนุร : 31) และพระองค์ได้ตรัสเกี่ยวกับชาวอัลนะศอรอว่า :

(أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَهُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٧٤﴾)

"พวกเขาจะไม่สำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวต่ออัลลอฮ์ และขออภัยโทษต่อพระองค์กระนั้นหรือ และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษผู้ทรงเอ็นดูเมตตาเสมอ" [ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ : 74], และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

(وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٧٦﴾ يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا ﴿٧٦﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٧﴾)

"และบรรดาผู้ที่ไม่วิงวอนขอพระเจ้าอื่นใดคู่เคียงกับอัลลอฮ์ และพวกเขาไม่ฆ่าชีวิตซึ่งอัลลอฮ์ทรงห้ามไว้ เว้นแต่เพื่อความยุติธรรม และพวกเขาไม่ผิดประเวณี และผู้ใดกระทำเช่นนั้น เขาจะได้พบกับความผิดอันมหันต์

การลงโทษในวันกิยามะฮ์จะถูกเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าสำหรับเขา และเขาจะอยู่ในนั้นอย่างอัปยศ

เว้นแต่ผู้ที่กลับเนื้อกลับตัว และศรัทธาและประกอบกิจการงานที่ดี เขาเหล่านั้นแหละอัลลอฮ์จะทรงเปลี่ยนความชั่วของพวกเขาเป็นความดี และอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ" (อัลฟุรกอน : 68-

70) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

{وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ
وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٧٥﴾}

"และพระองค์คือผู้ทรงรับการขออภัยโทษจากปวงบ่าวของพระองค์ และทรงอภัยจากความผิดทั้งหลายและพระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที่พวกเจ้ากระทำ" (ซูเราะฮ์ อีซ-ซุรอ : 25)

มีหะดีษที่ถูกต้อง โดยที่ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«الإِسْلَامُ يَهْدِمُ مَا كَانَ قَبْلَهُ، وَالتَّوْبَةُ تَجِبُ مَا كَانَ قَبْلَهَا».

อิสลามจะลบล้างบาปก่อนหน้านั้น (ก่อนเข้ารับอิสลาม) และการกลับใจ (เตาบะฮ์) จะลบล้างบาปก่อนหน้านั้น

ข้าพเจ้าได้เรียบเรียงถ้อยคำโดยสังเขปเหล่านี้ เนื่องจากอันตรายอันใหญ่หลวงของการตั้งภาคีกับอัลลอฮ์ และด้วยเหตุที่มันเป็นบาปที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และด้วยความเกรงว่าอาจมีผู้หลงเชื่อสิ่งที่ผู้เขียนสตรีผู้นี้ได้เผยแพร่ออกมา และด้วยเหตุว่าการดักเตือนเพื่อเห็นแก่อัลลอฮ์และต่อปวงบ่าวของพระองค์นั้นเป็นหน้าที่ที่จำเป็น เราขอต่ออัลลอฮ์ ผู้ทรงเกียรติยศและสง่าราศี โปรดให้สิ่งนี้ก่อให้เกิดประโยชน์ และโปรดทำให้สภาพการณ์ของพวกเราและของบรรดามุสลิมทุกคนดีขึ้น และโปรดประทานความเข้าใจในศาสนาอย่างถ่องแท้แก่พวกเราทุกคน และโปรดให้เราขึ้นหัชคัมั่นคงอยู่บนมัน และโปรดคุ้มครองเราและบรรดามุสลิม

ทุกคนให้พ้นจากความชั่วร้ายจากตัวเราเอง และจากความชั่วของการ
งานของเรา แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงคุ้มครองอุปถัมภ์ในเรื่องนั้น และ
ทรงเดชาภาพเหนือมัน

และขออัลลอฮ์ทรงโปรดประทานพรและความสันติ และประทาน
ความจำเริญ แต่บ่าวของพระองค์และศาสนทูตของพระองค์ คือท่านน
บีของเรานูฮิมมัด คือลิลลลอฮูอะลัยฮิวะสัลลิม ครอบครัวของท่านและ
อัครสาวกของท่าน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ : 3

ในหุ้ก่มของการขอความช่วยเหลือจากญินและชัยฏอน และการบนบานให้พวกมัน

จาก अबดุลอะซีซ บิน अबดุลลอฮ บิน บาซ ถึงผู้ใดก็ตามจากบรรดามุสลิมที่ได้พบเห็นสิ่งนี้ ขอให้อัลลอฮฺทรงประทานความสำเร็จแก่ฉัน และพวกเขาในการยึดมั่นในศาสนาของพระองค์ และให้ฉันหยัดมันคงอยู่บนมัน อามีน

أستلاموے لیکوے وے رے رے صمے ڈے لے لے وے بے رے رے کادے

อนึ่ง: มีพี่น้องบางท่านได้สอบถามข้าพเจ้าเกี่ยวกับสิ่งที่บรรดาผู้เขลาบางคนกระทำอยู่ นั่นคือการวิงวอนขอต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ ผู้ทรงมหาวริสุทธี และการขอความช่วยเหลือจากสิ่งอื่นเหล่านั้นในกิจธุระอันสำคัญ; เช่น การวิงวอนขอต่อบรรดาญินและการขอความช่วยเหลือจากพวกมัน การบนบานให้แก่พวกมัน และการเชือดสัตว์บูชาให้แก่พวกมัน. และในบรรดาสิ่งนั้นอีกเช่นกัน คือคำกล่าวของบางคนว่า (“โอ้ เจ็ดเอี้ย”) หมายถึง เจ็ดคนจากบรรดาหัวหน้าญิน: “จงนำเขาไป จงหักกระดูกของเขา จงดื่มเลือดของเขา จงทารุณกรรมเขา โอ้เจ็ดเอี้ย จงทำกับเขาเช่นนั้น” หรือคำกล่าวของบางคนว่า: “จงเอาเขาไปเถิด โอ้ญินแห่งยามเที่ยง, โอ้ญินแห่งยามอัศร์” และสิ่งนี้พบได้มาก

ในบางภูมิภาคทางภาคใต้ และสิ่งที่เข้าข่ายเรื่องนี้ ได้แก่: การขอคู่อำ
จากผู้เสียชีวิตจากหมู่บรรดานปี สอสิทธิ์ และผู้อื่น ตลอดจนการขอคู่อำ
จากมลาอิกะฮ์และการวิงวอนขอความช่วยเหลือจากพวกเขา ทั้งหมดนี้
และสิ่งที่คล้ายคลึงกัน ล้วนเกิดขึ้นจากคนจำนวนมากในหมู่ผู้ที่อ้างว่า
นับถือศาสนาอิสลาม อันเกิดจากความโง่เขลาของพวกเขา และการ
เลียนแบบผู้มาก่อน และบางทีก็มีบางคนผ่อนปรนในเรื่องนี้ โดยยกเป็น
ข้ออ้างว่า “นี่เป็นเพียงลมปาก เรามีได้ตั้งใจและมีได้เชื่อถือนั่น”

เขายังถามฉันอีกด้วยว่า: เกี่ยวกับบทบัญญัติว่าด้วยการสมรสกับผู้ที่
เป็นที่รู้กันว่าประกอบกรงานเหล่านี้ สัตว์เชือดของพวกเขา การ
ละหมาดญะนาซะฮ์ให้พวกเขา และการละหมาดตามหลังพวกเขา
ตลอดจนการให้ความเชื่อแก่พวกเขาทำไยศาสตร์และนักพยากรณ์ เช่น
ผู้ที่อ้างว่ารู้โรคและสาเหตุของมันเพียงแค่ตรวจดูสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ได้
สัมผัสร่างกายของผู้ป่วย เช่น ผ้าโพกศีรษะ กางเกง และผ้าคลุมศีรษะ
ของสตรี และสิ่งที่ทำนองเดียวกัน

คำตอบ: มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว
ขอพรอันประเสริฐและความสานติงมีแด่มุหัมมัด ผู้ซึ่งไม่มีศาสนทูต
ใดหลังจากท่าน และครอบครัวและบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน
ตลอดจนบรรดาผู้ที่ได้รับทางนำจากพวกเขาจนถึงวันแห่งการพิพากษา

อนึ่ง: แท้จริง อัลลอฮ์ ชูบฮานะฮฺวะตะอาลา ได้ทรงสร้างทั้งญิ
นและมนุษย์ขึ้นมาเพื่อการเคารพสักการะต่อพระองค์เพียงผู้เดียว
และไม่ทำการสักการะต่อผู้ใดร่วมกับพระองค์ และเพื่อให้พวกเขา

อุทิศการวิงวอนและการขอความช่วยเหลือ การเชือดพลี การบนบาน และบรรดาการอวดคะยี้ทั้งมวล แต่พระองค์เท่านั้น และแท้จริงพระองค์ได้ทรงส่งบรรดาศาสนทูตมาด้วยศาสน์ดังกล่าว และทรงสั่งใช้พวกเขาในสิ่งนั้น และทรงประทานคัมภีร์จากสวรรค์ลงมา ซึ่งอันยิ่งใหญ่ที่สุดคืออัลกุรอานอันทรงเกียรติ เพื่อชี้แจงเรื่องดังกล่าวและเรียกร้องไปสู่มัน และเพื่อเตือนผู้คนให้ระวังจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ และการเคารพสักการะสิ่งอื่นนอกจากพระองค์ และนี่คือแก่นแกนอันเป็นรากฐานสูงสุดของบรรดาหลักการทั้งมวล และเป็นรากฐานของหลักศรัทธาและศาสนา นี้แหละคือความหมายของการปฏิญาณตนว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ และความจริงของถ้อยคำคือ: “ไม่มีผู้ใดที่ควรได้รับการสักการะอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น” ดังนั้นมันจึงปฏิเสธความเป็นพระเจ้าและการเคารพสักการะของสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ และยืนยัน-คือ การอวดคะยี้- ให้เป็นของอัลลอฮ์เพียงผู้เดียว มิใช่สำหรับสิ่งใดอื่นจากบรรดาสรรพสิ่งที่ถูกสร้างทั้งมวล และหลักฐานเกี่ยวกับประเด็นนี้จากคัมภีร์อัลกุรอานและสุนนะฮ์ของเราะซูลของพระองค์ ﷺ นั้นมีมากมาย เช่น: อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

(وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾)

"และข้ามิได้สร้างญิน และมนุษย์เพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อเคารพภักดีต่อข้า" [ซูเราะฮ์ อช-ซารียาต : 56] และอัลลอฮ์

ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ...﴾

"และพระเจ้าของเจ้าบัญชาว่า พวกเจ้าอย่าเคารพสักคิผู้ใดนอกจากพระองค์เท่านั้น..." [อัลอิสรอฮ์ : 23] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ...﴾

"และพวกเขามิได้ถูกบัญชาให้กระทำอื่นใดนอกจากเพื่อเคารพสักคิต่ออัลลอฮ์ เป็นผู้มีเจตนาบริสุทธิ์ในการสักคิต่อพระองค์ เป็นผู้อยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรง..." (ซูเราะฮ์ อัลบักฮะฮ์ : 5) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ﴾

"และพระเจ้าของพวกเจ้าตรัสว่า จงวิงวอนขอต่อข้า ข้าจะตอบรับแก่พวกเจ้า ส่วนบรรดาผู้โอ้อวดต่อการเคารพสักคิแก่ข้าฉันนั้น จะเข้าไปอยู่ในนรกอย่างต่ำต้อย" [ฆอฟิร : 60] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ...﴾

"และเมื่อข่าวของข้าตามเจ้าถึงข้าแล้วก็ (จึงตอบเถิดว่า) แท้จริงข้านั้นอยู่ใกล้ ข้าจะตอบรับคำวิงวอนของผู้ที่วิงวอน เมื่อเขาวิงวอนต่อข้า..." สุเราะฮ์อัลบะกอเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 186

ดังนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงชี้แจงในอายะฮ์เหล่านี้ว่า พระองค์ได้ทรงสร้างสองจำพวก คือ ฉุนและมนุษย์ เพื่อการเคารพภักดีต่อพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกำหนดชี้ขาด — กล่าวคือ ทรงสั่งใช้และทรงกำชับ — แก่ปวงบ่าวของพระองค์ไว้ในโครงการอันชัดแจ้งของอัลกุรอาน และผ่านคำพูดของรอซูล สอดละลอสฺ อะลัยฮิ วะซัลลิมว่าอย่าได้มีการเคารพสักการะต่อผู้ใดนอกจากพระเจ้าของพวกเขา

และพระองค์ได้ทรงชี้แจงว่า การขอคุดอ์เป็นอิบาอะฮ์อันยิ่งใหญ่ ผู้ใดหยิ่งยะโสจากมันก็จะเข้าสู่ไฟนรก และได้ทรงสั่งใช้บ่าวของพระองค์ให้คุดอ์ต่อพระองค์เพียงผู้เดียว และทรงแจ้งว่าพระองค์ทรงอยู่ใกล้ ทรงตอบรับคุดอ์ของพวกเขา ดังนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบ่าวทุกคนที่จะต้องคุดอ์เฉพาะต่อพระผู้อภิบาลของพวกเขาเท่านั้น เพราะมันเป็นอิบาอะฮ์ประเภทหนึ่งที่พวกเขาถูกสร้างขึ้นมาเพื่อมัน และถูกสั่งใช้ให้กระทำมัน และพระองค์ตรัสว่า:

﴿قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٣﴾
لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٦٤﴾﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริงการละหมาดของฉัน และการอิบาอะฮ์ ของฉัน และการมีชีวิตของฉัน และการตายของฉันนั้น

เพื่ออัลลอฮ์ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลกเท่านั้น

"ไม่มีภาคีใด ๆ แก่พระองค์ และด้วยสิ่งนั้นแหละข้าพระองค์ถูกใช้ และข้าพระองค์คือคนแรกในหมู่ผู้สาวมกิด์ทั้งหลาย" 163 [ซูเราะฮ์ อัล-อันอาม : 162-163]

ดังนั้น อัลลอฮ์ได้ทรงบัญชาแก่ท่านนบี ﷺ ให้แจ้งแก่ผู้คนที่แท้จริงการละหมาดของท่าน และการเชือดสัตว์พลีของท่าน — ได้แก่การเชือด — และการมีชีวิตของท่านและการตายของท่านนั้น เพื่ออัลลอฮ์ผู้เป็นพระผู้อภิบาลแห่งสิ่งถูกสร้างทั้งปวงเพียงองค์เดียวเท่านั้น ไม่ทรงมีภาคีใดๆ ด้วยเหตุนี้ ผู้ใดเชือดให้แก่สิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ แน่ว่าเขาได้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ เช่นเดียวกับผู้ที่ละหมาดให้แก่สิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ เพราะแท้จริงอัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงทำให้การละหมาดและการเชือดเป็นสิ่งที่คู่กัน และได้ทรงบอกไว้ทั้งสองนั้นเป็นของอัลลอฮ์เพียงองค์เดียวเท่านั้น ไม่ทรงมีภาคีใดๆ ดังนั้น ผู้ใดเชือดเพื่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ ไม่ว่าจะเชือดให้แก่ญิน มะลาอิกะฮ์ ผู้ตาย หรืออื่นๆ โดยแสวงหาความใกล้ชิดต่อพวกเขาด้วยการนั้น เขาก็เหมือนกับผู้ที่ละหมาดเพื่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ และในหะดีษเศาะฮีห์ได้ระบุว่า ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«لَعَنَ اللَّهُ مَنْ ذَبَحَ لِغَيْرِ اللَّهِ.»

อัลลอฮ์ทรงสาปแช่งผู้ที่เชือดเพื่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ และอิมามอะหฺมัด ได้บันทึกไว้ด้วยสายรายงานที่หะสัน จากฏอริก บิน ชิยาบ

เราเผชิญตลอดฮันฮู จากท่านนบี ﷺ ท่านได้กล่าวว่า:

«مَرَّ رَجُلَانِ عَلَى قَوْمٍ لَهُمْ صَنْمٌ لَا يَجُوزُهُ أَحَدٌ حَتَّى يُقَرَّبَ لَهُ شَيْئًا، فَقَالُوا لِأَحَدِهِمَا: قَرِّبْ. قَالَ: لَيْسَ عِنْدِي شَيْءٌ أَقْرَبُهُ، قَالُوا: قَرِّبْ وَلَوْ ذَبَابًا، فَقَرَّبَ ذُبَابًا، فَخَلُّوا سَبِيلَهُ، فَدَخَلَ النَّارَ، وَقَالُوا لِلْآخَرِ: قَرِّبْ. قَالَ: مَا كُنْتُ لِأُقَرِّبَ لِأَحَدٍ شَيْئًا دُونَ اللَّهِ جَلَّ جَلَالُهُ، فَضَرَبُوا عُنُقَهُ، فَدَخَلَ الْجَنَّةَ.»

"มีชายสองคนเดินผ่านชนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งพวกเขามีรูปเคารพอยู่รูปหนึ่ง และไม่มีผู้ใดจะผ่านเลยไปได้จนกว่าจะได้ถวายสิ่งใดให้แก่รูปเคารพนั้น พวกเขาจึงกล่าวแก่คนหนึ่งในทั้งสองว่า "จงถวาย" เขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดจะถวาย" พวกเขากล่าวว่า "จงถวายแม่เพียงแมลงวันก็ได้" เขาจึงได้ถวายแมลงวัน แล้วพวกเขาก็ปล่อยให้เขาผ่านไป เขาจึงได้เข้านรก แล้วพวกเขากล่าวแก่อีกคนหนึ่งว่า "จงถวาย" เขากล่าวว่า "ข้ามิอาจถวายสิ่งใดแก่ผู้ใดอื่นจากอัลลอฮ์ ผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงเกริกเกียรติได้" ดังนั้น พวกเขาจึงตัดคอของเขา แล้วเขาก็ได้เข้าสวรรค์"

ดังนั้น หากว่าบุคคลใดที่เข้าใกล้บูชา รูปปั้นหรือสิ่งอื่นในลักษณะเดียวกันด้วยแมลงวัน หรือสิ่งที่คล้ายกันถือว่าเป็น ผู้ตั้งภาคี ซึ่งสมควรต้องเข้าสู่ นรก แล้วจะเป็นอย่างไรกับผู้ที่ วิงวอนเรียกญิน มะลาอิกะฮ์ และบรรดาคะลีย์? แล้วจะเป็นอย่างไรกับผู้ที่ ขอความช่วยเหลือ จากพวก

เขา บนบานให้แก่พวกเขา และ เข้าใกล้พวกเขาด้วยการเชือดสัตว์พลี โดยหวังว่าจะได้ รักษาทรัพย์สิน หรือรักษาคนป่วยให้หาย หรือเพื่อความปลอดภัยของสัตว์เลี้ยงและพืชผล? ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ผู้ที่ทำสิ่งเหล่านี้ และสิ่งที่คล้ายกันนั้น สมควรยิ่งกว่า ที่จะเป็นผู้ตั้งภาคี และสมควรต้องเข้าสู่นรก มากกว่า ชายผู้นั้นที่ถวายแมลงวันให้แก่รูปปั้นเสียอีก

และส่วนหนึ่งที่มีรายงานในเรื่องนั้นด้วย คือ พระคำรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา ที่ว่า :

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿٢﴾ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٤﴾﴾

"แท้จริงเราได้ประทานคัมภีร์มายังเจ้าด้วยสัจธรรม ดังนั้นเจ้าจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์"

"พึงทราบเถิด การอibaอะฮ์โดยบริสุทธิ์ใจนั้นเป็นของอัลลอฮ์องค์เดียว ส่วนบรรดาผู้ที่ยึดถือเอาบรรดาผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮ์ โดยกล่าวว่าเราได้เคารพภักดีพวกเขา เว้นแต่เพื่อทำให้เราเข้าใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์ จะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่องนั้น แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงชี้้นำทางแก่ผู้กล่าว

เท็จ ผู้ไม่สำนึกบุญคุณ" [ซูเราะฮ์ อีซ-ซุมัร : 2-3] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَتُنَبِّئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٨﴾﴾

"และพวกเขาจะเคารพภักดีสิ่งอื่นไปจากอัลลอฮ์ ที่มีได้ให้โทษแก่พวกเขา และมีได้ให้ประโยชน์แก่พวกเขา และพวกเขาจะกล่าวว่า เหล่านี้คือผู้ช่วยเหลือเรา ณ ที่อัลลอฮ์ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจะแจ้งข่าวแก่อัลลอฮ์ด้วยสิ่งที่พระองค์ไม่ทรงรู้ ในบรรดาชั้นฟ้าและในแผ่นดินกระนั้นหรือ พระองค์ทรงมหาบริสุทฺธิ์และทรงสูงส่งเหนือสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคีขึ้น" (ซูเราะฮ์ ยูनुส : 18)

ดังนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงแจ้งไว้ในสองโองการนี้ว่า บรรดาผู้ตั้งภาคีได้ยึดเอาเหล่าผู้คุ้มครองจากหมู่สิ่งถูกสร้างอื่นจากพระองค์ โดยพวกเขาได้ทำอิบาอะฮ์ต่อพวกมันร่วมกับพระองค์ ด้วยความเกรงกลัวและความหวัง ด้วยการเชื่อดสัตว์พลี บนบาน วิงวอน และสิ่งที่คล้ายคลึงกันนั้น โดยอ้างว่าเหล่าผู้คุ้มครองเหล่านั้นจะนำผู้ที่ทำอิบาอะฮ์ต่อพวกเขาให้เข้าใกล้อัลลอฮ์ และจะเป็นคนกลางผู้ช่วยเหลือให้แก่เขา ณ ที่พระองค์ แล้วอัลลอฮ์ก็ทรงปฏิเสธความเชื่อของพวกเขา และทรงอธิบายความเท็จของพวกเขาอย่างชัดแจ้ง และทรงเรียกพวกเขาว่าเป็นพวกโกหก เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา และเป็นผู้ตั้งภาคี และทรงบริสุทฺธิ์

พ้นจากการตั้งภาคีของพวกเขา แล้วพระองค์ ผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงเกียรติ
ตรัสว่า:

{...سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ}

"มหาบริสุทธิ์แต่พระองค์และพระองค์ทรงสูงส่งเหนือสิ่งที่พวกเขา
ตั้งภาคี" (ซูเราะฮ์ อัน-นะหฺล : 1) ดังนั้น จึงเป็นที่รู้กันว่า ผู้ใดที่ยึด
เอามะลาอิกะฮ์ นบี ญิน ต้นไม้ หรือก้อนหิน มาวิงวอนร่วมกับอัลลอฮ์
ขอความช่วยเหลือ จากสิ่งเหล่านั้น และ เข้าใกล้บูชา พวกเขาด้วย การ
บนบานและการเชือดพลี โดยหวังว่าจะได้รับ การขอความช่วยเหลือ ณ
ที่อัลลอฮ์ การได้เข้าใกล้พระองค์ หรือหวังว่าจะได้ รักษาผู้ป่วย รักษา
ทรัพย์สิน ความปลอดภัยของผู้ที่จากไป หรือสิ่งที่คล้ายกัน แน่แน่นอนว่า
เขาได้ตกอยู่ใน การตั้งภาคีอันยิ่งใหญ่ และ ความหายนะอันร้ายแรงนี้
แล้วซึ่งเป็นสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ในคัมภีร์ของพระองค์ไว้ว่า:

{إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ}

{وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا}

"แท้จริงอัลลอฮ์ จะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่การที่สิ่งหนึ่งจะถูกทำให้มี
ภาคี ขึ้นแก่พระองค์และพระองค์จะทรงอภัยให้แก่สิ่งอื่นจากนั้น
สำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และผู้ใดให้มีภาคีขึ้นแก่อัลลอฮ์แล้ว
แน่แน่นอนเขาก็ได้อุปโลกน์บาปกรรมอันใหญ่หลวงขึ้น" (อันนิสาฮ์ :
48) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿...إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ
وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ﴾ (๗๒)

"แท้จริงผู้ใดให้มีภาคีแก่อัลลอฮ์ แน่นอนอัลลอฮ์จะทรงให้สวรรค์ เป็นที่ต้องห้ามแก่เขา และที่พำนักของเขานั้นคือนรก และสำหรับ บรรดาผู้ธรรมนั้นย่อมไม่มีผู้ช่วยเหลือใด ๆ" [ซูเราะฮ์ อัล-มาอิดะฮ์ : 72]

และการขอความช่วยเหลือที่จะเกิดขึ้นในวันกิยามะฮ์นั้น มีสำหรับ บรรดาผู้ยึดมั่นในเอกภาพของอัลลอฮ์และความบริสุทธิ์ใจเท่านั้น มิใช่ สำหรับบรรดาผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ดังที่ท่านเราะฮ์สุลุลลอฮ์ ﷺ เมื่อมีผู้ กล่าวถามท่านว่า "โอ้ท่านเราะฮ์สุลุลลอฮ์ มนุษย์คนใดหรือที่จะมี ความสุขมากที่สุดจากการได้รับการช่วยเหลือของท่านในวันกิยามะฮ์?" ท่านจึงกล่าวว่า:

«مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ».

"ผู้ที่กล่าว "ลาอิลาฮา อิลลัลลอฮ์" ความว่า (ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ ควรแก่การเคารพสักการะอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์) ด้วยความ บริสุทธิ์ใจจากหัวใจของเขา" และท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า:

«لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ، فَتَعَجَّلْ كُلُّ نَبِيٍّ دَعْوَتَهُ، وَإِنِّي اخْتَبَأْتُ دَعْوَتِي شَفَاعَةً لِمَنْتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَهِيَ نَائِلَةٌ إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِي لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا».

“สำหรับทุกศาสนานั้นมีการขอพรที่ถูกตอบรับ แล้วทุกศาสนาก็ได้เร่งใช้การขอพรของตน ส่วนฉันได้เก็บการขอพรของฉันไว้เพื่อเป็นการชะฟาอะฮ์ (ขอการช่วยเหลือ) แก่ประชาชาติของฉันในวันกิยามะฮ์ ดังนั้นมันจะถึงแก่ (หากอัลลอฮ์ทรงประสงค์) ผู้ที่เสียชีวิตไปจากประชาชาติของฉัน โดยที่เขาไม่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์แม้สิ่งใด”

และบรรดาผู้ตั้งภาคีในสมัยแรกเริ่ม ได้ศรัทธาว่าอัลลอฮ์คือพระเจ้าของพวกเขา ผู้ทรงสร้างของพวกเขา และผู้ทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา แต่ว่าพวกเขาได้ยึดเหนี่ยวเอาบรรดานบี บรรดาผู้คุ้มครอง บรรดามลาอิกะฮ์ ต้นไม้ ก้อนหิน และสิ่งทำนองนั้น โดยหวังว่าบรรดาสิ่งเหล่านั้นจะสามารถช่วยเหลือพวกเขา ณ ที่อัลลอฮ์ได้ และจะทำให้พวกเขาได้ใกล้ชิดต่อพระองค์ ดังที่ได้มากล่าวแล้วในบรรดาโอองการก่อนหน้านี้ ดังนั้น อัลลอฮ์จึงมิได้ทรงยกเว้นพวกเขา ด้วยเหตุผลดังกล่าว (คือการอ้างว่าต้องการให้สิ่งเหล่านั้นช่วยชะฟาอะฮ์หรือนำไปใกล้อัลลอฮ์) หากแต่ อัลลอฮ์ทรงปฏิเสธการกระทำของพวกเขา ในคัมภีร์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และ ทรงเรียกพวกเขาว่าพวกกาฟิร และ มุชริกีน และ ทรงกล่าวหาว่าพวกเขาโกหก ในการกล่าวอ้างว่าบรรดาเทพเจ้าเหล่านี้จะให้ การชะฟาอะฮ์ แก่พวกเขา หรือนำพวกเขาไปสู่ความใกล้ชิด (ซุลฟา) กับอัลลอฮ์ และ เราะซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็มีได้ทรงยกเว้นพวกเขา ด้วยเหตุผลนี้เช่นกัน หากแต่เราะซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้ ทำสงครามกับพวกเขาเนื่องจากชริกนี้ จนกว่าพวกเขาจะมอบการเคารพภักดีแก่อัลลอฮ์เพียงผู้เดียว โดยปฏิบัติตามพระคำรัสของพระองค์ที่ว่า”

(وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ...)

"และจงสู้รบกับพวกเขา จนกว่าการก่อความวุ่นวาย จะไม่ปรากฏขึ้น และจนกว่าการอบิดะฮ์ ทั้งหลายจะเป็นสิทธิของอัลลอฮ์เท่านั้น ..." (อัลบะเกาะเราะฮ์ : 193) และท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«أُمِرْتُ أَنْ أُقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ، وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ، فَإِذَا فَعَلُوا ذَلِكَ عَصَمُوا مِنِّي دِمَاءَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ إِلَّا بِحَقِّ الْإِسْلَامِ، وَحِسَابُهُمْ عَلَى اللَّهِ».

"ฉันถูกสั่งให้ต่อสู้กับมนุษย์จนกว่าพวกเขาจะกล่าวปฏิญาณว่า ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ ะอันนะ มุหัมมัดัน เราะสูลุลลอฮฺ (ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพภักดีนอกจากอัลลอฮฺ และมุหัมมัดนั้นเป็นศาสนทูตของอัลลอฮฺ) และจนกว่าพวกเขาจะดำรงไว้ซึ่งการละหมาด และจ่ายซะกาต ฉะนั้น เมื่อพวกเขาปฏิบัติดังที่กล่าวมานั้นแล้ว เลือดเนื้อและทรัพย์สินของพวกเขาย่อมได้รับการคุ้มครองจากฉัน เว้นแต่ด้วยสิทธิแห่งศาสนาอิสลาม และการสอบสวนของพวกเขาเป็นหน้าที่ของอัลลอฮฺ" และความหมายของคำกล่าวของท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ ที่ว่า:

«حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ».

จนกว่าพวกเขาจะปฏิญาณว่า "ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การ

เคารพภักดีนอกจากอัลลอฮ์" คือ เพื่อให้พวกเขาอุทิศการเคารพ
สักการะแต่อัลลอฮ์เพียงผู้เดียว โดยไม่มอบให้แก่สิ่งใดนอกจาก
พระองค์เท่านั้น

และแท้จริงบรรดาผู้ตั้งภาคินั้นหวาดกลัวต่อญิน และขอความ
คุ้มครองจากพวกเขา ดังนั้นอัลลอฮ์ ตะอาลา จึงประทานโองการใน
เรื่องนี้ว่า:

{وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِنَ الْإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِنَ الْجِنِّ
فَزَادُوهُمْ رَهَقًا}

"และแท้จริงได้มีบรรดาผู้ชายจากมวลมนุษยขอความคุ้มครองจาก
บรรดาผู้ชายจากพวกญิน แล้วพวกญินก็เพิ่มความหวาดกลัวให้แก่พวก
เขา" [ซูเราะฮ์ ญิน โองการที่ 6] บรรดานักตีฟซีรได้กล่าวไว้ต่อ
โองการอันทรงเกียรตินี้: ความหมายของพระคำรัสของพระองค์ที่ว่า:

{...فَزَادُوهُمْ رَهَقًا...}

"แล้วพวกญินก็เพิ่มความหวาดกลัวให้แก่พวกเขา" คือ ความ
ตระหนกและความหวาดกลัว เพราะว่าเมื่อญินเห็นว่ามนุษย์ขอความ
คุ้มครองจากพวกมัน มันก็ยิ่งถือใหญ่และหยิ่งจองหอง แล้วในขณะนั้น
พวกมันก็ยิ่งทำให้พวกเขาหวาดกลัวและตระหนกมากขึ้น จนกระทั่ง
พวกเขาเพิ่มพูนการเคารพสักการะพวกมัน และหันไปพึ่งพาพวกมัน
มากยิ่งขึ้น

และแท้จริงอัลลอฮ์ได้ทรงชดเชยแทนสิ่งนั้นให้แก่บรรดามุสลิมน
ด้วยการขอความคุ้มครองต่อพระองค์ และด้วยถ้อยคำต่างๆ อัน
สมบูรณ์ของอัลลอฮ์ และพระองค์ได้ทรงประทานลงมาในเรื่องดังกล่าว
อัลลอฮ์ ผู้ทรงยิ่งใหญ่ ตรัสว่า :

﴿وَأَمَّا يَنْزِعَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْعٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ
عَلِيمٌ﴾

"และหากมีการขู่ขู่ใด ๆ จากชัยฏอนกำลังขู่ขู่เจ้าอยู่ ก็จงขอความ
คุ้มครองต่ออัลลอฮ์เถิด แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยินผู้ทรงรอบรู้"
[อัลอะฮ์รอฟ : 200], และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระเจ้า
แห่งรุ่งอรุณ" มีหะดีษที่ถูกต้อง โดยที่ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«مَنْ نَزَلَ مَنْزِلًا فَقَالَ: (أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ
مَا خَلَقَ)؛ لَمْ يَضُرَّهُ شَيْءٌ حَتَّى يَرْتَحِلَ مِنْ مَنْزِلِهِ ذَلِكَ».

"ผู้ที่หยดพัก ณ ที่ใดที่หนึ่ง แล้วเขากล่าวว่า

(ความว่า: ฉันขอความคุ้มครองด้วยพจนานุกรมอันสมบูรณ์ของอัลลอ
ฮ์ ให้พ้นจากความเลวร้ายของทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงสร้างไว้)
เขาย่อมจะไม่ได้รับอันตรายจากสิ่งใดๆ จนกระทั่งเขาย้ายออกไปจากที่
แห่งนั้น"

และจากอายะฮ์และหะดีษที่ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้ ผู้ใฝ่หาความรอด ผู้ประสงค์จะปกป้องศาสนาของตน และแสวงหาความปลอดภัยจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ทั้งส่วนที่ละเอียดและที่เด่นชัด จะทราบว่าการยึดโยงและฟังฟังผู้ตาย บรรดามะลาอิกะฮ์ ฉุน และสิ่งถูกสร้างอื่นๆ การวิงวอนขอต่อพวกเขา การขอความคุ้มครองจากพวกเขา และสิ่งทีคล้ายกันนั้น เป็นการกระทำของชาวญะฮิลียะฮ์ผู้ตั้งภาคี และเป็นส่วนหนึ่งจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ที่เลวร้ายยิ่ง ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ต้องละทิ้งมัน ระมัดระวังให้ห่างจากมัน ตักเตือนกันให้ละทิ้งมัน และคัดค้านดำเนินผู้ที่กระทำมัน

ส่วนผู้ใดที่เป็นที่รู้จักในหมู่ผู้คนที่ประกอบกรกระทำที่เป็นการตั้งภาคีเหล่านี้: ก็ไม่อนุญาตให้ทำการสมรสกับเขา ไม่อนุญาตให้กินเนื้อสัตว์ที่เขาเชือด ไม่อนุญาตให้ละหมาดญะนาซะฮ์ให้แก่เขา และไม่อนุญาตให้ละหมาดตามเขาเป็นอิหม่าม จนกว่าเขาจะประกาศการกลับใจต่ออัลลอฮ์ (ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา) จากสิ่งนั้น และทำให้การวิงวอน (คูอาฮ์) และการอิวาอะฮ์ทั้งปวงของเขาบริสุทธิ์เพื่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว แท้จริงการขอคูอาฮ์คืออิวาอะฮ์ ยิ่งกว่านั้น มันคือแก่นแท้ของอิวาอะฮ์ ดังที่ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«الدَّعَاءُ هُوَ الْعِبَادَةُ».

"การคูอาฮ์นั้น คืออิวาอะฮ์" และมีรายงานจากท่านนบี ﷺ ในถ้อยคำอีกสำนวนหนึ่งว่า:

«الدَّعَاءُ مُخَّ الْعِبَادَةِ».

"การศุอาอนั้นคือสมองของอิบาอะฮ์" ส่วนการแต่งงานกับผู้ตั้ง
ภาคี: อัลลอส ทะอาลา ได้ตรัสไว้ว่า:

﴿وَلَا تُنكِحُوا الْمُشْرِكَاتِ حَتَّى يُؤْمِنَ وَلَا مَؤْمِنَةٌ حَيْرٌ مِنْ
مُشْرِكَةٍ وَلَوْ أَعْجَبَتْكُمْ وَلَا تُنكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّى يُؤْمِنُوا
وَلَعَبْدٌ مُؤْمِنٌ حَيْرٌ مِنْ مُشْرِكٍ وَلَوْ أَعْجَبَكُمْ أُولَئِكَ يَدْعُونَ إِلَى
النَّارِ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ وَيُبَيِّنُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ
لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٣١﴾﴾

"และพวกเจ้าจงอย่าแต่งงานกับหญิงมุขริก จนกว่านางจะศรัทธา
และทาสหญิงที่เป็นผู้ศรัทธานั้นดียิ่งกว่าหญิงที่เป็นมุขริก แม้ว่านางได้
ทำให้พวกเจ้าฟังใจก็ตาม และพวกเจ้าจงอย่าได้แต่งงานกับบรรดาชาย
มุขริก จนกว่าพวกเขาจะศรัทธา และทาสชายที่เป็นผู้ศรัทธานั้นดีกว่า
ชายมุขริก และแม้ว่าเขาได้ทำให้พวกเจ้าฟังใจก็ตาม คนเหล่านี้แหละจะ
ชักชวนไปสู่ไฟนรก และอัลลอสุนั้นทรงเชิญชวนไปสู่สวรรค์ และไปสู่
การอภัยโทษด้วยอนุมัติของพระองค์ และพระองค์จะทรงแจกแจง
บรรดาโองการของพระองค์แก่มนุษย์ เพื่อว่าพวกเขาจะได้รำลึกกัน ได้"
(ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 221) ดังนั้นอัลลอส ชุบฮานะฮฺวะตะ
อาลา ได้ทรงห้ามบรรดามุสลิมจากการแต่งงานกับบรรดาหญิงมุขริก
จากบรรดาผู้กราบไหว้บูชารูปปั้น ญินน์ มลาอิกะฮ์ และอื่นๆ จนกว่า

นางจะศรัทธาโดยอุทิศการเคารพภักดีแต่อัลลอฮ์เพียงองค์เดียวอย่างบริสุทธิ์ และยอมรับเชื่อถือโอเราะฮฺสุลของพระองค์ ﷺ ในสิ่งที่ท่านได้นำมา และปฏิบัติตามแนวทางของท่าน และพระองค์ได้ทรงห้ามมิให้ยกบรรดาหญิงมุสลิมะฮ์ให้แต่งงานแก่บรรดาชายมุชริก จนกว่าพวกเขาจะศรัทธาโดยอุทิศการเคารพภักดีแต่อัลลอฮ์เพียงองค์เดียวอย่างบริสุทธิ์ และยอมรับเชื่อถือโอเราะฮฺสุลของพระองค์ ﷺ และปฏิบัติตามท่าน

อัลลอฮ์ผู้ทรงบริสุทธิ์ยังได้ทรงแจ้งว่า หญิงทาสผู้ศรัทธาย่อมดีกว่าหญิงที่เป็นอิสระซึ่งเป็นผู้ตั้งภาคี แม้นางจะทำให้ผู้ที่มองนางและผู้ที่ฟังวาจาของนางชื่นชมด้วยความงามและความไพเราะของวาจา และทาสชายผู้ศรัทธาย่อมดีกว่าชายที่เป็นอิสระซึ่งเป็นผู้ตั้งภาคี แม้ว่าเขาจะทำให้ผู้ที่ฟังเขาและผู้ที่มองเขาชื่นชมด้วยความงาม ความคมคายของวาจา ความกล้าหาญ และอื่นๆ อีก จากนั้นพระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์ยังได้ทรงอธิบายเหตุผลของการให้ความประเสริฐนี้ด้วยพระดำรัสของพระองค์ว่า:

{...أُولَئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ...}

"ชนเหล่านี้แหละจะชักชวนไปสู่ไฟนรก" (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 221) หมายถึง: บรรดาผู้ตั้งภาคีชายและบรรดาผู้ตั้งภาคีหญิง เพราะพวกเขาเป็นผู้ชักชวนไปสู่ไฟนรกด้วยคำพูด การกระทำ แนวทางดำเนินชีวิต และอุปนิสัยของพวกเขา ส่วนบรรดาผู้ศรัทธาชายและบรรดาผู้ศรัทธาหญิงนั้น พวกเขาเป็นผู้ชักชวนไปสู่สวนสวรรค์ด้วยอุปนิสัย การกระทำ และแนวทางดำเนินชีวิตของพวกเขา แล้วคน

เหล่านี้กับคนเหล่านั้นจะเท่าเทียมกันได้อย่างไรกันเล่า!

ส่วนการละหมาดให้แก่บรรดาผู้ตั้งภาคี: อัลลอฮ์ ผู้ทรงเกริกเกียรติ และสูงส่ง ได้ทรงตรัสเกี่ยวกับบรรดาผู้กลับกลอก (มุนาฟิก) ว่า :

﴿وَلَا تُصَلِّ عَلَىٰ أَحَدٍ مِّنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَىٰ قَبْرِهِ إِنَّهُمْ

كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ فَاسِقُونَ﴾

"และเจ้า จงอย่าละหมาดให้แก่คนใดในหมู่พวกเขาที่ตายไปเป็นอันขาด และจงอย่ายืนที่หลุมศพของเขาด้วย แท้จริงพวกเขานั้นได้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ และพวกเขาได้ตายลง ขณะที่พวกเขาเป็นผู้ละเมิด" (ซูเราะฮ์ อัลเตาบะฮ์ : 84) ดังนั้น อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮูวะตะอาลา ได้ทรงชี้แจงไว้ในโองการอันทรงเกียรตินี้ว่า แท้จริงมุนาฟิกและผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นจะไม่มีการละหมาดศพให้แก่พวกเขา อันเนื่องมาจากการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขาต่ออัลลอฮ์ และเราะซูลของพระองค์ และฉะนั้นก็ไม่พึงละหมาดตามหลังพวกเขาทั้งสอง และจะไม่ให้พวกเขาทั้งสองเป็นอิหม่ามให้แก่บรรดามุสลิม เพราะการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขาและเพราะพวกเขาปราศจากความซื่อสัตย์ ทั้งยังมีความเป็นศัตรูอันใหญ่หลวงที่มีอยู่ระหว่างพวกเขากับบรรดามุสลิม และเพราะพวกเขาทั้งสองหาใช่เป็นผู้ที่คู่ควรแก่การละหมาดและการอิมามะฮ์ไม่ว่าหนึ่ง เนื่องด้วยแท้จริงการปฏิเสธศรัทธาและการตั้งภาคีนั้นย่อมทำลายการงานหมดสิ้น เราขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์ ซุบฮานะฮูวะตะอาลา โปรดคุ้มครองให้พ้นจากสิ่งนั้น ส่วนการกินสัตว์ที่

ถูกเชือดโดยบรรดาผู้ตั้งภาคี อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสโดยชี้แจงการห้าม
สัตว์ที่ตายเองโดยมิได้เชือด และสัตว์ที่ถูกเชือดโดยบรรดาผู้ตั้งภาคีว่า:

﴿وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ وَإِنَّ
الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَىٰ أَوْلِيَآئِهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ
إِنَّكُمْ لَمَشْرِكُونَ ﴿١٣١﴾﴾

"และพวกเจ้าจงอย่าบริโภครวมจากสิ่งที่พระนามของอัลลอฮฺมิได้ถูก
กล่าวบน มัน และแท้จริงมัน เป็นการละเมิดแน่ ๆ และแท้จริงบรรดา
ชัยฏอนนั้นจะกระซิบกระซาบแก่บรรดาสหาย ของมัน เพื่อพวกเขา จะ
ได้โต้เถียงกับพวกเจ้า และถ้าหากพวกเจ้าเชื่อฟังพวกเขา แน่แน่นอนพวก
เจ้าก็เป็นผู้ห้ำหั่น" (ซูเราะฮ์ อัล-อันอาม : 121), ดังนั้น
อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงห้ามบรรดามุสลิมจากการกินสัตว์ที่ตายเองโดย
มิได้เชือด และสัตว์ที่ถูกเชือดโดยผู้ตั้งภาคี เพราะแท้จริงผู้ตั้งภาคีนั้น
เป็นผู้โสโครก ฉะนั้นสัตว์ที่เขาเชือดจึงมีสถานะเช่นเดียวกับสัตว์ที่ตาย
เองโดยมิได้เชือด แม้ว่าจะมีการกล่าวพระนามของอัลลอฮ์บนมันก็ตาม
เนื่องจากการกล่าวพระนามจากเขานั้นเป็นโมฆะ ไม่มีผลใด ๆ เพราะ
มันเป็นการเคารพภักดี และการตั้งภาคีนั้นย่อมลบล้างการเคารพภักดี
และทำให้มันเป็นโมฆะ จนกว่าผู้ตั้งภาคีจะกลับเนื้อกลับใจต่ออัลลอฮ์
ตะอาลา และแท้จริง อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงอนุมัติอาหารของชาว
คัมภีร์ พระองค์ทรงตรัสว่า:

﴿...وَوَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حِلٌّ لَكُمْ وَوَطَعَامُكُمْ حِلٌّ

لَهُمْ...﴾

“...และอาหารของบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์นั้นเป็นที่อนุมัติแก่พวกเขาแล้ว และอาหารของพวกเขาก็เป็นที่ยอมรับแก่พวกเขา...” [ซูเราะฮ์ อัล-มาอิดะฮ์ : 5] เพราะพวกเขาอ้างตนว่าสังกัดศาสนาที่มาจากเบื้องบน และกล่าวอ้างว่าตนเป็นผู้ตามของนบีมุซาและนบีอีซา อะลัยฮิมัสสลาม ทั้งที่แท้จริงแล้วพวกเขาถกเถียงในเรื่องนั้น และอัลลอฮ์ได้ทรงยกเลิกและทำให้ศาสนาของพวกเขาเป็นโมฆะ ด้วยการทรงส่งนบีมุฮัมมัด ﷺ ไปยังมนุษยชาติทั้งมวล แต่กระนั้น อัลลอฮ์ผู้ทรงเกริกเกียรติ ผู้ทรงสูงส่ง ก็ได้อนุมัติให้เราอาหารที่เชือดโดยชาวกัมภีร์ และอนุมัติให้แต่งงานกับบรรดาสตรีของพวกเขา ด้วยปรีชาญาณอันล้ำลึกและเหตุผลแฝงที่พึงพิง ซึ่งบรรดานักวิชาการได้ชี้แจงไว้แล้ว ทั้งนี้แตกต่างจากบรรดาผู้ตั้งภาคีผู้เป็นผู้บุชารูปเคารพ และบุชาบรรดาผู้ตาย ทั้งจากบรรดานบีและเอาลัยฮ์และอื่น ๆ เพราะศาสนาของพวกเขาไม่มีรากฐาน และไม่มีแม่เงาแห่งข้อชวนสงสัยรองรับมัน หากแต่เป็นโมฆะตั้งแต่รากฐาน ฉะนั้นสัตว์ที่พวกเขาเชือดจึงถือเป็นซากสัตว์ และไม่เป็นที่อนุมัติให้กินมัน

ส่วนการที่บุคคลกล่าวกับคู่สนทนาว่า “ฉันเลิกงานคุณแล้ว”, “ฉันเอาตัวคุณไปแล้ว”, “ช่วยถอนพาคคุณไป” และถ้อยคำทำนองเดียวกันนั้น ถือว่าเป็นจำพวกการคำทอและการสบประมาท ซึ่งไม่เป็น

ที่อนุญาตระหว่างมุสลิม เช่นเดียวกับบรรดาประเภทของการคำทอและการสบประมาททั้งหลาย ทั้งนี้ มิได้เข้าข่ายการตั้งภาคี เว้นแต่ผู้กล่าวถ้อยคำดังกล่าวนั้นจะเชื่อว่าญินสามารถกระทำการในหมู่ผู้คนได้โดยปราศจากอนุมัติและพระประสงค์ของพระองค์ ดังนั้นผู้ใดเชื่อมั่นเช่นนั้นเกี่ยวกับญินหรือสิ่งถูกสร้างอื่นใด เขาข่อมเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาด้วยความเชื่อดังกล่าว เพราะแท้จริงพระองค์อัลลอฮ์เป็นผู้ทรงอภิสิทธิ์ต่อทุกสิ่งทั้งมวล และพระองค์ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง และพระองค์คือผู้ทรงให้คุณและให้โทษ และไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นนอกจากด้วยอนุมัติของพระองค์และความประสงค์ของพระองค์ และด้วยการกำหนดสภาวะล่วงหน้าของพระองค์ ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัส โดยทรงสั่งให้นบีของพระองค์ ﷺ แจ้งแก่ผู้คนถึงหลักการอันยิ่งใหญ่ไว้ว่า:

{قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبَ لَأَسْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ}

"จงกล่าวเถิดว่า (มุฮัมมัด) ว่าฉันไม่มีอำนาจที่จะครอบครองประโยชน์ใด ๆ และโทษใด ๆ ไว้เป็นกรรมสิทธิ์แก่ตัวของฉันได้ นอกจากสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงประสงค์เท่านั้น และหากฉันเป็นผู้ที่รู้สิ่งเร้นลับแล้ว แน่แน่นอนฉันก็ข่อมกอบโกยสิ่งที่ดีไว้มากมายแล้ว และความชั่วร้ายก็ข่อมไม่ต้องฉันได้ ฉันมิใช่ใครอื่น นอกจากผู้ตักเตือน และผู้ประกาศข่าวดีแก่กลุ่มชนที่ศรัทธาเท่านั้น" [ซูเราะฮ์ อัล-อะอ์รอฟ :

188], ดังนั้น หากผู้เป็นนายแห่งมวลสิ่งถูกสร้างและผู้ประเสริฐที่สุดในหมู่พวกเขา คือท่านนบี ﷺ ไม่มีอำนาจที่จะสร้างประโยชน์หรือปิดเป้าสิ่งชั่วร้ายแก่ตนเองได้ นอกจากสิ่งที่อัลลอฮ์ชูปทานะฮฺวะตะอะลาทรงประสงค์ แล้วผู้อื่นจากหมู่สิ่งถูกสร้างเล่าจะเป็นอย่างไร?! และโองการทั้งหลายที่มีความหมายในเรื่องนี้มีมากมาย

ส่วนการไปถามบรรดาหมอดู นักโหราศาสตร์ นักไสยศาสตร์ และผู้ที่คล้ายคลึงกับพวกเขา จากบรรดาผู้ที่อ้างข่าวคราวเกี่ยวกับสิ่งเร้นลับนั้น ถือเป็นสิ่งที่ต้องห้าม ไม่อนุญาต และการเชื่อพวกเขายิ่งร้ายแรงและน่ารังเกียจกว่า แต่กลับเป็นแขนงหนึ่งของการปฏิเสธศรัทธา เพราะคำกล่าวของท่านนบี ﷺ ที่ว่า:

«مَنْ أَتَى عَرَّافًا فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ؛ لَمْ تُقْبَلْ لَهُ صَلَاةٌ أَرْبَعِينَ يَوْمًا».

"ผู้ใดไปหาหมอดูแล้วถามเขาถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การละหมาดของเขาจะไม่ถูกตอบรับเป็นเวลาสี่สิบวัน" บันทึกโดย มุสลิมในหนังสือเศาะฮีห์ของเขา ในหนังสือเศาะฮีห์ —อีกเช่นกัน— จาก มุอาวียะฮ์ บิน อัลหะกัม อัลสุละมียะ -เราะฎีอัลลอฮ์อันฮู- เล่าว่า:

«أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ نَهَى عَنْ إِيْتَانِ الْكُهَّانِ وَسُؤَالِهِمْ».

"แท้จริงท่านนบี ﷺ ได้ห้ามการไปหาพวกหมอดูและการสอบถามพวกเขา"

และบรรดาเจ้าของคัมภีร์สู่นั้นทั้งหลายได้บันทึกไว้จากท่านนบี ﷺ
ว่า ท่านกล่าวว่า:

«مَنْ أَتَى كَاهِنًا، فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ؛ فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنزِلَ عَلَيَّ
مُحَمَّدٍ ﷺ».

"ผู้ใดไปหานักทำนายหรือหมอดู แล้วเชื่อในสิ่งที่เขาบอก แท้จริงแล้วเขาผู้นั้นได้ปฏิเสธสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ" และหะดีษในความหมายนี้มีมากมาย ฉะนั้น สิ่งที่สำคัญสำหรับบรรดามุสลิมคือ: ให้ระวังมิให้ไปถามหมอดูและนักพยากรณ์ ตลอดจนจนพวกนักไสยศาสตร์ทั้งปวง ผู้ที่มัวประกอบการบอกกล่าวเกี่ยวกับสิ่งเร้นลับและหลอกลวงบรรดามุสลิม ไม่ว่าจะอ้างในนามของการแพทย์หรือสิ่งอื่นใด ทั้งนี้เนื่องจากท่านนบี ﷺ ได้ห้ามจากสิ่งนี้และได้ตัดเตือนให้ระวังจากมันไว้แล้ว และถือว่าเข้าข่ายในเรื่องนี้ สิ่งที่บางคนอ้างในนามของการแพทย์จากบรรดาเรื่องที่เป็นสิ่งเร้นลับ เช่น เมื่อเขาดมกลิ่นผ้าโพกศีรษะของผู้ป่วยชาย หรือผ้าคลุมศีรษะของผู้ป่วยหญิง หรือสิ่งทำนองนั้น แล้วกล่าวว่า: ผู้ป่วยชายคนนี้หรือผู้ป่วยหญิงคนนี้ได้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ กระทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ ซึ่งเป็นเรื่องเร้นลับ ที่ในผ้าโพกศีรษะของผู้ป่วยและสิ่งที่คล้ายกันนั้น ไม่มีหลักฐานบ่งชี้ใดๆ เลย แท้จริงเจตนาจากสิ่งนั้นก็เพื่อหลอกลวงประชาชนทั่วไป จนพวกเขาจะกล่าวว่า: เขารู้เรื่องการแพทย์ ชนิดของโรคและสาเหตุของมัน และบางครั้งเขาก็ให้ยาบางอย่างแก่พวกเขา และบางครั้งผลนั้นก็ตรงกับกร

หายจากโรคด้วยการกำหนดของอัลลอฮ์ แล้วพวกเขาก็เข้าใจไปว่าเป็น เพราะสาเหตุจากยาของเขา และบางครั้งความเจ็บป่วยก็อาจมีสาเหตุมาจากฉุนและชัฏนอนมารร้ายบางจำพวกที่คอยรับใช้บุคคลผู้อ้างตนว่าเป็นผู้รักษา พวกมันบอกกล่าวแก่เขาเกี่ยวกับบางส่วนของสิ่งเร้นลับที่พวกมันได้ล่วงรู้ เขาก็อาศัยสิ่งนั้น และทำให้ฉุนและชัฏนอนพึงพอใจ ด้วยการเคารพบูชาตามที่พวกมันต้องการ แล้วพวกมันก็ถอยห่างจากผู้ป่วยคนนั้น และละทิ้งความเบียดเบียนที่พวกมันเคยส่งสู่และทำต่อเขา และเรื่องนี้เป็นสิ่งที่รู้กันดีเกี่ยวกับฉุนและชัฏนอนมารร้าย ตลอดจนบรรดาผู้ใช้พวกมัน

และเป็นสิ่งที่จำเป็น (วาญิบ) สำหรับบรรดามุสลิมเช่นกัน คือ การระมัดระวังจากสิ่งนั้น และการตักเตือนกันและกันให้ละทิ้งมัน การพึ่งพาอัลลอฮ์ และการมอบหมายต่อพระองค์ในทุกเรื่อง และไม่เป็นที่ห้ามในการใช้การเสกเป่าตามบทบัญญัติและยาที่ศาสนาอนุญาต ตลอดจนการรักษากับแพทย์ที่ทำการตรวจวินิจฉัยผู้ป่วย และตรวจสอบยืนยันโรคของเขา โดยอาศัยเหตุปัจจัยที่เป็นรูปธรรมและสมเหตุสมผล และมีรายงานถูกต้องจากท่านนบี ﷺ ว่าท่านได้กล่าวว่า:

« مَا أَنْزَلَ اللَّهُ دَاءً إِلَّا أَنْزَلَ لَهُ شِفَاءً، عَلِمَهُ مَنْ عَلِمَهُ، وَجَهْلَهُ مَنْ جَهْلَهُ.»

"อัลลอฮ์ไม่ได้ทรงประทานโรคใดลงมา เว้นแต่ ได้ทรงประทานยารักษาให้แก่โรคนั้นแล้ว ผู้ที่รู้ ก็คือผู้ที่รู้มัน และผู้ที่ไม่รู้ ก็คือผู้ที่ไม่รู้

มัน" และท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«لِكُلِّ دَاءٍ دَوَاءٌ، فَإِذَا أُصِيبَ دَوَاءُ الدَّاءِ بَرَأَ بِإِذْنِ اللَّهِ.»

"โรคทุกชนิดย่อมมียารักษา เมื่อยารักษาตรงกับโรค ก็จะหาย ด้วยการอนุมัติจากพระเจ้า" และท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«عِبَادَ اللَّهِ، تَدَاوُوا وَلَا تَدَاوُوا بِحَرَامٍ.»

"บ่าวของอัลลอฮ์ทั้งหลาย พวกท่านจงแสวงหาการรักษา และอย่าแสวงหาการรักษาด้วยสิ่งที่ไม่หะรอม" และหะดีษในความหมายนี้มีจำนวนมาก

ดังนั้น เราขอให้อัลลอฮ์ผู้ทรงเกริกเกียรติสูงสุด ทรงปรับปรุงสภาพการณ์ของบรรดามุสลิมทั้งหมดให้ดีขึ้น ทรงรักษาดวงใจและร่างกายของพวกเขาให้พ้นจากทุกความชั่วร้าย ทรงรวมพวกเขาไว้บนแนวทางแห่งการชี้นำ และทรงช่วยให้เราและพวกเขาหลุดพ้นจากความวุ่นวายที่ชักนำไปให้หลงผิด และจากการเชื่อฟังชัยฏอนและบรรดาพวกพ้องของมัน แท้จริงพระองค์ทรงอนุภาพเหนือทุกสิ่ง และไม่มีกำลังและพลังใด ๆ นอกจากด้วยอัลลอฮ์ ผู้ทรงสูงสุด ผู้ทรงยิ่งใหญ่

และขออัลลอฮ์ทรงโปรดประทานพร ประทานความสันติ และประทานความจำเริญ แต่บ่าวของพระองค์และศาสนทูตของพระองค์ ท่านนบีมุฮัมมัดของเราและແင່ງສ່ວນของท่าน และอัครสาวกของท่าน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ : 4

เกี่ยวกับหุก่มของการทำอโฆอะฮ์ด้วยบทชิกรุที่เป็นอูตริกรรมและ
ที่เป็นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์

จาก อับดุลอะซีซ บิน อับดุลลอฮ์ บิน บาซ ถึงท่านพี่น้องผู้ทรง
เกียรติ (.....) ขออัลลอฮ์ทรงประทานความสำเร็จในทุกความดีแก่
ท่าน อามีน.

อัสสลามอะลัยกุม วะเราะฮะฮุมะตุลลอฮุ วะบะเราะฮะกาตุฮ์

อนึ่ง: สารอันมีเกียรติของท่านได้มาถึงฉันแล้ว ขออัลลอฮ์ทรงมอบ
ทางนำของพระองค์แก่ท่าน และสิ่งที่สารนั้นแจ้งให้ทราบคือ มีผู้คนใน
ประเทศของท่านยึดมั่นในบทชิกรุ (บทสรรเสริญ) ต่างๆ ที่ไม่มี
หลักฐานทางศาสนาใดๆ รองรับเลย โดยที่บทชิกรุเหล่านั้น ส่วนหนึ่ง
เป็นสิ่งอูตริ (บิอะฮ์) และส่วนหนึ่งเป็นการตั้งภาคีและพวกเขากล่าว
อ้างว่าสิ่งเหล่านั้นมาจากท่านผู้นำแห่งศรัทธาชน อะลี อิบนุ อับี ฏอลิบ
เราะฎียัลลอฮุอันฮุ และคนอื่นๆ และพวกเขาต่างก็อ่านบทชิกรุเหล่านั้น
ในวงชิกรุ หรือในมัสยิดหลังละหมาดมัฆริบ โดยอ้างว่าเป็นการแสวง
ความใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์ ดังเช่นถ้อยคำของพวกเขาว่า: (บิฮักกิลลาฮ์
ริฎยาล์ลอฮ์ อะฮ์นุนา บิเอานิลลาฮ์ วะกุนู เอานะนา บิลลาฮ์) "ด้วย
สิทธิของอัลลอฮ์, เหล่าบุตรของอัลลอฮ์, โปรดช่วยเราด้วยความ
ช่วยเหลือของอัลลอฮ์, และจงเป็นผู้เกื้อหนุนเราโดยอาศัยอัลลอฮ์" และ

ด้อยคำของพวกเขาที่ว่า (ยา อักฎอบ วยา อัศยาด อะณฺญีบุ ยา ชะวิลอัม
 คาค ฟีนา วัชพะอู ลิลลาสิ ฮาชา อับดุกุม วากิฟ วะอะลา บาบิกุม อา-
 กิฟ วะมิน ตักศิรีอิ กออิฟ อะฆิษนา ยา เราะซูลัลลอฮ์ วะมา ลีย ฆ็อยรุ
 กุม อัซฮับ วะมินกุม ยะหุซูลุล มัฎลับ วะอันคุม อะฮ์ลุลลอฮ์ บิ-ฮัมชะ
 ตะ ซัยยิดิซ ชุชะดาอ์, วะมัน มินกุม ละนา มะคะดัน อะฆิษนา ยา
 เราะซูลัลลอฮ์.) "โอ้บรรดาเสาหลักทั้งหลาย และโอ้บรรดานายท่าน
 ทั้งหมด จงตอบรับเถิด โอ้บรรดาผู้ประทานความเกื้อกูลแก่พวกเรา
 และจงชะฟาอะฮ์ต่ออัลลอฮ์ด้วย นี่คือนิยามของท่านกำลังยืนอยู่
 และกำลังปักหลักอยู่ที่ประตูของพวกท่าน และหวาดกลัวเพราะความ
 บกพร่องของตน โปรดช่วยพวกเราด้วยเถิด โอ้เราะซูลแห่งอัลลอฮ์
 ข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดอื่นนอกจากพวกท่านให้ไปพึ่งพิง และจากพวกท่านนั้น
 แหะละที่ความประสงค์จะสัมฤทธิ์ และพวกท่านคือหมู่ชนของอัลลอฮ์
 โดยฮัมชะฮ์ เจ้านายแห่งบรรดาผู้พลีชีพ และจากหมู่พวกท่านใครก็ตาม
 จงประทานความช่วยเหลือแก่เราเถิด โปรดช่วยพวกเราด้วยเถิด โอ้เราะ
 ซูลแห่งอัลลอฮ์" และคำกล่าวของพวกเขาว่า: (อัลลอฮุมมะ ค็อลลี อะ
 ลา มัน ญะฮ์ลอะฮ์ สะบะบัน ลี-อินชิก็อ์กกี อัศรอริกัล-ญะบะรูตียะฮ์
 วะ-อินฟีลาเก็น ลี-อันวาริ ัก์-เราะหฺมานิยะฮ์ ฝะศอรอนาอิบั้น อะนิล
 ห์ญุเราะติ ร็อบบานิยะฮ์ วะเคาะลีฟะตะ อัศรอริกัซ-ซาดี
 ยะฮ์) "โอ้อัลลอฮ์ โปรดทรงประทานศอละวาดแก่ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรง
 ทำให้เขาเป็นสื่อให้ความลับเชิงญะบะรูตของพระองค์ถูกเปิดเผยออก
 และเป็นหนทางให้แสงสว่างแห่งพระเมตตาของพระองค์เปล่งประกาย

แยกเปิดออก จนเขาได้เป็นผู้แทนต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ผู้ทรง
เป็นพระผู้อภิบาล และเป็นผู้สืบแทนแห่งความลับอันเป็นของพระองค์
เอง"

ความประสงค์ของพวกท่านในการชี้แจงว่าอะไรคือบิดอะฮ์ และ
อะไรคือการตั้งภาคี และว่าการละหมาดตามหลังอิหม่ามซึ่งวิงวอนด้วย
คออาอันนี้จะใช้ได้ถูกต้องหรือไม่ ทั้งหมดนั้นเป็นที่ทราบแล้วหรือ?

คำตอบ: มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว
ขอพรอันประเสริฐและความสานติงมีแค่มุหัมมัด ผู้ซึ่งไม่มีศาสนทูต
ใดหลังจากท่าน ครอบคร้วและบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน ตลอดจน
บรรดาผู้ที่ดำเนินตามการชี้นำของท่านจนถึงวันแห่งการพิพากษา

อนึ่ง: พึงทราบเถิด -ขออัลลอฮ์ทรงประทานความสำเร็จแก่ท่าน-
ว่า แท้จริงอัลลอฮ์ผู้ทรงมหาบรียูตนั้น ได้ทรงสร้างสรรค์สิ่งทั้งมวล
และทรงส่งบรรดาเราะซูล อะลัยฮิมุสเศาะลาตุวัสสลาม มา แต่เพียง
เพื่อให้พระองค์ได้รับการเคารพสักการะเพียงพระองค์เดียว โดยไม่มี
ภาคีใดๆ เคียงคู่พระองค์ และไม่ให้มีการเคารพสักการะต่อสิ่งอื่นใด
นอกจากพระองค์ ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

(وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾)

"และข้ามิได้สร้างญิน และมนุษย์เพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อเคารพสักการะ
ต่อข้า" [ซูเราะฮ์ อีซ-ซารียาต: 56]

และอิบาดะฮ์—ดังที่ได้อธิบายมาก่อนแล้ว—คือ การเชื่อฟัง

พระองค์ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์ และการเชื่อฟังเราะซูลของพระองค์ มุฮัมมัด ﷺ ด้วยการปฏิบัติในสิ่งที่อัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์ทรงบัญชา และละทิ้งสิ่งที่อัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์ทรงห้าม โดยมีรากฐานจากความศรัทธาต่ออัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์ และด้วยความบริสุทธิ์ใจเพื่ออัลลอฮ์ในการทำงาน พร้อมด้วยความรักต่ออัลลอฮ์อย่างสูงสุด และความถ่อมตนและขอมจำนนอย่างสมบูรณ์แก่พระองค์ผู้ทรงสูงส่งแต่เพียงผู้เดียว มิใช่แก่ผู้ใดอื่น ดังที่พระองค์ตรัสไว้ว่า:

{وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ...}

"และพระเจ้าของเจ้าบัญชาว่า พวกเจ้าอย่าเคารพสักคิผู้ใดนอกจากพระองค์เท่านั้น..." (ซูเราะฮ์ อัล-อิสรอฮ์ : 23) ก็คือว่า: ทรงบัญชาและทรงกำชับให้เคารพสักคิต่อพระองค์เพียงองค์เดียวเท่านั้น และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

{الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٢﴾ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٣﴾ مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ﴿٤﴾ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴿٥﴾}

"บรรดามวลการสรรเสริญที่สมบูรณ์ยิ่งทั้งหลายนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก

ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ³

ผู้ทรงอภิสิทธิ์แห่งวันตอบแทน⁴

เฉพาะพระองค์เท่านั้น ที่พวกข้าพระองค์เคารพอิบาดะฮ์ และ

เฉพาะพระองค์เท่านั้นที่พวกข้าพระองค์ขอความช่วยเหลือ" [อัลฟาติหะฮ์ : 2-5] ดังนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงชี้แจงด้วยโอองการเหล่านี้ว่า แท้จริงพระองค์เท่านั้นคือผู้ที่สมควรได้รับการเคารพสักการะแต่เพียงองค์เดียว และให้ขอความช่วยเหลือจากพระองค์แต่เพียงองค์เดียวเท่านั้น และอัลลอฮ์ ผู้ทรงเกียรติยิ่ง ตรัสว่า:

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَأَعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۗ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ...﴾

"แท้จริงเราได้ประทานคัมภีร์มายังเจ้าด้วยสัจธรรม ดังนั้นเจ้าจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ โดยเป็นผู้ที่มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์

"พึงทราบเถิด การอับาดะฮ์โดยบริสุทธิ์ใจนั้นเป็นของอัลลอฮ์องค์เดียว..." [ซูเราะฮ์ อัจซุมัร : 2-3] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ﴾

"ดังนั้นจงวิงวอนขอต่ออัลลอฮ์ โดยเป็นผู้ที่มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์ แม้ว่าพวกปฏิเสธศรัทธาจะเกลียดชังก็ตาม" [ซูเราะฮ์ มอไฟร : 14] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا﴾

"และว่าแท้จริงบรรดามัสยิดนั้นเป็นของอัลลอฮ์ ดังนั้น พวกเจ้าอย่าวิงวอนขอผู้ใดเคียงคู่กับอัลลอฮ์" [ญิน : 18] และอายะฮ์ใน

ความหมายนี้มีอยู่มากมาย และทั้งหมดนั้นแสดงให้เห็นว่า จำเป็น(วา
ญิบ)ต้องทำบาคะฮ์ต่ออัลลอฮ์เพียงผู้เดียว

และเป็นที่น่าทึ่งกันว่า การขอคูอาฮ์ในทุกรูปแบบเป็นส่วนหนึ่งของการ
การอิบาดะฮ์ ดังนั้น ไม่อนุญาตให้ผู้ใดวิงวอนขออนอกจากต่ออัลลอฮ์
เท่านั้น และไม่ขอความช่วยเหลือและไม่วิงวอนขอความช่วยเหลือให้
พ้นทุกข์จากผู้ใดนอกจากพระองค์เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น โดยปฏิบัติ
ตาม โองการอันทรงเกียรติเหล่านี้และสิ่งที่มีความหมายทำนองเดียวกัน
และสิ่งนี้ไม่รวมถึงเรื่องปกติธรรมดา และสาเหตุที่เป็นรูปธรรม ซึ่งคน
ที่ยังมีชีวิตอยู่และอยู่ต่อหน้าสามารถทำได้ เพราะสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่บา
คะฮ์ หากแต่ตามด้วยบทและมติเอกฉันท์ อนุญาตให้มนุษย์ขอความ
ช่วยเหลือจากคนที่ยังมีชีวิตอยู่และมีความสามารถ ในเรื่องปกติ
ธรรมดาที่เขาสามารถทำได้; เช่น ขอความช่วยเหลือจากเขาในการปิด
เป่าอันตรายจากบุตรของตน หรือคนรับใช้ของตน หรือสุนัขของตน
และสิ่งในทำนองนั้น, เช่น การที่บุคคลขอความช่วยเหลือจากคนที่ยังมี
ชีวิตอยู่และอยู่ต่อหน้าผู้ที่มีความสามารถ หรือจากบุคคลที่ไม่ได้อยู่ต่อ
หน้า โดยอาศัยเหตุบังจัยที่เป็นรูปธรรม เช่น การติดต่อทางจดหมาย
หรืออื่นๆ ในการก่อสร้างบ้านของเขา หรือซ่อมรถยนต์ของเขา หรือ
อื่นๆ ในทำนองเดียวกัน และในบรรดาสิ่งนั้น ได้แก่: การร้องขอความ
ช่วยเหลืออย่างคับขันของมนุษย์จากบรรดาสหายของเขาในนิฮาดและ
สงคราม และสิ่งทำนองนั้น และในทำนองนี้ คือ คำตรัสของอัลลอฮ์
ตะอาลา เกี่ยวกับเรื่องราวของท่านนบีมุซา อะลัยฮิสลาม ว่า:

(...فَاسْتَعَاثَهُ الَّذِي مِنْ شَيْعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ...)

"ดังนั้น คนที่มาจากพวกพ้องของเขาได้ร้องขอความช่วยเหลือเพื่อให้ปราบฝ่ายที่เป็นศัตรูของเขา" (ซูเราะฮ์ อัลเกาะศ็อศ : 15)

ส่วนการขอความช่วยเหลือจากผู้ตาย ฉุอิน มลาอิกะฮ์ ต้นไม้ และก้อนหินนั้น นั่นถือเป็นการตั้งภาคีใหญ่ และเป็นประเภทเดียวกับการกระทำของพวกตั้งภาคีในยุคแรกกับสิ่งที่พวกเขายึดถือเป็นพระเจ้า เช่น อัลอุซซา อัลลาต และอื่นๆ และในทำนองเดียวกัน การขอความช่วยเหลือและการขอพึ่งพาจากบรรดาผู้มีชีวิตที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นวะลีฮ์ในสิ่งที่ไม่มีใครสามารถกระทำได้นอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น เช่น การรักษาผู้เจ็บป่วย การชี้นำหัวใจ การเข้าสวรรค์ การรอดพ้นจากไฟนรก และสิ่งที่คล้ายกัน

อายะฮ์ที่ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้ และบรรดาอายะฮ์และหะดีษที่มีความหมายในทำนองเดียวกัน ล้วนบ่งชี้ถึงข้อบังคับให้หันดวงใจทั้งหลายสู่อัลลอฮ์ในทุกเรื่อง และให้มีความบริสุทธิ์ใจในการเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว เพราะบ่าวทั้งหลายถูกสร้างขึ้นมาเพื่อสิ่งนั้น และด้วยสิ่งนั้นเองที่พวกเขาถูกสั่งใช้ — ดังที่ได้มาก่อนในบรรดาอายะฮ์ — และดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

(وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا...)

"และจงเคารพสักการะอัลลอฮ์เถิด และอย่าให้มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีกับพระองค์..." (อันนิสาฮ์ : 36) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัส

ว่า:

(وَمَا أَمْرُو إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ...)

"และพวกเขามีได้ถูกบัญชาให้กระทำอื่นใดนอกจากเพื่อเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ เป็นผู้มีเจตนาบริสุทธิ์ในการภักดีต่อพระองค์..." (ซูเราะฮ์ อัลบะยีนะฮ์ : 5) และคำกล่าวของท่านนบี ﷺ ในหะดีษของท่านมูอาซ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ที่ว่า:

«حَقُّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ أَنْ يَعْبُدُوهُ وَلَا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا».

"สิทธิของอัลลอฮ์ที่มีเหนือปวงบ่าว คือการอิบาดะฮ์ต่อพระองค์ และไม่ตั้งภาคีต่อพระองค์" หะดีษบทนี้เป็นที่เห็นพ้องต้องกันว่าถูกต้อง และคำกล่าวของท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ ตามหะดีษอิบนุมัสอูด เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ :

«مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَدْعُو لِلَّهِ نِدًّا؛ دَخَلَ النَّارَ».

"ผู้ใดที่เสียชีวิตไปโดยที่เขาได้ขอต่อสิ่งใดเพื่อเป็นภาคีกับอัลลอฮ์ เขาต้องตกนรกอย่างแน่นอน" บันทึกโดย อัล-บุคอรีฮ์ และในเศาะฮิฮ์ฮันน์ จากหะดีษของอับดุลลอฮ์ บุตร อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ว่า เมื่อครั้งที่ท่านนบี ﷺ ได้ส่งท่านมูอาซ ไปยังเยเมน ท่านได้กล่าวแก่ท่านมูอาซว่า :

«إِنَّكَ تَأْتِي قَوْمًا أَهْلَ كِتَابٍ، فَلْيَكُنْ أَوَّلَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ

شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ».

"แท้จริงเจ้ากำลังจะไปยังกลุ่มชนชาวคัมภีร์ ดังนั้นจงให้สิ่งแรกที่เจ้าจะเรียกร้องพวกเขาคือการปฏิญาณตนว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์" และในอีกสำนวนหนึ่ง ที่ว่า:

«أَدْعُهُمْ إِلَى شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَيُّ رَسُولِ اللَّهِ».

"จงเชิญชวนพวกเขาให้ปฏิญาณว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพสักการะอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์ และแท้จริงนั้นเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์" และในการบันทึกของบุคอรียมีสำนวนว่า:

«فَلْيَكُنْ أَوَّلَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَى أَنْ يُوحِّدُوا اللَّهَ».

"ให้สิ่งแรกที่เจ้าจะเชิญชวนพวกเขา คือ ให้พวกเขาสร้างเอกภาพในอัลลอฮ์" ในหนังสือเศาะฮีหฺของมุสลิม จากท่านฎอริก บิน อะซิม อัลอัชชะอียฺ เราะฎียัลลอฮุอันฮุ แท้จริงท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَكَفَرَ بِمَا يُعْبَدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ؛ حَرَّمَ مَالَهُ وَدَمَهُ، وَحَسَابُهُ عَلَى اللَّهِ جَلَّ جَلَالُهُ».

"ใครที่กล่าว "ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮ์" ความว่า (ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพสักการะอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์) และปฏิเสธทุกสิ่งที่ถูกสักการะอื่นจากอัลลอฮ์ ทรัพย์สินและเลือดเนื้อของเขาจะเป็นที่ต้องห้าม และการคิดบัญชีที่มีต่อเขานั้นเป็นหน้าที่ของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเกริกเกียรติอันสูงส่ง" และหะดีษในความหมายนี้มีมากมาย.

และเตาฮีดนี้คือรากฐานของศาสนาอิสลาม เป็นพื้นฐานของมิลละฮฺ เป็นหัวใจของกิจการทั้งปวง และเป็นข้อบังคับที่สำคัญที่สุด อีกทั้งยังเป็นวิทย์ปัญญาในการทรงสร้างสองจำพวก (ญินและมนุษย์) และเป็นวิทย์ปัญญาในการส่งบรรดาศาสนทูตทั้งหมด ขอความสันติและพรของอัลลอฮ์จงประสบแก่พวกเขา ดังที่บรรดาโองการที่บ่งชี้ถึงเรื่องนั้น ได้ถูกกล่าวมาก่อนแล้ว และในหมู่โองการเหล่านั้น คือ พระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงบริสุทธิสูงส่ง ความว่า:

{وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾}

"และข้ามิได้สร้างญิน และมนุษย์เพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อเคารพภักดีต่อข้า" [ซูเราะฮ์ อัซซารียาต : 56], และส่วนหนึ่งจากหลักฐานในประเด็นนี้ก็คือ คำดำรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา ที่ว่า:

{وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا
الطَّاغُوتَ...}

"และโดยแน่นอน เราได้ส่งร่อซูลมาในทุกประชาชาติ (โดยบัญชาว่า) พวกท่านจงเคารพภักดีอัลลอฮ์ และจงหลีกเลี่ยงให้ห่างจากพวกเจว็ด..." (ซูเราะฮ์ อัน-นะหฺล : 36), และอัลลอฮ์ ผู้ทรงบริสุทธิผู้ทรงสูงส่งยิ่ง ตรัสว่า:

{وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا
أَنَا فَاعْبُدُونِ ﴿٥٧﴾}

"และเรามีได้ส่งรอสกุลคนใดก่อนหน้าเจ้านอกจากเราได้วะฮีย์แก่เขา ว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้ นอกจากข้า ดังนั้นพวกเจ้าจงเคารพสักคืดต่อข้า" (ซูเราะฮ์ อัล-อันบิยาฮ์ : 25) อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัส เป็นการเล่าเรื่องเกี่ยวกับบิ นุหฺ ฮูด ศอลิหฺ และฮุอัยบ์ อะลียิมุศศอลาตุวัสลาม โดยพวกท่านได้กล่าวแก่ประชาชาติของพวกเขาว่า :

(...اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ...)

"จงเคารพสักการะอัลลอฮฺเถิด ไม่มีผู้ที่ควรได้รับการเคารพสักการะใด ๆ สำหรับพวกท่านอีกแล้วอื่นจากพระองค์" (ซูเราะฮ์ อัล-อะฮ์รอฟ : 59), และนี่คือการเรียกร้องของบรรดาเราะซูลทั้งหมด ดังที่โองการทั้งสองก่อนหน้านี้ได้ชี้ชัดถึงเรื่องดังกล่าว และบรรดาศัตรูของบรรดาเราะซูลก็ได้ยอมรับว่า บรรดาเราะซูลได้สั่งให้พวกเขาเคารพสักการะอัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว และให้สละทิ้งทุกสิ่งที่ได้รับการเคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮ์ ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสไว้ในเรื่องราวของชนอาดว่า พวกเขาได้กล่าวแก่ฮูด (อะลียิมุศศอลาตุวัสลาม) ว่า :

(...أَجِئْنَا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا...)

"...ที่ท่านมาหาพวกเรานั้น เพื่อว่าเราจะได้เคารพสักการะอัลลอฮฺ แต่เพียงองค์เดียว และละทิ้งสิ่งที่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเราเคยเคารพสักการะ..." [ซูเราะฮ์ อัล-อะฮ์รอฟ: 70] และอัลลอฮ์ผู้ทรง

มหาบริสุทธิ์และทรงสูงส่งได้ตรัสถึงพวกกุเรซ เมื่อตอนที่บิของเรามุฮัมมัด ﷺ ได้เรียกร้องให้พวกเขาอุทิศการเคารพอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว และให้ละทิ้งการเคารพอิบาดะฮ์ต่อสิ่งอื่นจากพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นบรรดามะลาอิกะฮ์ บรรดาเอาลัยฮ์ บรรดาเจี๊วด ต้นไม้ และอื่น ๆ ว่า :

﴿أَجْعَلِ الْإِلَهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجَابٌ﴾

"เขาได้ทำให้พระเจ้าหลายองค์เป็นพระเจ้าองค์เดียวกระนั้นหรือ ? แท้จริงนี่เป็นเรื่องประหลาดจริง ๆ" [ซูเราะฮ์ ซอด : 5] และอัลลอฮ์ ชุบฮานะฮ์วะตะอะลา ตรัสเกี่ยวกับพวกเขาว่า :

﴿إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ﴾
﴿وَيَقُولُونَ آيَاتُنَا لَشَاعِرٍ مُّجْتَوٍ﴾

"เพราะว่าพวกเขาเหล่านั้นเมื่อได้มีการกล่าวแก่พวกเขาว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ พวกเขาก็หยิ่งผยอง"

"และพวกเขาจะกล่าวว่า จะให้เราทอดทิ้งพระเจ้าต่างๆ ของพวกเราเพื่อนักกวีบ้า คนหนึ่งกระนั้นหรือ?" [ซูเราะฮ์ อัส-ศ็อฟฟาต : 35-36] และโองการทั้งหลายที่บ่งชี้ถึงความหมายนี้ นั้น มีอยู่มากมาย

และจากโองการแห่งอัลกุรอานและหะดีษที่เราได้กล่าวมา จะเห็นได้ชัดแก่ท่าน — ขออัลลอฮ์ทรงประทานความสำเร็จแก่ฉันและท่าน

ในการมีความเข้าใจในศาสนา และมอบความแจ่มแจ้งในสิทธิของพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก — ว่า คุณอาห์เหล่านี้และบรรดาประเภทของการวิงวอนขอความช่วยเหลือ ซึ่งท่านได้แจกแจงไว้ในคำถามของท่าน ล้วนเป็นประเภทของการตั้งภาคีใหญ่ เพราะมันเป็นการอิวาคะฮ์ต่อผู้อื่นที่ไม่ใช่อัลลอฮ์ และเป็นการขอสิ่งที่ไม่มิมีผู้ใดนอกจากพระองค์เท่านั้นที่สามารถกระทำได้ จากผู้ตายและผู้ที่ไม่อยู่ และนั่นเลวร้ายยิ่งกว่าการตั้งภาคีของชนรุ่นก่อน เพราะชนรุ่นก่อนนั้นตั้งภาคีเฉพาะในยามผาสุก ส่วนเมื่ออยู่ในยามคับขัน พวกเขาจะซื่อสัตย์ในการทำอิวาคะฮ์ต่ออัลลอฮ์ เพราะพวกเขาเห็นว่า—พระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์ยิ่ง—ทรงสามารถทำให้พวกเขารอดพ้นจากความคับขัน โดยไม่มีผู้ใดอื่นนอกจากพระองค์ ดังที่อัลลอฮ์ ผู้ทรงสูงส่งได้ตรัสไว้ในคัมภีร์ของพระองค์อันชัดเจนเกี่ยวกับบรรดาผู้ตั้งภาคีเหล่านั้นว่า:

(فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا
 جَاءَهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴿٦٥﴾)

"ดังนั้นเมื่อพวกเขาขึ้นขีเรือ พวกเขาวิงวอนต่ออัลลอฮ์เป็นผู้บริสุทธิ์ใจในการขอพรต่อพระองค์ ครั้นเมื่อพระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้ขึ้นบก แล้วพวกเขาก็ตั้งภาคีต่อพระองค์" [ซูเราะฮ์ อัลอังกะบุต: 65], และอัลลอฮ์ ผู้ทรงบริสุทธิ์ผู้ทรงสูงส่งยิ่ง ตรัสแก่พวกเขาในอีกโองการหนึ่งว่า:

(وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَاهُ فَلَمَّا
مَجَّكُمْ إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الْإِنْسَانُ كَفُورًا ﴿٦٧﴾)

"และเมื่อทุกข์ภัยประสบแก่พวกเขาในท้องทะเล ผู้ที่พวกเขา
วิงวอนขอก็จะสูญหายไปเว้นแต่พระองค์เท่านั้น ต่อมาเมื่อพระองค์ทรง
ช่วยให้พวกเขารอดพ้นขึ้นบก พวกเขา ก็หันหลังออกไป และมนุษย์นั้น
เป็นผู้เนรคุณเสมอ" (ซูเราะฮ์ อัล-อิสรอฮ์ : 67)

หากผู้ใดคนหนึ่งจากบรรดาผู้ตั้งภาคีรุ่นหลังเหล่านี้กล่าวว่า:
“แท้จริง เรามิได้มุ่งหมายว่าพวกเขาเหล่านั้นจะก่อให้เกิดประโยชน์ขึ้นมา
ได้ด้วยตัวของพวกเขาเอง หรือจะรักษาผู้ปวยของเราให้หายด้วยตัวของ
พวกเขาเอง หรือจะให้ประโยชน์แก่เราได้ด้วยตัวของพวกเขาเอง หรือ
จะให้โทษแก่เราได้ด้วยตัวของพวกเขาเอง หากแต่เรามุ่งหมายเพียง
ชะฟาอะฮ์ของพวกเขา ณ อัลลอฮ์ ตะอาลา ในเรื่องนั้นเท่านั้นหรือ?”

ดังนั้นคำตอบก็คือ: ให้กล่าวแก่เขาว่า: นี่แหละคือจุดมุ่งหมายและ
ความประสงค์ของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในยุคแรก มิใช่ความประสงค์
ของพวกเขาว่าพระเจ้าเหล่านั้นจะสร้างหรือให้ปัจจัยยังชีพ หรือจะให้
ประโยชน์และให้โทษได้ด้วยตัวของมันเอง เพราะแท้จริงเรื่องดังกล่าว
ได้ถูกทำให้เป็นโมฆะโดยสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงกล่าวถึงพวกเขาไว้ในอัล
กุรอาน และแท้จริงพวกเขามุ่งหวังการชะฟาอะฮ์ของพวกมันและฐานะ
อันมีเกียรติของพวกมัน และเพื่อให้พวกมันทำให้พวกเขาใกล้ชิด
ต่ออัลลอฮ์ยิ่งขึ้น ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

{وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعَتْنَا عِنْدَ اللَّهِ...}

"และพวกเขาจะเคารพภักดีสิ่งอื่นไปจากอัลลอฮ์ ที่มีได้ให้โทษแก่พวกเขา และมีได้ให้ประโยชน์แก่พวกเขา และพวกเขาจะกล่าวว่า เหล่านี้คือผู้ช่วยเหลือเรา ณ ที่อัลลอฮ์..." (ซูเราะฮ์ ยูनुส : 18) อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงโต้แย้งพวกเขาในเรื่องดังกล่าว โดยพระองค์ทรงตรัสว่า:

{...قُلْ أَتَنْبِئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ}

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจะแจ้งข่าวแก่อัลลอฮ์ด้วยสิ่งที่พระองค์ไม่ทรงรู้ ในบรรดาชั้นฟ้าและในแผ่นดินกระนั้นหรือ พระองค์ทรงมหาบรียุทธิและทรงสูงส่งเหนือสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคีขึ้น" (ซูเราะฮ์ ยูनुส : 18) แล้วพระองค์ได้ทรงชี้แจงอย่างชัดเจนว่า ไม่มีผู้ใดในชั้นฟ้าทั้งหลายและในแผ่นดินจะเป็นผู้แทนสื่อกลาง ณ อัลลอฮ์ ในลักษณะที่บรรดาผู้ตั้งภาคีหมายมุ่ง และสิ่งใดที่อัลลอฮ์ไม่ทรงทราบว่ามีอยู่ ก็ย่อมไม่มีอยู่ เพราะแท้จริงไม่มีสิ่งใดจะซ่อนเร้นจากพระองค์ไปได้ และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

{تَنْزِيلِ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ① إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ}

اَلْكِتٰبَ بِالْحَقِّ فَاَعْبُدِ اللّٰهَ مُخْلِصًا لِّهٖ الدِّينَ ﴿٦﴾ اَلَا لِلّٰهِ الدِّينُ
 الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُوْنِهٖۤ اَوْلِيَآءَ مَا نَعْبُدُهُمْ اِلَّا لِيُقَرِّبُوْنَا
 اِلَى اللّٰهِ زُلْفٰىۤ اِنَّ اللّٰهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِىۤ مَا هُمْ فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَۗ اِنَّ
 اللّٰهَ لَا يَهْدِىۤ مَنْ هُوَ كٰفِرٌ ﴿٧﴾

"คัมภีร์นี้เป็นการประทานลงมาจากอัลลอฮ์ ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรง
 ปริชาญาณ

แท้จริงเราได้ประทานคัมภีร์มายังเจ้าด้วยสัจธรรม ดังนั้นเจ้าจง
 เคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อ
 พระองค์

ฟังทราบเถิด การอิบาดะฮ์โดยบริสุทธิ์ใจนั้นเป็นของอัลลอฮ์องค์
 เดียว ส่วนบรรดาผู้ที่ยึดถือเอาบรรดาผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮ์ โดย
 กล่าวว่าเรามีได้เคารพภักดีพวกเขา เว้นแต่เพื่อทำให้เราเข้าไปใกล้ชิด
 ต่ออัลลอฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์ จะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในสิ่งที่พวก
 เขาขัดแย้งกันในเรื่องนั้น แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงชี้นำทางแก่ผู้กล่าว
 เท็จ ผู้ไม่สำนึกบุญคุณ" [ซูเราะฮ์ อัจซุมฺ: 1-3].

และความหมายของคำว่า "ศาสนา" ณ ที่นี้คือ อิบาดะฮ์ (การ
 เคารพสักการะ) ซึ่งก็คือ การเชื่อฟังอัลลอฮ์และการเชื่อฟังเราะซูลของ
 พระองค์ ﷺ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว และสิ่งที่รวมอยู่ในนั้น ได้แก่ การ
 วิงวอน (ดุอาอ์) และการวอนขอความช่วยเหลือ ความยำเกรงและ

ความหวัง การเชือดสัตว์บูชาและการบนบาน ทั้งยังรวมถึง การละหมาดและการถือศีลอด และอื่นๆ จากสิ่งที่อัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์ทรงบัญชาไว้ ดังนั้น พระองค์อัลลอฮ์ตะอาลาผู้ทรงบริสุทธิซึ่งได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า การเคารพสักการะ (อิบาดะฮ์) ต้องกระทำเพื่อพระองค์เพียงผู้เดียว และจำเป็น (วาญิบ) แก่บ่าวทั้งหลายที่จะต้องทำให้การเคารพสักการะดังกล่าวบริสุทธิ์ใจเพื่อพระองค์ ผู้ทรงเกริกเกียรติสูงสุด เพราะแท้จริงการที่พระองค์ทรงสั่งใช้ท่านนบี ﷺ ให้ทำการเคารพสักการะอย่างบริสุทธิ์เพื่อพระองค์นั้น เป็นคำสั่งใช้แก่สมาชิกทุกคนของประชาชาตินี้

หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ชี้แจงเกี่ยวกับผู้ปฏิเสธศรัทธา โดยพระองค์ทรงตรัสว่า :

{وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ}

"ส่วนบรรดาผู้ที่ยึดถือเอาบรรดาผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮ์ โดยกล่าวว่าเรามีได้เคารพสักการะพวกเขา เว้นแต่เพื่อทำให้เราเข้าไปใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์" [ซูเราะฮ์ อัจซุมฺ: 3]. แล้วอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงหักล้างคำกล่าวของพวกเขาด้วยพระคำรัสของพระองค์ โดยที่พระองค์ทรงตรัสว่า:

{...إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا

يَهْدِي مَنْ هُوَ كَذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٣﴾

"แท้จริงอัลลอฮ์ จะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในสิ่งที่พวกเขา
ขัดแย้งกันในเรื่องนั้น แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงชี้นำทางแก่ผู้กล่าวเท็จ ผู้
ไม่สำนึกบุญคุณ" [ซูเราะฮ์ อัซ-ซุมัร : 3] ดังนั้น อัลลอฮ์ได้ทรงแจ้ง
ไว้ในอายะฮ์อันทรงเกียรตินี้ว่า บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธามีได้เคารพภักดี
บรรดาผู้คุ้มครองอื่นจากพระองค์ เว้นแต่เพื่อทำให้พวกเขาได้เข้า
ใกล้อัลลอฮ์โดยสนิทยิ่งขึ้น และนั่นแหละคือจุดมุ่งหมายของบรรดาผู้
ปฏิเสธศรัทธามาแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบัน และอัลลอฮ์ได้ทรงลบ
ล้างสิ่งนั้นด้วยคำสั่งของพระองค์ที่ตรัสว่า:

﴿...إِنَّ اللَّهَ يَجْعَلُ لِكُلِّ أُمَّةٍ رَجُلًا يَكْفُرُ بِهِ إِنَّ اللَّهَ لَا

يَهْدِي مَنْ هُوَ كَذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٣﴾

"แท้จริงอัลลอฮ์ จะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในสิ่งที่พวกเขา
ขัดแย้งกันในเรื่องนั้น แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงชี้นำทางแก่ผู้กล่าวเท็จ ผู้
ไม่สำนึกบุญคุณ" [ซูเราะฮ์ อัซ-ซุมัร : 3] ดังนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา
ทรงอธิบายอย่างชัดแจ้งถึงความเท็จของพวกเขาในข้ออ้างที่ว่าบรรดา
พระเจ้าของพวกเขาจะนำพาพวกเขาเข้าใกล้อัลลอฮ์ได้ และทรง
ชี้ให้เห็นถึงความเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา อันเกิดจากสิ่งที่พวก
เขาได้ทู่หมัดบิดาอะฮ์ให้แก่พวกมัน และด้วยเหตุนี้ ทุกผู้ที่มีวิจาร์ณญาณ
เพียงน้อยนิดย่อมรู้ว่า บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในยุคแรกนั้น ความเป็นผู้

ปฏิเสธศรัทธาของพวกเขาเกิดจากการที่พวกเขาได้ยึดเอาบรรดานบีและบรรดาเอาเลียฮ์ ตลอดจนต้นไม้และก้อนหิน และสิ่งที่ถูกสร้างอื่นๆทั้งหลาย มาเป็นผู้ขอชะฟาอะฮ์ระหว่างพวกเขากับอัลลอฮ์ และความเชื่อของพวกเขาว่า บรรดาที่พวกเขาบูชาสามารถสนองตอบความต้องการและความจำเป็นของพวกเขาได้ โดยปราศจากการอนุมัติและความพอพระทัยจากพระองค์ อัลลอฮ์ ตะอาลา คุณเช่นที่บรรดา รัฐมนตรีทำหน้าที่เป็นผู้สื่อกลาง (ชะฟาอะฮ์) ต่ออภัยตรีฮ์ แล้วพวกเขาก็ได้เทียบเคียงพระองค์ ผู้ทรงเกริกเกียรติยิ่ง เข้ากับอภัยตรีฮ์และบรรดาผู้นำ และพวกเขากล่าวว่า: เช่นเดียวกับว่าผู้ที่มีความจำเป็นต่ออภัยตรีฮ์และผู้นำ ย่อมให้บรรดาคณสันนิทและรัฐมนตรีของเขาเป็นผู้แทนสื่อกลางต่อเขา ฉะนั้นพวกเราที่แสวงหาความใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์ด้วยการเคารพสักการะบรรดาศาสนทูตและบรรดาผู้ใกล้ชิดของพระองค์ และนี่ย่อมเป็นความเท็จอย่างถึงที่สุด เพราะแท้จริงพระองค์ ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์นั้น ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์ และไม่อาจนำไปเทียบกับสิ่งถูกสร้างของพระองค์ และไม่มีผู้ใดจะเป็นผู้แทนสื่อกลาง ณ พระองค์ได้ นอกจากโดยที่พระองค์ทรงอนุญาตในการเป็นสื่อกลาง และพระองค์จะไม่ทรงอนุญาต นอกจากแก่บรรดาผู้ยึดมั่นในเดาฮิด และพระองค์ ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์และผู้ทรงสูงส่ง ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสรรพสิ่ง ทรงรอบรู้ในทุกสิ่ง และพระองค์คือผู้ทรงเมตตาที่สุดในบรรดาผู้ทรงเมตตาทั้งหลาย พระองค์ไม่ทรงเกรงผู้ใดและไม่ทรงหวั่นกลัวผู้ใด เพราะแท้จริงพระองค์ ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์ คือผู้ทรงอำนาจ

เด็ดขาดอยู่เหนือปวงบ่าวของพระองค์ และเป็นผู้ทรงจัดการกิจการของ
พวกเขาตามที่พระองค์ทรงประสงค์ ต่างจากบรรดาศักดิ์ตรีษย์และผู้นำ
เพราะพวกเขามีอาจกระทำได้ทุกสิ่ง ฉะนั้นพวกเขาจึงจำเป็นต้องมีผู้
คอยช่วยเหลือในสิ่งที่พวกเขาอาจไม่สามารถทำได้ กล่าวคือบรรดา
รัฐมนตรี คนใกล้ชิด และทหารของพวกเขา อีกทั้งพวกเขายัง
จำเป็นต้องมีผู้คอยแจ้งให้พวกเขาทราบถึงความต้องการของผู้ที่พวกเขา
มิได้รู้ถึงความต้องการนั้น จึงต้องมีผู้ที่คอยวิงวอนขอความเมตตาและ
ขอให้พวกเขาพึงพอใจจากบรรดาระัฐมนตรีและคนใกล้ชิดของพวกเขา
ส่วนอัลลอฮ์ พระผู้ทรงอภิบาล ผู้ทรงบริสุทธิ์ พระองค์ทรงมั่งคั่งสูงส่ง
ไม่จำเป็นต้องพึงสิ่งถูกสร้างทั้งหมดของพระองค์ และพระองค์ทรง
เมตตาต่อพวกเขายิ่งกว่ามารดาของพวกเขาเอง และพระองค์คือผู้ทรง
พิพากษาผู้ทรงยุติธรรม ทรงวางสรรพสิ่งไว้ ณ ที่อันสมควร ตามที่
สอดคล้องกับพระปรีชาญาณ พระความรอบรู้ และพระเดชานุภาพของ
พระองค์ ฉะนั้นจึงไม่อาจเปรียบเทียบพระองค์กับสิ่งถูกสร้างของ
พระองค์ได้เลยในแง่ใดๆ ทั้งสิ้น ดังนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรง
ชี้แจงไว้ในคัมภีร์ของพระองค์ว่า แท้จริงบรรดาผู้ตั้งภาคีได้ยอมรับว่า
พระองค์คือผู้ทรงสร้าง ผู้ทรงประทานปัจจัยยังชีพ ผู้ทรงควบคุมจัดการ
และว่า พระองค์เท่านั้นคือผู้ทรงตอบรับผู้ที่ตกอยู่ในภาวะคับขัน ทรง
ขจัดสิ่งที่เลวร้าย และทรงให้มีชีวิตและทรงให้ตาย ตลอดจนการกระทำ
อื่นๆ อีกของพระองค์ และแท้จริง ความขัดแย้งระหว่างบรรดาผู้ที่ตั้ง
ภาคีต่ออัลลอฮ์กับบรรดาเราะซูลนั้น อยู่ที่เรื่องการเคารพสักการะ

ต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียวด้วยการเป็นผู้ที่บริสุทธิ์ใจต่อพระองค์ ดังที่
พระองค์ผู้ทรงเกริกเกียรติสูงส่งได้ตรัสไว้ว่า:

﴿وَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولَنَّ اللَّهُ...﴾

"และถ้าเจ้าถามพวกเขาว่า ใครเป็นผู้สร้างพวกเขา แน่อนพวกเขา
จะกล่าวว่า อัลลอฮ์..." [ซูเราะฮ์ อัจซ-ซุครุฟ: 87] และอัลลอฮ์
ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ
وَالْأَبْصَرَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ
وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣١﴾﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ใครเป็นผู้ประทานปัจจัยยังชีพที่มาจาก
ฟากฟ้าและแผ่นดินแก่พวกท่าน หรือใครเป็นเจ้าของการได้ยินและการ
มองและใครเป็นผู้ให้มีชีวิตหลังจากการตาย และเป็นผู้ให้ตายหลังจาก
มีชีวิตมา และใครเป็นผู้บริหารกิจการ แล้วพวกเขาจะกล่าวกันว่า
อัลลอฮ์ ดังนั้นจงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านไม่ขำเกรงหรือ" (ซู
เราะฮ์ ยูनुส : 31) และโองการทั้งหลายจากอัลกุรอานที่มีความ
หมายในทำนองนี้มีอยู่มากมาย

เราได้กล่าวมาก่อนแล้วถึงโองการทั้งหลายที่บ่งชี้ว่า ความขัดแย้ง
ระหว่างบรรดาเราะซูลกับบรรดาประชานานั้น แท้จริงอยู่ที่การทำอิบา
ดะฮ์ต่ออัลลอฮ์เพียงผู้เดียวอย่างบริสุทธิ์ ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا

الطَّغُوتَ...﴾

"และโดยแน่นอน เราได้ส่งร่อซูลมาในทุกประชาชาติ (โดย
บัญญัติว่า) พวกท่านจงเคารพภักดีอัลลอฮ์ และจงหลีกเลี่ยงให้ห่างจาก
พวกเจรีด..." (ซูเราะฮ์ อัน-นะหฺลฺ : 36), และบรรดาโองการที่มา
ในความหมายเดียวกันกับมัน และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงอธิบายใน
หลายแห่งของคัมภีร์อันทรงเกียรติของพระองค์ถึงเรื่องของการ
ชะฟาอะฮ์ แล้วอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿...مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ...﴾

"ใครเล่าคือผู้ที่จะขอความช่วยเหลือให้แก่ผู้อื่น ณ ที่พระองค์ได้
นอกจากด้วยอนุมัติของพระองค์เท่านั้น" [ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์:
255] และอัลลอฮ์ อัซซะวะญัล ตรัสว่า:

﴿وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ

بَعْدِ أَنْ يُأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَى ﴿٦٦﴾﴾

"และมะลักก็มากน้อยในชั้นฟ้าทั้งหลายนั้นการชะฟาอะฮ์ของพวก
เขาจะไม่อำนวยประโยชน์อันใด (แก่พวกเขา) เว้นแต่หลังจากอัลลอฮ์
จะทรงอนุมัติแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และทรงพอพระทัย" [ซู
เราะฮ์ อัน-นัจญุมิ: 26].

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสเกี่ยวกับลักษณะของมลาอิกะฮ์ว่า:

﴿...وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ارْتَضَىٰ وَهُمْ مِّنْ حَشِيَّتِهِۦ مُشْفِقُونَ﴾

"และพวกเขาจะไม่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ใด นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย และเนื่องจากความกลัวพวกเขาจึงเนื้อตัวสั่น" (ซูเราะฮ์ อัล-อันบิยาฮ์ : 28)

และพระองค์ผู้ทรงกรีกเกียรติยิ่งได้ทรงแจ้งว่า พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยการปฏิเสธศรัทธาจากบ่าวของพระองค์ แต่ทรงพอพระทัยจากพวกเขาเพียงความกตัญญูเท่านั้น และความกตัญญูนั้นคือการยืนยันเอกภาพของพระองค์และการปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿إِن تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ وَإِن تَشْكُرُوا يَرْضَهُ لَكُمْ...﴾

"หากพวกเจ้าปฏิเสธศรัทธา ดังนั้น แท้จริงอัลลอฮ์นั้น ทรงพอเพียงจากพวกเจ้าและจะไม่ทรงปิติยินดีต่อการเนรคุณของพวกเจ้าของพระองค์ และหากพวกเจ้ากตัญญู พระองค์ก็จะทรงปิติยินดีต่อพวกเจ้า..." (ซูเราะฮ์ อัล-ฮุมมฺ : 7)

อัลบุนอริยฺได้บันทึกไว้ในเศาะฮีหฺของท่านว่า จากท่านอนูสุรีย์เราะฮ์เราะฎียัลลอฮุนนุ เล่าว่า: "โอ้ท่านเราะฮ์ลุลลอฮ์! มนุษย์คนใดหรือที่ จะมีความสุขมากที่สุดจากการได้รับการช่วยเหลือของท่าน?" ท่านเราะฮ์ลุลลอฮ์ ก็อลลัลลอฮุอะลียะฮ์อะสลัม กล่าวว่า:

«مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ».

"ผู้ใดกล่าวว่า:"ลาอิลาฮา อิลลัลลอฮ์"(ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพสักการะนอกจากอัลลอฮ์) ด้วยความบริสุทธิ์ใจจากหัวใจของเขา" หรือท่านกล่าวว่า:

«مِنْ نَفْسِهِ».

"จากตัวของเขาเอง"

และมีบันทึกในเศาะเฮียะฮ์ว่า จากท่านอนัส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ รายงานว่า จากท่านนบี ﷺ กล่าวว่า :

«لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ، فَتَعَجَّلْ كُلُّ نَبِيٍّ دَعْوَتَهُ، وَإِنِّي اخْتَبَأْتُ دَعْوَتِي شَفَاعَةً لَأُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَهِيَ نَائِلَةٌ إِنْ شَاءَ اللَّهُ مَنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِي لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا».

“สำหรับนบีทุกท่าน ย่อมมีการขอพรที่ถูกตอบรับหนึ่งครั้ง ดังนั้นนบีทุกท่านก็ได้เร่งใช้การขอพรของตน และแท้จริงฉันได้เก็บการขอพรของฉันไว้เพื่อเป็นการชะฟาอะฮ์ (ขอการช่วยเหลือ) แก่ประชาชาติของฉันในวันกิยามะฮ์ ดังนั้น การชะฟาอะฮ์นั้น หากอัลลอฮ์ทรงประสงค์ จะได้แก่ผู้ใดก็ตามจากประชาชาติของฉันที่เสียชีวิตไปโดยไม่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์แม้เพียงสิ่งใด” หะดีษในความหมายนี้มีมากมาย.

และบรรดาโองการและหะดีษทั้งหมดที่ได้กล่าวมานั้น ล้วนเป็น

หลักฐานที่แสดงว่า การเคารพสักการะ (อิบาดะฮ์) เป็นสิทธิของอัลลอฮ์เพียงผู้เดียว และไม่อนุญาตให้มอบสิ่งใดจากการนั้นแก่ผู้ใดนอกเหนือจากอัลลอฮ์ ไม่ว่าจะเป็บบรรดาคนบีหรือนอกเหนือจากพวกเขาก็ตาม และแท้จริงการให้ความช่วยเหลือเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์ผู้ทรงเกียรติอันสูงส่ง ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

{قُلْ لِلَّهِ الشَّفَعَةُ جَمِيعًا...}

"จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด) ความช่วยเหลือนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮ์โดยสิ้นเชิง..." (ซูเราะฮ์ อัชชูมร : 44) และไม่มีใครมีสิทธิที่จะได้รับการชะฟาอะฮ์ เว้นแต่หลังจากที่พระองค์ได้ทรงอนุญาตแก่ผู้ทำการชะฟาอะฮ์ และทรงพอพระทัยต่อผู้ที่ถูกขอชะฟาอะฮ์ให้ และพระองค์ มหาบริสุทธิ์แด่พระองค์ จะไม่พอพระทัยเว้นแต่เดาฮิดเท่านั้น ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ดังนั้น อาศียเหตุดังกล่าว บรรดาผู้ตั้งภาคีไม่มีส่วนอันใดในการให้ความช่วยเหลือ และอัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงอธิบายเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจนในคำรัสของพระองค์ที่ว่า:

{فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشَّافِعِينَ ﴿٤٨﴾}

"ดังนั้นการชะฟาอะฮ์ของบรรดาผู้มีชะฟาอะฮ์จะไม่เกิดประโยชน์อันใดแก่พวกเขา 48" (อัล-มุดคัษษिर : 48) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

{...مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ يُطَاعُ}

"ไม่มีมิตรที่สนิทสนมสำหรับบรรดาผู้ชั่วกรรม และ ไม่มีผู้ช่วยเหลือ
คนใดที่จะถูกเชื่อฟัง"

(ซูเราะฮ์ มอไฟร : 18)

และเป็นที่น่าทึ่งกันว่า การอธรรมเมื่อกล่าวโดยทั่วไปนั้น คือการตั้ง
ภาคีต่ออัลลอฮ์ ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า :

{وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ}

"และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น คือ พวกที่อธรรม(แก่ตัวเอง) (ซู
เราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 254) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

{إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ}

"แท้จริงการตั้งภาคีนั้นเป็นความผิดอย่างมหันต์โดย
แน่นอน" (ซูเราะฮ์ ลุคมาน : 13)

ส่วนสิ่งที่ท่านกล่าวไว้ในคำถาม จากคำกล่าวของบรรดาชาวซูฟีย์
บางคนในมัซฮิดและที่อื่น ๆ ว่า: "อัลลอฮุมมา ค็อลลี อะลา มัน ญะฮ์ด
ตะฮู สะบะบัน ลินซิกอ-กิ อัศรอ-ริกัถ-ญะบะรุตียะฮฺ, วัลอินฟีลา-
ก็อน ลิ-อันวาริกัร-เราะหมานียะฮฺ, ฬะศอ-ระ นา-อิบัน อะนิล-หัจญ
เราะติร-ร็อบบานียะฮฺ, วะ กอถิฬะตะ อัศรอ-ริกัซ-ซาติยะฮฺ
..." (โอ้อัลลอฮ์ โปรดทรงทำการเสาะละวาดแต่ผู้ที่พระองค์ทรงทำให้
เขาเป็นสาเหตุแห่งการปริแตกของบรรดาความเร้นลับแห่งญับบะรุต
ของพระองค์ และการแตกออกของบรรดาแสงสว่างแห่งพระเมตตา
ของพระองค์ จนเขากลายเป็นผู้แทนของหัจญเราะฮ์ร็อบบานียะฮ์ และ

เป็นผู้สืบแทนแห่งบรรดาความลับแห่งชาติของพระองค์ ... เป็นต้น)

คำตอบคือ ให้กล่าวว่า: แท้จริงถ้อยคำเช่นนี้และสิ่งที่คล้ายคลึงกันนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการปรุงแต่งและการถือเคร่งเกินเลย ซึ่งท่านนบี มุหัมมัด ﷺ ได้ตัดเตือนไว้ให้ระวัง ดังที่มุสลิมได้บันทึกไว้ในเศาะฮีหุ จากท่านอับดุลลอฮ์ อิบน์ มัสอูด เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ว่า ท่านเราะซูล ลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«هَلَكَ الْمُتَنَطِّعُونَ» قَالَهَا ثَلَاثًا.

"ผู้เคร่งครัดเกินขอบเขตในเรื่องศาสนา ได้พินาศย่อยยับแล้ว"
ท่านกล่าวซ้ำ 3 ครั้ง

ท่านอิหม่ามอัลคอตตอบี ยะหิมะฮุลลอฮ์ กล่าวว่า: ผู้แสวงสร้างให้ยุ่งยาก: ผู้ลงลึกเกินควรในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ผู้แสวงสร้างในการสืบค้นสิ่งนั้น ตามแนวทางของอะฮ์ลุลกะลาม ผู้เข้าไปยุ่งในสิ่งที่มีไซ้กิจของตน และผู้จมดิ่งในสิ่งที่ปัญญาของพวกเขาอาจจะเอื้อมถึง

ท่านอบูสะอาดัต อิบน์ ลอะยิร กล่าวว่า: พวกเขาคือผู้ที่เจาะลึกและเลขเถิดในการพูด ผู้ที่พูดจากส่วนปลายสุดของลำคอ คำนี้มาจากคำว่า "อัล-นิคอ" ซึ่งหมายถึงโพรงส่วนบนของปาก แล้วต่อมาถูกใช้เรียกผู้ที่เจาะลึกเกินควรทั้งในถ้อยคำและการกระทำ

จากสิ่งที่อิมามทั้งสองท่านในหมู่นักปราชญ์ทางภาษาได้กล่าวไว้ย่อมเห็นได้ชัดแก่ท่านและแก่ผู้ใดก็ตามที่มีวิจาร์ณญาณแม้เพียงเล็กน้อยว่า วิธีการเช่นนี้ในการกล่าวเศาะละวาดและสลามต่อท่านนบีและนาย

ของเรา รอซูลุลลอฮ์ ﷺ จัดอยู่ในบรรดาความประศึษฐ์ประคยและ ความเคร่งครัดเกินเลขที่ถูคห้ห้าม และสิ่งทีถูคบัญญัติสำหรับมุสลิมใน ประเด้นนี้ คือให้ยัดถึอวธิการทีได้รับการย่นย่นแนอนจากท่านนบี ﷺ ในลักษณะการเศาะละวาตและสลามแก่ท่าน และด้วยสิ่งนั้นยอม เพียงพอแล้ว ไม่จำต้องฟิงสิ่งอื่น

และในบรรดาสิ่งนั้นคือ: สิ่งทีอัล-บูกอรึและมุสลิมได้รายงานไว้ ในเศาะฮึษ์ทั้งสอง จากกะอ์บึ บิน อุจเราะฮ์ เราะฎึยัลลอสอุฮ์นุฮ์ ว่า บรรดาอ้อฮาบะฮ์ เราะฎึยัลลอสอุฮ์นุฮ์ม ได้กล่าวว้: โอ้อท่านเราะซูล ลุลลอฮ์! อัลลอสได้ตั้งใช้พวกเราให้เศาะละวาตแก่ท่าน ดั่งนั้นพวกเรา จะเศาะละวาตแก่ท่านอย่งไร? ท่านนบี ﷺ จึงกล่าวว้:

«قُولُوا: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ.»

พวกท่านจงกล่าวว้: "อัลลอสุมม้ว้ คึอลลึ อะลา มุหัมมัด, ะ อะลา อา-ลึ มุหัมมัด,กะมา คึอลลึยตะ อะลา อึบรอฮึม, ะ อะลา อา-ลึ อึบรอฮึม,อินนะกะ หะมึคฺน มะญึคฺ,วะ บารึกฺ อะลา มุหัมมัด, ะ อะลา อา-ลึ มุหัมมัด,กะมา บา-รึอคตะ อะลา อึบรอฮึม, ะ อะลา อา-ลึ อึบรอฮึม,อินนะกะ หะมึคฺน มะญึคฺ" (โอ้อัลลอส ขอพระองคฺทรง

ประทานการศดูดีแต่มุฮัมมัดและครอบครัวของมุฮัมมัดเช่นที่พระองค์ทรงประทานการศดูดีแต่อิบรอฮีมและครอบครัวของอิบรอฮีม แท้จริงพระองค์นั้นทรงยิ่งด้วยการสรรเสริญและบารมีอันสูงส่ง และขอทรงประทานความจำเริญแต่มุฮัมมัดและครอบครัวของมุฮัมมัดเช่นที่พระองค์ทรงประทานความจำเริญแต่อิบรอฮีมและครอบครัวของอิบรอฮีม แท้จริงพระองค์นั้นทรงยิ่งด้วยการสรรเสริญและบารมีอันสูงส่ง)

และมีรายงานในเศาะฮีห์ทั้งสอง จากอบูสุลัยม์ อัศ-สะอิดีย์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ว่า พวกเขาได้กล่าวว่า: โอ้ท่านเราะซูลุลลอฮ์! เราจะเศาะละวาตแก่ท่านอย่างไร? ท่านนบี ﷺ ตอบว่า:

«قُولُوا: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَىٰ آلِ إِبْرَاهِيمَ، وَبَارِكْ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ كَمَا بَارَكْتَ عَلَىٰ آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ».

พวกท่านจงกล่าวว่า: "อัลลอฮุมมา ค็อลลิ อะลา มุฮัมมะดฺ, วะ อะลา อัซวาญิฮิ วะ ชุรริยยะดีฮิ, กะมา ค็อลลัยตะ อะลา อา-ลิ อิบรอฮีม, วะ บาริก อะลา มุฮัมมะดฺ, วะ อะลา อัซวาญิฮิ วะ ชุรริยยะดีฮิ, กะมา บา-ร็อกตะ อะลา อา-ลิ อิบรอฮีม, อินนะกะ หะมีดุน มะญิดุ" (โอ้อัลลอฮ์ขอทรงประทานการศดูดีแต่มุฮัมมัดและแต่ภรรยา รวมถึงครอบครัวของท่านเช่นที่พระองค์ประทานการศดูดีแต่ครอบครัวของอิบรอฮีม และขอทรงประทานความจำเริญแต่มุฮัมมัดและแต่ภรรยา รวมถึงครอบครัวของท่านเช่นที่พระองค์ประทานความจำเริญแต่

ครอบครัวของอิบรอฮีม แท้จริงพระองค์นั้นทรงยิ่งใหญ่ด้วยการสรรเสริญ และบารมีอันสูงส่ง)

และในเศาะฮีหฺมุสลิม จากท่านอนู มัสอูด อัลอันศอวี เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ กล่าวว่า: ท่านบะซ็ร บิน สะอ์ด กล่าวว่า: โอ้ท่านเราะซูลุลลอฮ์! อัลลอฮ์ได้ทรงสั่งใช้พวกเราให้เศาะละวาทแก่ท่าน ดังนั้นพวกเรา จะเศาะละวาทแก่ท่านอย่างไร? แล้วท่านก็นิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง จากนั้น จึงกล่าวว่า:

«قُولُوا: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ؛ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ؛ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ فِي الْعَالَمِينَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَالسَّلَامُ كَمَا عَلِمْتُمْ».

จึงกล่าวว่า: "อัลลอฮุมมา ค็อลลี อะลา มุหัมมะดฺ, วะ อะลา อา-ลิ มุหัมมะดฺ, กะมา ค็อลลัซซะ อะลา อา-ลิ อิบรอฮีม, วะ บาริก อะลา มุหัมมะดฺ, วะ อะลา อา-ลิ มุหัมมะดฺ, กะมา บา-ร็อกกะ อะลา อา-ลิ อิบรอฮีม, ฟิล-อา-ละมีน, อินนะกะ หะมีดุน มะญีดฺ" (โอ้อัลลอฮ์ ขอ พระองค์ทรงประทานการศดูดีแด่มุฮัมมัดและครอบครัวของมุฮัมมัด เช่นที่พระองค์ทรงประทานการศดูดีแก่ครอบครัวของอิบรอฮีม และขอ ทรงประทานความจำเริญแด่มุฮัมมัดและครอบครัวของมุฮัมมัด เช่นที่ พระองค์ทรงประทานความจำเริญแก่ครอบครัวของอิบรอฮีม ในหมู่ สากลโลก แท้จริงพระองค์นั้นทรงยิ่งใหญ่ด้วยการสรรเสริญและบารมีอัน สูงส่ง) และการกล่าวคำสลามก็เป็นดังที่พวกท่านได้เรียนรู้

ดังนั้น ส่วนวนเหล่านี้ และส่วนวนที่คล้ายคลึงกัน และอื่น ๆ ที่ได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นส่วนวนที่มาจากท่านนบี ﷺ จริง คือสิ่งที่มุสลิมควรใช้ในการศุคดีและการให้สลามแก่เราะซูลุลลอฮ์ ﷺ เพราะแท้จริงเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ รู้ดียิ่งกว่าผู้คนที่ทั้งหลายว่าอะไรเหมาะสมที่จะถูกใช้ต่อท่าน ฉันทัด ท่านก็รู้ดียิ่งกว่าผู้คนที่ทั้งหลายว่า ควรใช้ถ้อยคำใดเมื่อกล่าวถึงพระผู้อภิบาลของท่าน ฉันทัน

ส่วนถ้อยคำที่จงใจประดิดฐ์ให้ยุ่งยากและที่เกิดขึ้นใหม่ และถ้อยคำที่อาจมีความหมายไม่ถูกต้อง เช่น ถ้อยคำที่ถูกกล่าวไว้ในคำถามนั้น ไม่สมควรนำมาใช้ เพราะมีการประดิดฐ์ให้ยุ่งยากอยู่ในนั้น และเนื่องจากมันอาจถูกตีความไปในความหมายที่เป็นโมฆะ อีกทั้งยังขัดกับถ้อยคำที่ท่านนบี ﷺ ได้ทรงเลือกใช้และชี้แนะไว้แก่ประชาชาติของท่าน ขณะที่ท่านเป็นผู้รู้ยิ่งที่สุดในหมู่สรรพสิ่งที่ถูกสร้าง ผู้หวังดีต่อพวกเขามากที่สุด และห่างไกลที่สุดจากความประดิดฐ์ให้ยุ่งยาก ขอความสรรเสริญและความสันติอันประเสริฐที่สุดจากพระผู้อภิบาลของท่านจงประสบแก่ท่าน.

ทั้งนี้ เราหวังว่า บรรดาหลักฐานที่เราได้กล่าวไว้ใน การอธิบายความจริงของเตาฮีด และความจริงของการตั้งภาคี ตลอดจนความแตกต่างระหว่างแนวทางของพวกที่ตั้งภาคีในยุคแรกกับพวกที่ตั้งภาคีในยุคหลังในประเด็นนี้ และการอธิบายวิธีการกล่าวที่อละวาดที่ชะรีอะฮ์กำหนดต่อท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ จะเพียงพอและโน้มน้าวใจสำหรับผู้แสวงหาสัจธรรม ส่วนผู้ที่ไม่มีความปรารถนาที่จะรู้จักความจริง ผู้นั้นก็ปฏิบัติตามอารมณ์ปรารถนาของเขา อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัส

ว่า:

﴿فَإِنْ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّهَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ بَعِيرٍ هَدَىٰ مِنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾

"หากพวกเขาไม่ยอมสนองตอบเจ้า ก็พึงรู้เถิดว่า แท้จริงพวกเขาปฏิบัติตามอารมณ์ต่ำของพวกเขาเท่านั้น และผู้ใดเล่าจะหลงคิดยิ่งไปกว่าผู้ปฏิบัติตามอารมณ์ต่ำของเขา โดยปราศจากแนวทางที่ถูกต้องจากอัลลอฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่กลุ่มชนผู้อธรรม" [ซูเราะฮ์ อัลเกาะศ็อศ: 50]

ดังนั้นอัลลอฮ์ได้ทรงชี้แจงในโองการอันประเสริฐนี้ว่า มนุษย์นั้นเมื่อพิจารณาต่อสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงส่งนบีของพระองค์ นั่นคือ มุฮัมมัด ﷺ มาพร้อมด้วยแนวทางที่ถูกต้องและศาสนาแห่งสัจธรรมแล้ว ย่อมแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม:

กลุ่มที่หนึ่ง: ผู้สนองตอบต่ออัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์.

กลุ่มที่สอง: ผู้ที่ปฏิบัติตามอารมณ์ปรารถนาของเขา; แล้วอัลลอฮ์ก็ทรงแจ้งว่า แท้จริงแล้ว ไม่มีใครหลงทางยิ่งไปกว่าผู้ที่ปฏิบัติตามอารมณ์ปรารถนาของเขาโดยปราศจากทางนำจากอัลลอฮ์.

ดังนั้น เราขอให้อัลลอฮ์ผู้ทรงเกริกเกียรติยิ่ง ทรงคุ้มครองให้ปลอดภัยจากการตามอารมณ์ใฝ่ต่ำ และทรงโปรดให้เราและท่านทั้งหลาย และบรรดาพี่น้องมุสลิมของเราทั้งหมด เป็นผู้ที่ตอบรับ

ต่ออัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์ ﷺ เป็นผู้ที่ขก่ย่องเทิดทูนบทบัญญัติ
ของพระองค์ และเป็นผู้ที่ตักเตือนให้ระวังจากทุกสิ่งทีขัดกับบทบัญญัติ
ของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นบิตอะฮ์หรืออารมณ์ใฝ่ต่ำ แท้จริงพระองค์
ทรงเป็นผู้ใจดีเสมอ

ขออัลลอฮ์ทรงประทานการศดูดีและความสันติสุขแต่บ่าวของ
พระองค์และผู้ส่งสารของพระองค์ คือท่านนบีมุฮัมมัดของเรา
ประชาชาติของท่าน อัครสาวกของท่าน และบรรดาผู้ที่เจริญรอยตาม
ท่านด้วยความดีงามตราบจนถึงวันแห่งการตัดสิน

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

สารฉบับที่ : 5

บทบัญญัติว่าด้วยการจัดงานเฉลิมฉลองวันประสูติของท่านนบี ﷺ

และการจัดงานเฉลิมฉลองวันประสูติอื่น ๆ

มวลการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์ พรอันประเสริฐและความสันติสุขจงมีแต่ท่านเราะซูลของอัลลอฮ์ แด่วงศ์วานและบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน ตลอดจนบรรดาผู้ที่ดำเนินตามการชี้นำของท่าน

อนึ่ง: ได้มีการถามซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยผู้คนจำนวนมากเกี่ยวกับหุก่มของการจัดงานเฉลิมฉลองวันประสูติของท่านนบี ﷺ การลุกยืนให้เกียรติแก่ท่านในระหว่างนั้น การทักทายให้สลามแก่ท่าน และสิ่งอื่นๆ ทำนองนั้นที่ปฏิบัติกันในงานเฉลิมฉลองวันประสูติทั้งหลาย

ตอบ: ไม่อนุญาตให้จัดงานเฉลิมฉลองวันประสูติของท่านนบี ﷺ หรือของบุคคลอื่นใด เพราะนั่นเป็นบิดอะฮ์ที่ได้อุบัติขึ้นใหม่ในศาสนา เนื่องจากเรื่องดังกล่าวมิได้มีรายงานจากท่านนบี ﷺ และมิได้มีรายงานจากบรรดาเคาะลีฟะฮ์ของท่าน เราะฎิยัลลอฮ์ อันฮุม และไม่ปรากฏจากบรรดาเศาะฮาบะฮ์ เราะฎิยัลลอฮ์ อันฮุม และบรรดา تابعีนผู้ตามพวกเขาอย่างดียิ่งในยุคสมัยที่ประเสริฐ อีกทั้งพวกเขาเหล่านั้นเป็นผู้ที่รู้เรื่องซุนนะฮ์มากที่สุด มีความรักต่อท่านรอซูลุลลอฮ์ ﷺ สมบูรณ์ยิ่งกว่าและมีการปฏิบัติตามบทบัญญัติของท่านมากกว่าบรรดาผู้ที่มาภายหลัง แท้จริงอัลลอฮ์ ผู้ทรงบริสุทธิ์ผู้ทรงสูงส่งยิ่ง ทรงตรัสในคัมภีร์ของ

พระองค์อันซัดแจ้งว่า:

{...وَمَا آتَاكُمْ الرَّسُولَ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا...}

"และอันใดที่รอซูลได้นำมายังพวกเจ้าก็จงยึดเอาไว้ และอันใดที่ท่านได้ห้ามพวกเจ้าก็จงละเว้นเสีย"

[ซูเราะฮ์ อัล-หัจรฺ : 7] และอัลลอฮ์ ผู้ทรงเกียรติ ผู้ทรงสูงส่ง ตรัสว่า:

{...فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ}

"ดังนั้นบรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนคำสั่งของเขา (มุฮัมมัด) จงระวังตัวเถิดว่าเคราะห์กรรมจะเกิดขึ้นแก่พวกเขา หรือว่าการลงโทษอันเจ็บปวดจะเกิดขึ้นแก่พวกเขาเช่นกัน" (อันนุร : 63) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสไว้ว่า:

{لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا ﴿๓๓﴾}

"โดยแน่นอน ในรอซูลของอัลลอฮ์มีแบบฉบับอันดีงามสำหรับพวกเจ้าแล้ว สำหรับผู้ที่หวัง (จะพบ) อัลลอฮ์และวันปรโลกและรำลึกถึงอัลลอฮ์อย่างมาก" (ซูเราะฮ์ อัล-อะหฺซาบ : 21) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

{وَالسَّبِقُونَ الْأَوْلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ
 اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ
 تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٠٠﴾}

"บรรดาบรรพชนรุ่นแรกในหมู่ผู้อพยพ (ชาวมุฮากษิรินจากมักกะฮฺ) และในหมู่ผู้ให้ความช่วยเหลือ (ชาวอันศ็อรจากมะดีนะฮฺ) และบรรดาผู้ดำเนินตามพวกเขาด้วยการทำดีนั้น อัลลอฮฺทรงพอพระทัยในพวกเขา และพวกเขาก็พอใจในพระองค์ด้วย และพระองค์ทรงเตรียมไว้ให้พวกเขาแล้ว ซึ่งบรรดาสวนสวรรค์ที่มีแม่น้ำหลายสายไหลผ่านอยู่เบื้องล่างพวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาลนั่นคือชัยชนะอันใหญ่หลวง" (อัล-เตาบะฮ์: 100), และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

{...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي
 وَرَضِيْتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا...}

"วันนี้ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งศาสนาของพวกเจ้าและข้าได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งความกรุณาเมตตาของข้า และข้าได้เลือกอิสลามให้เป็นศาสนาแก่พวกเจ้าแล้ว" (ซูเราะฮ์ อัล-มาอิเดฮ์ : 3) และโองการทั้งหลายในความหมายนี้มีอยู่มากมาย และมีรายงานที่ยืนยันจากท่านนบี ﷺ ซึ่งท่านกล่าวว่า:

«مَنْ أَحَدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فَهُوَ رَدٌّ».

“ผู้ใดที่ทำอุตริกรรมขึ้นในศาสนาของเรา โดยสิ่งนั้นไม่ใช่มาจากศาสนาแต่อย่างใด สิ่งนั้นก็ถูกปฏิเสธ” หมายถึง: ถูกปฏิเสธกลับไปยังเขา และท่านได้กล่าวในหะดีษอีกบทหนึ่งว่า:

« عَلَيكُمْ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ الْمَهْدِيِّينَ مِنْ بَعْدِي، تَمَسَّكُوا بِهَا، وَعَصُوا عَلَيْهَا بِالتَّوَّاجِدِ، وَإِيَّاكُمْ وَمُحَدَّثَاتِ الْأُمُورِ، فَإِنَّ كُلَّ مُحَدَّثَةٍ بِدْعَةٌ وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ. »

"จงยึดไว้ซึ่งสุนนะฮฺ (แนวทาง) ของฉัน และสุนนะฮฺของบรรดาเคาะลีฟะฮฺผู้ทรงธรรมที่ได้รับทางนำที่มาจากฉัน จงยึดมั่นกับมัน และจงกักมันด้วยฟันกราม และพวกท่านจงพึงระวังต่ออุตริกรรมทั้งหลายในศาสนา เพราะแท้จริง ทุกสิ่งที่ถูกอุตริขึ้นมานั้นคืออุตริกรรม (บิดอะฮฺ) และทุกๆ อุตริกรรม (บิดอะฮฺ) นั่นคือการหลงผิด" ในหะดีษทั้งสองบทนี้มีคำตักเตือนอย่างเข้มงวดให้ระวังจากการอุตริกรรมทางศาสนาและการปฏิบัติตามสิ่งที่อุตริขึ้นมา

การอุตริกรรมงานเมาลิดเช่นนี้ ข่อมทำให้เข้าใจว่า พระองค์อัลลอฮฺยังมีได้ทรงทำศาสนานี้ให้สมบูรณ์แก่ประชาชาตินี้ และว่า รอสูลของพระองค์ (ขอพระองค์อัลลอฮฺแผ่เมตตาท่าน) มิได้แจ้งแก่ประชาชาติในสิ่งที่พึงปฏิบัติ จนกระทั่งพวกที่มาทีหลังเหล่านี้มา แล้วพวกเขาก็ได้อุตริกรรมในศาสนาของพระองค์อัลลอฮฺสิ่งที่พระองค์มิได้ทรงอนุมัติ โดยกล่าวอ้างว่านั่นเป็นสิ่งที่จะทำให้พวกเขาเข้าใกล้อัลลอฮฺ และสิ่งนี้โดยปราศจากข้อสงสัยใดๆ เป็นอันตรายอันใหญ่หลวง และเป็นการ

คัดค้านต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา และต่อเราะสูลของพระองค์ ﷺ และอัลลอฮ์ ตะอาลาได้ทรงทำให้ศาสนาสมบูรณ์แก่ปวงบ่าวของพระองค์แล้ว และทรงได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเขาแล้วซึ่งความกรุณาเมตตาของพระองค์ และเราะสูล ﷺ ได้ประกาศศาสน์อย่างชัดเจนแล้ว และท่านมิได้ปล่อยละทิ้งหนทางใดที่นำไปสู่สวนสวรรค์ และทำให้ห่างไกลจากไฟนรก นอกจากนี้ท่านได้ชี้แจงไว้แก่ประชาชาติแล้ว ดังที่ได้ถูกยืนยันในหะดีษเศาะฮีห์ จากอับดุลลอฮ์ อิบน์ อัมร์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ เขากล่าวว่า: ท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

« مَا بَعَثَ اللَّهُ مِنْ نَبِيٍّ إِلَّا كَانَ حَقًّا عَلَيْهِ أَنْ يَدُلَّ أُمَّتَهُ عَلَى خَيْرٍ مَا يَعْلَمُهُ لَهُمْ، وَيُنْذِرَهُمْ شَرَّ مَا يَعْلَمُهُ لَهُمْ. »

“แท้จริงไม่มีนบีท่านใดที่อัลลอฮ์แต่งตั้งขึ้น นอกจากต้องทำหน้าที่ชี้แนะประชาชาติของเขาให้รู้จักสิ่งที่ดีที่สุดตามที่เขาได้รู้มา และต้องเตือนพวกเขาจากความชั่วร้ายที่เลวที่สุดตามที่เขาได้รู้มา” บันทึกโดย มุสลิมในหนังสือเศาะฮีห์ของเขา

เป็นที่ทราบกันว่า นบีของเรา มุฮัมมัด ﷺ เป็นนบีที่ประเสริฐที่สุดและเป็นท่านสุดท้าย และเป็นผู้สมบูรณ์แบบที่สุดในการประกาศศาสน์และการตักเตือนด้วยความหวังดี ดังนั้น หากการเฉลิมฉลองเมอลิดเป็นส่วนหนึ่งของศาสนาที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงพอพระทัย แน่แน่นอนว่า ท่านเราะสูล ﷺ ย่อมได้อธิบายให้ประชาชาติทราบ หรือได้ปฏิบัติมันในช่วงชีวิตของท่าน หรือบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน เราะฎิยัลลอฮุ

อันสุม ได้ปฏิบัติมัน ครั้นเมื่อไม่ปรากฏสิ่งใดจากนั้นเลย จึงทราบว่
มันไม่ใช่ส่วนหนึ่งของอิสลามแต่อย่างใด หากแต่มันคือสิ่งอุตริใหม่
(บิดอะฮ์) ที่ท่านเราะซูล ﷺ ได้เตือนประชาชาติของท่านให้ระวังจาก
มัน ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในฮาดิษทั้งหลาย และอายะฮ์จากอัลกุรอาน
และหะดีษเกี่ยวกับเรื่องนี้ มีอยู่มากมาย.

บรรดานักวิชาการจำนวนหนึ่งได้กล่าวอย่างชัดเจนในการคัดค้าน
การจัดงานเมาลิด และได้ตักเตือนให้ระวังจากมัน อาศัยหลักฐานที่
กล่าวมาแล้วและหลักฐานอื่นๆ ขณะที่นักวิชาการรุ่นหลังบางท่านมี
ความเห็นต่าง โดยอนุญาตให้จัดได้หากไม่ประกอบด้วยสิ่งที่เป็นความ
ชั่วร้าย เช่น การยกย่องท่านรอซูลุลลอฮ์ ﷺ เกินขอบเขต การปะปน
ระหว่างสตรีกับบุรุษ การใช้เครื่องดนตรีละเล่น และสิ่งอื่นๆ ที่ศาสน
บัญญัติอันบริสุทธิ์ไม่ยอมรับ และพวกเขาเห็นว่าสิ่งดังกล่าวเป็นบิดอะฮ์
ที่ดี

หลักการทางศาสนาอิสลามคือ การนำสิ่งที่ผู้คนขัดแย้งกันกลับไป
พิจารณาตามคัมภีร์อัลกุรอานและซุนนะฮ์ของท่านศาสดามุฮัมมัด ﷺ
ดังที่อัลลอฮ์ตรัสไว้ว่า "

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي
الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِن تَنَزَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِن
كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٥٩﴾)

"ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเชื่อฟังอัลลอฮ์ และเชื่อฟังรอซูลเถิด และ

ผู้ปกครองในหมู่พวกเขาด้วย แต่ถ้าพวกเขาขัดแย้งกันในเรื่องใด ก็จงนำ
สิ่งนั้นกลับไปยังอัลลอฮ์ และรอซูล หากพวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์และ
วันปรโลก นั่นแหละเป็นสิ่งที่คิอิง และเป็นกรกลับไป ที่สวขงมอขิง"
[ซูเราะฮ์ อันนิสาฮ์: 59]• และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่:

{وَمَا اٰخْتَلَفْتُمْ فِيْهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُۥٓ اِلَى اللّٰهِ ...}

"และอันใดที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่องนั้น ๆ คงนั้นกรชี้ขาด
ตัดสินยอมกลับไปหาอัลลอฮ์ ..." (ซูเราะฮ์ อัล-ชูรอ : 10)

เรำได้นำประเด็นนี้ ก็อ กรเฉลิมฉลองเมำลิดต่งๆ กลับไปอั่งออิง
ยงอัลกรอรำน แล้วพบว่อัลกรอรำนได้สั่งใช้ให้เรำปฏิบัติตมท่นร่อสุล
ﷺ ในลิ่งที่ท่นได้นำมำ และเตือนเรำให้ละเว่นจกลิ่งที่ท่นได้ห้ำม
และแั่งแ่งเรำว่แท้จรงอัลลอฮ์ได้ทรงทำให้ศำสนำขงประขำขำดินี้
สมบูรณ์แล้ว อีกรห้กรเฉลิมฉลองดั่งกล่ำวมีใช้ลิ่งที่ท่นร่อสุล ﷺ ได้
นำมำ คงนั้นมันจรงมีใช้ส่วนหนึ่ขงศำสนำที่อัลลอฮ์ได้ทรงทำให้
สมบูรณ์แ่งเรำ และทรงสั่งให้เรำปฏิบัติตมท่นร่อสุลในเรื่งนั้น

และเรำได้นำเรื่งนั้นกลับไปพิจำรณำอั่งออิงกับซุนนะฮ์ขงท่นำน
บี ﷺ อีกรด้วย แล้วเรำมิได้พบว่ำนนั้นท่นได้กระท่มำน และมิได้สั่ง
ใช้มัน และบรรดำศอฮำบะฮ์ขงท่น เรำะฎีอัลลอฮ์ อันสุม ก็หำได้
กระท่มำนไม่ ด้วยเหตุนี้เรำจึงทรำบว่ มันมีใช้ส่วนหนึ่จกศำสนำ
หำกแต่เป็นลิ่งที่ได้ทำกรอรุตรีข้มำใหม่ และเป็นกรลอกเลียนแบบ
ขำยิวและคริสเตียนในวันตรุษขงพวกรเขำ

ด้วยเหตุนี้ ย่อมเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้ที่มีความเข้าใจเพียงน้อยนิด มีความปรารถนาในสังขธรรม และมีความยุติธรรมในการแสวงหาความจริง: ว่าการเฉลิมฉลอง 'เมาลิด' (วันเกิดของท่านนบี) นั้นไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของศาสนาอิสลาม หากแต่เป็นสิ่งที่อุตริขึ้น (บิดอะฮ์) ซึ่งอัลลอฮ์ ผู้ทรงบริสุทธิ์และสูงส่งและรอซูลของพระองค์ ﷺ ได้มีบัญชาให้ละทิ้งและเตือนให้ระวังจากมัน และแท้จริง ไม่สมควรสำหรับผู้ที่มิสติปัญญาที่จะหลงกลไปกับการที่มีผู้คนจำนวนมากกระทำสิ่งนั้นในบรรดาดินแดนทั้งหลาย เพราะแท้จริงแล้วสังขธรรมมิได้เป็นที่รู้จักด้วยจำนวนของผู้กระทำ แต่มันเป็นที่รู้จักด้วยหลักฐานจากบทบัญญัติเท่านั้น ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสเกี่ยวกับชาวยิวและชาวคริสต์ว่า:

{وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَن كَانَ هُودًا أَوْ نَصْرِيًّا تِلْكَ

أَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١١١﴾

"และพวกเขา กล่าวว่า จะไม่มีใครเข้าสวรรค์เลย นอกจากผู้ที่เป็นยิวหรือเป็นคริสเตียนเท่านั้น นั่นคือความเพ้อฝันของพวกเขา จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านจงนำหลักฐานของพวกท่านมาถ้าพวกท่านเป็นผู้พูดจริง" (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 111) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

{وَإِنْ تُطِيعَ أَكْثَرُ مَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ...}

"และหากเจ้าเชื่อฟังส่วนมากของผู้คนในแผ่นดินแล้ว พวกเขาจะทำ
ทำให้เจ้าหลงทางจากทางของอัลลอฮ์ไป..." (ซูเราะฮ์ อัล-อันอาม :
116)

ยิ่งไปกว่านั้น โดยมากของบรรดาการเฉลิมฉลองเมอลิดเหล่านี้ แม้
จะเป็นการอูตริซัน ก็ยังมีได้ปราศจากการมีสิ่งต้องห้ามอื่นๆ รวมอยู่
ด้วย เช่น การปะปนกันระหว่างสตรีกับบุรุษ การใช้การขับร้องเพลง
และเสียงดนตรี การดื่มเครื่องดื่มมีนเมาและยาเสพติด และความชั่วร้าย
อื่นๆ อีก และอาจเกิดสิ่งที่ย่ำแย่ยิ่งกว่านั้น คือการตั้งภาคีใหญ่ โดย
การยกย่องท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ หรือผู้อื่นในหมู่บรรดาศะลีย์อย่างเกิน
เลย ด้วยการวิงวอนขอต่อเขา การขอความช่วยเหลือจากเขา การขอให้
เขาแก้หนี้ช่วยเหลือ และด้วยความเชื่อว่าเขารู้ในสิ่งเร้นลับ และสิ่ง
อื่นๆ ทำนองเดียวกันจากบรรดาเรื่องที่เป็นการปฏิเสธศรัทธา ซึ่งผู้คน
จำนวนมากกระทำกันในยามที่พวกเขาเฉลิมฉลองเมอลิดของท่านนบี
ﷺ และบุคคลอื่นที่พวกเขาเรียกขานว่าเป็นบรรดาศะลีย์ และมีรายงาน
อย่างถูกต้องจากท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ ว่าท่านได้กล่าวว่า:

«إِيَّاكُمْ وَالْعُلُو فِي الدِّينِ، فَإِنَّمَا أَهْلَكَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ الْعُلُو»

في الدين».

"จงระวังการเลยเถิดในเรื่องศาสนา แท้จริง สิ่งที่ทำให้ชนรุ่นก่อน
พวกท่านต้องพินาศ คือการเลยเถิดในเรื่องศาสนา" ท่านนบี ﷺ ได้
กล่าวว่า:

«لَا تُظْرُونِي كَمَا أَظَرَتِ النَّصَارَى ابْنَ مَرْيَمَ، إِنَّمَا أَنَا عَبْدٌ،
فَقُولُوا: عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ».

"พวกเจ้าอย่าได้กล่าวยกย่องฉันจนเกินเลย อย่างที่ชาวคริสต์ได้ยกย่องบุตรของมัรยัม (อีซา) แท้จริงฉันเป็นเพียง บ่าว (ของอัลลอฮ์) เท่านั้น ดังนั้นพวกเจ้าจงกล่าวว่า: บ่าวของอัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์" บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ ในเศาะฮีหฺของท่าน โดยการรายงานของท่านอุมัร เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ

เป็นเรื่องน่าแปลกประหลาดยิ่งว่า คนจำนวนมากกลับกระตือรือร้นและพากเพียรในการเข้าร่วมการเฉลิมฉลองที่อุตริซึ้นมาเหล่านี้ และออกมาปกป้องมัน ขณะที่กลับละเลยสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดให้เป็นหน้าที่ของพวกเขา คือการเข้าร่วมละหมาดวันศุกร์และละหมาดร่วมกัน ทั้งยังมีได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนั้น และไม่เห็นว่าตนได้กระทำความชั่วอันใหญ่หลวง และไม่มีข้อสงสัยว่านั่นเกิดจากความศรัทธาที่อ่อนแอ ความหยิ่งรู้ที่น้อย และจากการที่บาปและการฝ่าฝืนหลากหลายชนิดได้ทับถมอยู่เหนือหัวใจเป็นอันมาก เราขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา ให้ทรงประทานความปลอดภัยและความผาสุกแก่เราและบรรดามุสลิมทั้งปวง

และในบรรดาสິงนั้นคือ: บางคนเข้าใจว่าท่านนบี ﷺ จะมาร่วมงานเมาลิด ดังนั้นพวกเขาจึงลุกขึ้นยืนเพื่อทักทายและต้อนรับท่าน และสิ่งนี้เป็นหนึ่งในความเท็จอันใหญ่หลวงและเป็นความเขลาที่น่ารังเกียจยิ่ง

แท้จริงท่านนบี ﷺ จะไม่ออกจากหลุมศพของท่านก่อนถึงวันกิยามะฮ์ และมิได้ติดต่อกับผู้ใดในหมู่ผู้คน และมิได้เข้าร่วมการชุมนุมของพวกเขา แต่ท่านยังคงพำนักอยู่ในหลุมศพของท่านจนถึงวันกิยามะฮ์ และวิญญาณของท่านอยู่ในอิลลียีนอันสูงสุด ณ พระผู้อภิบาลของท่าน ในคารุณการอมะฮ์ ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَيِّتُونَ 15 ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تُبْعَثُونَ﴾ (๑๖)

"หลังจากนั้น แท้จริงพวกเจ้าต้องตายอย่างแน่นอน

แล้ว แท้จริงพวกเจ้าจะถูกทำให้ฟื้นคืนชีพขึ้น ในวันกิยามะฮ์" [ซูเราะฮ์ อัลมูอมีนูน : 15, 16]

และท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«أَنَا أَوَّلُ مَنْ يَنْشَقُّ عَنْهُ الْقَبْرُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَأَنَا أَوَّلُ شَافِعٍ، وَأَوَّلُ مُشَفِّعٍ».

"ฉันเป็นคนแรกที่ฟื้นขึ้นมาออกจากหลุมศพในวันกิยามะฮ์ และฉันเป็นผู้ให้การชะฟาอะฮ์ (ขอการช่วยเหลือ) คนแรก และฉันเป็นคนแรกที่การชะฟาอะฮ์ของฉันได้รับการตอบรับ" สำหรับเขาการประสพพรและการทักทายโดยคารวะที่ดีที่สุดจากพระผู้อภิบาลของเขา

ดังนั้น โองการอันทรงเกียรติทั้งสองนี้ และหะดีษอันทรงเกียรติตลอดจนบรรดาโองการและหะดีษอื่นๆ ที่มีความหมายสอดคล้องกับ

ทั้งสองนั้น ส่วนเป็นหลักฐานบ่งชี้ว่า แท้จริง ท่านนบี ﷺ และบรรดาผู้ตายคนอื่นๆ จะออกมาจากหลุมศพของพวกเขาในวันกิยามะฮ์ และเรื่องนี้เป็นข้อที่บรรดานักวิชาการมุสลิมมีมติเอกฉันท์ และไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ ในหมู่พวกเขา ดังนั้นมุสลิมทุกคนพึงตระหนักถึงเรื่องเหล่านี้ และพึงระวังจากสิ่งที่บรรดาผู้โง่เขลาและผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างพวกเขา ได้อุทริและคิดสร้างขึ้นมาใหม่จากบิดอะฮ์และความมมงาย ซึ่งพระองค์อัลลอฮ์มิได้ทรงประทานหลักฐานอันใดลงมารองรับ และขอความช่วยเหลือก็จากอัลลอฮ์เท่านั้น และต่อพระองค์ท่านนั้นที่เรามอบหมาย และไม่มีอำนาจและพลังใดๆ เว้นแต่ด้วยพระองค์ท่านนั้น

ส่วนการเสาะละวาด และการสะลามแก่เราะซูลุลลอฮ์ ﷺ นั้นเป็นอิบาดะฮ์หนึ่งที่ดีที่สุด และเป็นหนึ่งในบรรดาการงานอันดีงาม ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٥٦﴾﴾

"แท้จริงอัลลอฮ์และมลาอิกะฮ์ของพระองค์ได้ทำการเสาะละวาดแก่ท่านนบี โอ้ บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย พวกเจ้าจงทำการเสาะละวาดให้เขาและกล่าวทักทายเขาโดยเคารวะ" (ซูเราะฮ์ อัล-อะห์ซาบ : 56), และท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«مَنْ صَلَّى عَلَيَّ وَاحِدَةً؛ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهَا بِهَا عَشْرًا.»

“ผู้ใดที่กล่าวเสาะละวาดแก่นั้นหนึ่งครั้ง อัลลอฮ์จะเสาะละวาด (หรือให้ความเมตตา) แก่เขาสิบเท่า” การเสาะละวาดเป็นสิ่งที่ศาสนา ได้บัญญัติให้กล่าวในทุกเวลา และถูกเน้นย้ำเป็นพิเศษในตอนท้ายของ ทุกเวลาการละหมาด อีกทั้งถึงขั้นวาญิบตามความเห็นของนักวิชาการ ส่วนหนึ่งให้กล่าวในตะชะฮ์ฮ์สุดท้ายของทุกเวลาการละหมาด ความ เป็นซุนนะฮ์ที่เน้นให้กระทำ (ซุนนะฮ์มุอักกะดะฮ์) ในหลายวาระ ด้วยกัน เช่น ภายหลังจากอะซาน เมื่อมีการกล่าวถึงท่าน ﷺ ในวันศุกร์และ ในกลางคืนของมัน ดังที่มีหะดีษจำนวนมากบ่งชี้ถึงเรื่องนี้

เราขอต่ออัลลอฮ์โปรดประทานความสำเร็จแก่เราและบรรดามุสลิม ทั้งมวลในการมีความเข้าใจอันลึกซึ้งในศาสนาของพระองค์ และให้ยืนหยัดมั่นคงอยู่บนศาสนานั้น และโปรดทรงโปรดปรานแก่ทุกคนให้ยึดมั่นในซุนนะฮ์ และระมัดระวังให้ห่างไกลจากบิดอะฮ์ แท้จริงพระองค์ ทรงเป็นผู้ใจดีเสมอ

และขออัลลอฮ์ทรงประทานพรและความสันติแก่ท่านนบีมุฮัมมัดของเรา และครอบครัวของท่านและอัครสาวกของท่าน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ : 6

หุกุมเกี่ยวกับการเฉลิมฉลองคืนอิสรออ์และม็อรรอจ

มวลการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์ พรอันประเสริฐและความสันติสุขจงมีแต่ท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์ ประชาชาติและบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน

อนึ่ง: ข้อมปราศจากข้อสงสัยใดๆ ว่า การเดินทางอิสรออ์และม็อรรอจญ์เป็นสัญญาณอันยิ่งใหญ่จากอัลลอฮ์ ที่บ่งชี้ถึงความสัตย์จริงของศาสนทูตของพระองค์ คือมุฮัมมัด ﷺ และถึงความยิ่งใหญ่แห่งสถานะของท่าน ณ อัลลอฮ์ผู้ทรงกรีกเกียรติยิ่ง อีกทั้งยังเป็นหนึ่งในหลักฐานที่บ่งชี้ถึงพระเดชานุภาพอันอัศจรรย์ยิ่งของอัลลอฮ์ และถึงความสูงส่งของพระองค์เหนือสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างทั้งหมด อัลลอฮ์ตรัสว่า:

﴿سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي بَرَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنَ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١﴾

"มหาบริสุทธิ์ผู้ทรงนำบ่าวของพระองค์เดินทางในเวลากลางคืนจากมัสยิดอัลหะรออมไปยังมัสยิดอัลอักซอซึ่งบริเวณรอบมันเราได้ให้

ความจำเริญ เพื่อเราจะให้เขาเห็นบางอย่างจากสัญญาณต่าง ๆ ของเรา
แท้จริง พระองค์คือผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงเห็น" (อัลอิสรอฮ์ : 1)

มีรายงานแบบต่อเนื่อง (มุตะวาติร) จากท่านรอซูลุลลอฮ์ ﷺ ว่า
ท่านได้ถูกนำขึ้นสู่ชั้นฟ้าต่าง ๆ และประตูแห่งชั้นฟ้าเหล่านั้นได้ถูกเปิด
ให้ท่าน จนกระทั่งท่านผ่านพื้นชั้นฟ้าที่เจ็ดไป พระผู้อภิบาลของท่าน
ได้ตรัสกับท่านในสิ่งที่พระองค์ประสงค์ และได้ทรงกำหนด ระยะเวลา
ให้แก่ท่านในตอนแรก อัลลอฮ์ ได้ทรงกำหนดให้ระยะเวลาห้า
สิบเวลา แต่ท่านนบีมุฮัมมัดของเรา ﷺ ได้วิงวอนและขอให้พระองค์
ทรงผ่อนปรนอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งพระองค์ทรงกำหนดให้เหลือ
เพียงห้าเวลา ดังนั้น ระยะเวลาจึงเป็นห้าเวลาในข้อบังคับ (ฟิรฎู) แต่มี
ผลบุญเท่ากับห้าสิบเวลา เพราะความดีหนึ่งย่อมได้รับผลบุญเป็นสิบเท่า
ดังนั้นมวลาการสรรเสริญและขอบคุณเป็นของอัลลอฮ์สำหรับความ
โปรดปรานทั้งหมดของพระองค์

คืนที่ได้เกิดเหตุการณ์อิสรอฮ์และเม็ยะอ์รอจญ์นั้น ไม่ได้มีการระบุ
อย่างชัดเจนในหะดีษที่ถูกต้อง (เศาะฮีหฺ) ว่าเป็นคืนใด ไม่ว่าจะใน
เดือนเราะอ์ญ์หรือเดือนอื่น ๆ และทุกสิ่งที่ถูกรายงานเพื่อระบุวันเวลา
นั้น ก็ไม่ได้รับการยืนยันว่ามาจากท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ตามทัศนะของ
นักปราชญ์ผู้เชี่ยวชาญด้านหะดีษ และอัลลอฮฺ ทรงมี hikmah อันทรงยิ่งใหญ่
ในการทำให้ผู้คนลืมนั่นไป และแม้ว่าวันเวลาจะได้รับการยืนยันอย่าง
แน่ชัด ก็ไม่อนุญาตให้มุสลิมเจาะจงการเคารพภักดีใด ๆ เป็นพิเศษใน
คืนนั้น และไม่อนุญาตให้มีการเฉลิมฉลอง เพราะท่านนบิ ﷺ และ

บรรดาคอฮาบะฮ์ของท่าน เราะฎิยัลลอฮุนนุฮุม ไม่ได้ทำการเฉลิมฉลองหรือเจาะจงสิ่งใดเป็นพิเศษในคืนนั้นเลย และถ้าหากการเฉลิมฉลองนั้นเป็นสิ่งที่มีการกำหนดให้ทำ ท่านนบี ﷺ คงได้ชี้แจงให้ประชาชาติของท่านทราบ ไม่ทางคำพูดก็ทางการปฏิบัติ และถ้าหากมีสิ่งใดในทำนองนั้นเกิดขึ้น มันย่อมเป็นที่รู้จักและแพร่หลาย และบรรดาเศาะหาบะฮ์เราะฎิยัลลอฮุนนุฮุม คงได้ถ่ายทอดมาถึงพวกเรา แท้จริงพวกเขาได้ถ่ายทอดจากนบีของพวกเขา ﷺ ทุกสิ่งที่ประชาชาติต้องการ และพวกเขามีได้บกร่องในสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากศาสนา ตรงกันข้าม พวกเขาคือผู้นำหน้าไปสู่ทุกความดี ดังนั้น หากการเฉลิมฉลองในคำคืบนี้เป็นสิ่งที่มีการกำหนดให้ทำ พวกเขาข่อมจะเป็นผู้ที่รีบเร่งทำก่อนผู้ใด ท่านนบี ﷺ เป็นผู้ที่หวังดีต่อผู้คนมากที่สุด และได้แจ้งสาส์นจนถึงที่สุด และได้ปฏิบัติหน้าที่แห่งความไว้วางใจอย่างครบถ้วน หากการเทิดทูนคืนดังกล่าวและการเฉลิมฉลองในคืนดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของศาสนาของอัลลอฮ์แล้วไซ้ ท่านนบี ﷺ ข่อมไม่เพิกเฉยและไม่ปกปิดเรื่องนั้น และเมื่อไม่ปรากฏว่ามีสิ่งใดเช่นนั้นเกิดขึ้น ก็เป็นที่ทราบชัดว่า การเฉลิมฉลองและการเทิดทูนคืนดังกล่าวมิใช่จากอิสลามแต่อย่างใด แท้จริงอัลลอฮ์ได้ทรงทำให้ศาสนาของประชาชาตินี้สมบูรณ์ และทรงทำให้ความโปรดปรานต่อพวกเขาครบถ้วน และได้ทรงประณามผู้ที่บัญญัติในศาสนาในสิ่งที่อัลลอฮ์มิได้ทรงอนุมัติ อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสไว้ในคัมภีร์ของพระองค์อันชัดแจ้งว่า:

(...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي
وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا...)

"วันนี้ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งศาสนาของพวกเจ้าและ
ข้าได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งความกรุณาเมตตาของข้า และข้า
ได้เลือกอิสลามให้เป็นศาสนาแก่พวกเจ้าแล้ว" [ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ :
3] และอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า:

(أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنَ بِهِ اللَّهُ وَلَوْلَا
كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢١﴾)

"หรือว่าพวกเขามีภาคีต่าง ๆ ที่ได้กำหนดศาสนาแก่พวกเขา
ซึ่งอัลลอฮ์มิได้ทรงอนุมัติและหากมิใช่ลิจิตแห่งการตัดสิน (ที่ได้
กำหนดไว้ก่อนแล้ว) ก็คงได้มีการตัดสินในระหว่างพวกเขา แท้จริง
บรรดาผู้ธรรมสำหรับพวกเขาได้รับการลงโทษอันเจ็บปวด" (ซูเราะฮ์
อัช-ซุรอ : 21)

และได้มีหลักฐานจากท่านนบี ﷺ ในหะดีษเศาะเฮียะฮ์มากมาย ที่
ได้ตักเตือนให้ระวังจากบิดอะฮ์ และได้กล่าวอย่างชัดเจนว่ามันเป็น
ความหลงผิด เพื่อเตือนประชาชาติให้ตระหนักถึงความร้ายแรงของมัน
และเพื่อทำให้พวกเขาหวาดกลัวมิให้เข้าไปกระทำมัน และในบรรดา
หะดีษเหล่านั้น เช่น หะดีษที่รายงานในหนังสือเศาะเฮียะฮ์ทั้งสอง จาก
ท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮา ว่าท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า:

«مَنْ أَحَدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ؛ فَهُوَ رَدٌّ».

"ผู้ใดที่ทำอุตริกรรมขึ้นในศาสนาของเรา โดยสิ่งนั้นไม่ใช่มาจากศาสนาแต่อย่างใด สิ่งนั้นก็ถูกปฏิเสธ" และในการบันทึกของมุสลิมมีสำนวนว่า

«مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا؛ فَهُوَ رَدٌّ».

"ใครก็ตามที่ปฏิบัติกิจการใดกิจการหนึ่ง ซึ่งเราไม่ได้สั่งใช้ ดังนั้นกิจการนั้นจะถูกปฏิเสธ" และในเศาะฮิหฺ มุสลิม จากท่านญาบิร เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่: ท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ มักกล่าวในคุฎุบะฮ์ของท่านในวันศุกร์ว่:

«أَمَّا بَعْدَ، فَإِنَّ خَيْرَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ، وَخَيْرَ الْهَدْيِ هَدْيِي مُحَمَّدٍ ﷺ، وَشَرَّ الْأُمُورِ مُحْدَثَاتُهَا، وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ».

"อนึ่ง แท้จริงคำกล่าวที่ดีที่สุดคือคัมภีร์ของอัลลอฮ์ และแนวทางที่ดีที่สุดคือแนวทางของท่านมุฮัมมัด ﷺ และสิ่งที่เลวร้ายที่สุดในกิจการทั้งหลายคือบรรดาสิ่งที่อุตริขึ้นมาใหม่ในศาสนา และการอุตริกรรมทั้งหมดนั้นคือความหลงผิด" อัน-นะซาอี กล่าวเพิ่มเติมด้วยสายรายงานที่ดี ว่:

«وَكُلُّ ضَلَالَةٍ فِي النَّارِ».

"และทุกการหลงผิดจะนำไปสู่ไฟนรก" และในบรรดาคัมภีร์สุนัน ได้รายงานจากท่านอิรบาฎ บิน ซาริยะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่:

ท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ ได้ให้คำเทศนาแก่พวกเราด้วยคำเทศนาที่กินใจมาก ซึ่งทำให้หัวใจเกิดความหวาดกลัวและทำให้น้ำตาไหล แล้วพวกเรากล่าวว่: โอ้ ท่านเราะสูลุลลอฮ์! ประหนึ่งว่ามันคือคำตักเตือนของผู้จะจากลา ดังนั้นท่านจงสั่งเสียให้แก่พวกเราเถิด ท่านกล่าวว่า:

«أَوْصِيكُمْ بِتَقْوَى اللَّهِ وَالسَّمْعِ وَالطَّاعَةِ وَإِنْ تَأَمَّرَ عَلَيْكُمْ عَبْدٌ، فَإِنَّهُ مَنْ يَعِشْ مِنْكُمْ فَسَيَرَى اخْتِلَافًا كَثِيرًا، فَعَلَيْكُمْ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ الْمَهْدِيِّينَ مِنْ بَعْدِي، تَمَسَّكُوا بِهَا وَعَضُّوا عَلَيْهَا بِالتَّوَاجِدِ، وَإِيَّاكُمْ وَمُحَدَّثَاتِ الْأُمُورِ، فَإِنَّ كُلَّ مُحَدَّثَةٍ بَدْعَةٌ وَكُلُّ بَدْعَةٍ ضَلَالَةٌ.»

“ฉันขอสั่งเสียพวกท่านให้มีความยำเกรงต่ออัลลอฮ์ และจงเชื่อฟังและปฏิบัติตาม ถึงแม้ว่าทาสคนหนึ่งจะปกครองท่านก็ตาม และหากผู้ใดผู้หนึ่งในหมู่พวกท่านมีชีวิตยืนยาวต่อไป เขาก็จะได้พบกับความขัดแย้งอันมากมาย ดังนั้นพวกท่านจงยึดไว้ซึ่งสุนนะฮ์(แนวทาง)ของฉัน และสุนนะฮ์ของบรรดาเคาะลีฟะฮ์ผู้ทรงธรรมที่ได้รับทางนำหลังจากฉัน จงยึดมั่นไว้ และจงกตม้นด้วยฟันกราม และพวกท่านจงพึงระวังต่ออุตริกรรมทั้งหลายในศาสนา เพราะแท้จริงทุกสิ่งที่ถูกประดิษฐ์ขึ้นใหม่คืออุตริกรรม(บิดอะฮ์) และทุก ๆ อุตริกรรม(บิดอะฮ์) นั่นคือการหลงผิด” และบรรดาหะดีษในความหมายนี้มีมากมาย.

และมีหลักฐานยืนยันจากบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่านเราะสูล ﷺ และจากบรรดาสลัฟศอลิห์หลังจากพวกเขา ว่าได้ตัดเดือนให้ระวังจาก บิดอะฮ์และเดือนให้หฺวาดเกรงจากมัน; และนั่นมิใช่อื่นใด นอกจาก เพราะมันเป็นการเพิ่มเติมในศาสนา และเป็นบทบัญญัติที่อัลลอฮ์มิได้ ทรงอนุญาต; อีกทั้งเป็นการเลียนแบบศัตรูของอัลลอฮ์ คือพวกยิวและ นะศอรอ ในการเพิ่มเติมในศาสนาของพวกเขา และการประดิษฐ์สิ่ง ใหม่ขึ้นมาในศาสนานั้นอันที่อัลลอฮ์มิได้ทรงอนุญาต; และเพราะผลที่ หลีกเลียงไม่ได้ของมันคือการทำให้ศาสนาอิสลามเสื่อมเสีย และการ กล่าวหาว่ามันไม่สมบูรณ์ และเป็นที่ทราบกันอยู่ว่าในสิ่งนี้มีความ เสียดายอันใหญ่หลวง และความชั่วอันน่ารังเกียจอย่างยิ่ง และเป็นการ ขัดกับคำรัสของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเกริกเกียรติยิ่ง:

{...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ...}

"วันนี้ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งศาสนาของพวกเจ้า" [ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ : 3], และการละเมิดอย่างชัดเจนต่อบรรดาหะดีษ ของท่านนบี ﷺ ที่เดือนให้ระมัดระวังจากสิ่งที่ประดิษฐ์ขึ้นมาใหม่ ๆ ในศาสนา และทำให้ผู้คนรังเกียจและห่างไกลจากมัน

และหวังว่า ในสิ่งที่เราได้กล่าวมาจากหลักฐานทั้งหลายนั้น จะเพียงพอและโน้มน้าวใจแก่ผู้แสวงหาความจริงในการปฏิเสธบิดอะฮ์นี้; หมายถึง: บิดอะฮ์การเฉลิมฉลองในคำคินอิสรออ์และมิอ์รอจ และการ ตัดเดือนให้ระวังจากมัน และว่ามันมิใช่ส่วนหนึ่งจากศาสนาอิสลามเลย

ด้วยเหตุจากสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงกำหนดเป็นข้อบังคับ คือ การดักเตือนด้วยความหวังดีต่อบรรดามุสลิม การอธิบายสิ่งที่พระองค์ทรงกำหนดไว้แก่พวกเขาในบทบัญญัติของพระเจ้า และการห้ามมิให้ปกปิดความรู้ข้าพเจ้าจึงเห็นสมควรย้ำเตือนพี่น้องมุสลิมของข้าพเจ้าเกี่ยวกับอุตริกรรมนี้ ซึ่งได้แพร่หลายไปในหลายดินแดน จนกระทั่งบางคนสำคัญผิดว่าเป็นส่วนหนึ่งของศาสนา

เราขอต่ออัลลอฮ์โปรดปรับปรุงแก้ไขสภาพการณ์ของบรรดามุสลิมทั้งหมดให้ดีขึ้น และโปรดประทานความแตกฉานในศาสนาแก่พวกเขา และโปรดประทานความสำเร็จแก่เราและแก่พวกเขาในการยึดมั่นในสัจธรรมและยืนหยัดอยู่บนสัจธรรมนั้น และละทิ้งสิ่งที่ขัดกับมัน แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงดูแลในเรื่องนั้น และทรงอำนาจกระทำสิ่งนั้นได้

ขออัลลอฮ์ทรงโปรดประทานพรและความสันติและความจำเริญแด่บ่าวของพระองค์และศาสนทูตของพระองค์ คือท่านนบีมุฮัมมัดของเรา และครอบครัวของท่านและอัครสาวกของท่าน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ : 7

हुकुमเกี่ยวกับการเฉลิมฉลองคืนครั้งเดือนของเดือนชะอฺบาน

มวลการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์ พระองค์ผู้ทรงทำให้ศาสนาของพระองค์สมบูรณ์แก่เรา และทรงให้ความโปรดปรานแก่เราครบถ้วนพรอันประเสริฐและความสันติสุขจงมีแด่นบีและศาสนทูตของพระองค์มุฮัมมัด นบีแห่งการเตาบะฮ์และความเมตตา

อนึ่ง คัมภีร์อัลลอฮฺตะอาลาได้ดำรัสว่า:

{...أَلْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي

وَرَضِيْتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا...}

"วันนี้ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้วซึ่งศาสนาของพวกเจ้า และข้าได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเจ้าแล้วซึ่งความกรุณาเมตตาของข้า และข้าได้เลือกอิสลามให้เป็นศาสนาแก่พวกเจ้าแล้ว" [ซูเราะฮ์ อัล-มาอิดะฮ์ : 3], และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

{أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ...}

"หรือว่าพวกเขามีภาคีต่าง ๆ ที่ได้กำหนดศาสนาแก่พวกเขาซึ่งอัลลอฮฺมิได้ทรงอนุมัติ..." (อัล-ซุรอ : 21) และในเศาะเฮียหฺนุจากท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา กล่าวว่า: ท่านนบี ﷺ กล่าว

ว่า:

«مَنْ أَحَدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ؛ فَهُوَ رَدٌّ».

"ผู้ใดที่ทำอุตริกรรมขึ้นในศาสนาของเรา โดยสิ่งนั้นไม่ใช่มาจากศาสนาแต่อย่างใด สิ่งนั้นก็ถูกปฏิเสธ" และในเศาะฮ์ฮ์มุสลิม จากท่านญาบิร เราะเซฎิยัลลอฮุอันฮุ ว่า: ท่านนบี ﷺ มักกล่าวในคุฎบะฮ์วันศุกร์ว่า:

«أَمَّا بَعْدُ: فَإِنَّ خَيْرَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ، وَخَيْرَ الْهَدْيِ هَدْيِي مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَشَرُّ الْأُمُورِ مُحَدَّثَاتُهَا، وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ».

"ส่วนหลังจากนี้: แท้จริงถ้อยคำที่ดีที่สุดคือคัมภีร์ของอัลลอฮ์ และแนวทางที่ดีที่สุดคือแนวทางของมุฮัมมัด ﷺ และสิ่งที่ชั่วร้ายที่สุดคือสิ่งใหม่ในศาสนา และการอุตริกรรมทั้งหมดนั้นคือความหลงผิด" บรรดาโองการและหะดีษในความหมายนี้มีมากมาย ซึ่งชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงทำให้ศาสนาสมบูรณ์แก่ประชาชาตินี้แล้ว และทรงได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเขาแล้วซึ่งความกรุณาเมตตาของพระองค์ และพระองค์ไม่ได้ทรงเอาชีวิตของท่านนบี ﷺ ไป จนกระทั่งหลังจากที่ท่านได้เผยแผ่ศาสนาอย่างชัดเจน และได้ชี้แจงแก่ประชาชาติถึงทุกสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงบัญญัติไว้สำหรับพวกเขาแล้ว ทั้งในส่วนของคำพูดและการกระทำ และท่านนบี ﷺ ได้ชี้แจงว่า ทุกสิ่งที่ผู้คนอุตริ

ขึ้นมาหลังจากท่าน แล้วนำไปอ้างว่าเป็นส่วนหนึ่งของศาสนาอิสลาม ไม่ว่าจะเป็คำพูดหรือการกระทำ สิ่งนั้นทั้งหมดล้วนเป็นบิดอะฮ์ ซึ่งจะถูกตีกลับไปยังผู้ที่ทำมันขึ้นมา แม้ว่าเจตนาจะดีเพียงใดก็ตาม และบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ ก็รู้เรื่องนี้เป็นอย่างดี เช่นเดียวกันบรรดานักวิชาการอิสลามหลังจากพวกเขา ก็ได้ปฏิเสธบิดอะฮ์และตัดเดือนให้ระวังจากมัน ดังที่บรรดาผู้ที่ได้เรียบเรียงว่าด้วยการยกย่องซุนนะฮ์และการปฏิเสธบิดอะฮ์ได้กล่าวไว้ เช่น อิบน์ ฎ็อบัยร อักฎาะเราะฎูซัย อับู ซามะฮ์ และคนอื่นๆ

และแท้จริง ส่วนหนึ่งจากบรรดาอุตริกรรมที่บางคนได้อุตริขึ้น คืออุตริกรรมการเฉลิมฉลองกินครั้งเดือนชะอฺบาน และการเฉาะเฉาะจงให้วันนั้นด้วยการถือศีลอด โดยในเรื่องนี้ไม่มีหลักฐานที่สามารถยึดถือได้ และแม้จะมีรายงานหะดีษอ่อนว่าด้วยความประเสริฐของกินนั้นปรากฏอยู่ แต่ก็ไม้อาจยึดถืออ้างอิงได้

ส่วนบรรดารายงานที่กล่าวถึงความประเสริฐของการละหมาดในคืนนั้น ทั้งหมดเป็นหะดีษเมฆูอุ ดังที่บรรดานักวิชาการจำนวนมากได้ชี้แจงไว้ และจะมีการกล่าวถึงถ้อยคำของพวกเขาบางส่วน อินชาอัลลอฮุ

และยังมีปรากฏในเรื่องนี้ด้วยว่า มีรายงานจากบรรดาบรรพชนคนยุคก่อนบางท่าน จากชาวแคว้นซามและท่านอื่น ๆ

และสิ่งที่บรรดานักวิชาการส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันคือ การเฉลิมฉลองดังกล่าวเป็นบิดอะฮุ และแท้จริงหะดีษที่มีรายงานกล่าวถึงความประเสริฐของมันนั้นทั้งหมดเป็นหะดีษอ่อน บางส่วนเป็นหะดีษเมฆูอุ

และในบรรดาผู้ที่ได้ชี้ให้เห็นถึงประเด็นนี้ ได้แก่: ท่านอัลฮาฟิซ อิบนุ รอฎับ ในหนังสือของท่าน (ละฎออิฟ อัลมะอาริฟ) และท่านอื่นๆ และเป็นที่ยอมรับกันว่าหะดีษอ่อนนั้นจะนำมาปฏิบัติได้ก็แต่ในบรรดา การอิวาอะฮ์ที่รากฐานของมันได้รับการยืนยันแล้วด้วยหลักฐานที่ขอ เอื้อยะฮ์เท่านั้น ส่วนการเฉลิมฉลองในคืนลัยละตุญนิศฟี มิน ชะอ์บาน นั้น ย่อมไม่มีหลักฐานที่เศาะฮีหฺรองรับ ถึงขั้นที่มีเพียงการอ้างหะดีษ อ่อนเพื่อเป็นการเกื้อหนุนเท่านั้น และหลักการอันประเสริฐข้อนี้ ได้ถูก กล่าวไว้โดยท่านอิมาม อูบัยดัลอะฮฺบาส ซัยคุลอิสลาม อิบนุ คัยมียะฮ์ เราะฮิมะฮุลลอฮ์

และฉันขอถ่ายทอด-โอ้ท่านผู้อ่าน-สิ่งที่บรรดานักวิชาการบางท่าน ได้กล่าวไว้ในประเด็นนี้ เพื่อให้ท่านได้มีความกระจ่างชัดในเรื่องนี้

และบรรดานักวิชาการ - ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาพวกเขา - มีมติเอกฉันท์ว่า วาญิบคือ: ให้ย่อนบรรดาประเด็นที่ผู้คนโต้แย้งกัน กลับไปยัง คัมภีร์ของอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรีกเกียรติยิ่ง และไปยังสุนนะฮ์ของเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ ดังนั้น สิ่งที่ทั้งสอง หรืออย่างใดอย่างหนึ่งได้ตัดสินชี้ขาดไว้ ก็เป็นบทบัญญัติศาสนาที่วาญิบต้องปฏิบัติตาม ส่วนสิ่งที่ขัดกับทั้งสองนั้น จำเป็นต้องปฏิเสธและละทิ้ง และสิ่งใดจากอิวาอะฮ์ที่ไม่มีอยู่ในทั้งสอง ก็เป็นสิ่งที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นมาในศาสนา ซึ่งไม่อนุญาตให้กระทำ ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงการเรียกร้องไปสู่มันและการส่งเสริมมัน อัลลอฮ์ ผู้ทรงบริสุทธิ์และสูงส่ง ตรัสว่า:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي
 الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِن تَنَزَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِن
 كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٥٩﴾

"ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเชื่อฟังอัลลอฮ์ และเชื่อฟังรอซูลเถิด และ
 ผู้ปกครองในหมู่พวกเจ้าด้วย แต่ถ้าพวกเจ้าขัดแย้งกันในเรื่องใด ก็จงนำ
 สิ่งนั้นกลับไปยังอัลลอฮ์ และรอซูล หากพวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮ์และ
 วันปรโลก นั้นแหละเป็นสิ่งที่ดียิ่ง และเป็นกรกลับไป ที่สวยงามยิ่ง"

[ซูเราะฮ์ อันนิสาฮ์: 59] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَمَا اٰخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ رَإِلَى اللَّهِ...﴾

"และอันใดที่พวกเจ้าขัดแย้งกันในเรื่องนั้น ๆ คังนั้นการชี้ขาด
 ตัดสินย่อมกลับไปหาอัลลอฮ์..." (ซูเราะฮ์ อัซ-ซุรอ : 10)

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿قُلْ إِن كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ
 لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ...﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า หากพวกท่านรักอัลลอฮ์ ก็จงปฏิบัติ
 ตามฉัน อัลลอฮ์ก็จะทรงรักพวกท่าน และจะทรงอภัยให้แก่พวกท่านซึ่ง
 โทษทั้งหลายของพวกท่าน..." (ซูเราะฮ์ อาล อิมรอน : 31)

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾ (๑๖)

"มิใช่เช่นนั้นดอก ข้าขอสาบานด้วยพระเจ้าของเจ้าว่า เขาเหล่านั้นจะยังไม่ศรัทธาจนกว่าพวกเขาจะให้เจ้าตัดสินในสิ่งที่ขัดแย้งกันระหว่างพวกเขา แล้วพวกเขาไม่พบความคับใจใด ๆ ในจิตใจของพวกเขาจากสิ่งที่เจ้าได้ตัดสินไป และพวกเขายอมจำนนด้วยดี" (อันนิสาฮ์ : 65) และโองการต่างๆ ในประเด็นนี้มีอยู่มากมาย ซึ่งเป็นบทรับรองชัดแจ้งถึงความจำเป็นวาญิบต้องกลับไปสู่อัลกุรอานและซุนนะฮ์ในบรรดาประเด็นที่มีความขัดแย้ง และจำเป็นวาญิบต้องยอมรับและพึงพอใจต่อบทบัญญัติของทั้งสอง และแท้จริงนั่นคือข้อเรียกร้องของการศรัทธา อีกทั้งเป็นความดีงามแก่บรรดาบ่าวทั้งในโลกนี้และอาคิเราะฮ์ และเป็นสิ่งที่ดียิ่งในเชิงผลลัพ์ กล่าวคือ บั้นปลาย

อัลหาฟิซ อิบนุรอญัยบ เราะฮิมะฮุลลอฮุ ได้กล่าวไว้ในหนังสือละฎออิฟุลมะฮารีฟ ในประเด็นนี้ - หลังจากกล่าวก่อนหน้านั้น - โดยมีถ้อยความว่า:

"และในคำคินกลางเดือนชะอฺบาน บรรดาตาบิอินจากหมู่ชาวฆาม เช่น คอลิด บิน มะฮ์ดาน, มักรูต และลูกมาน บิน อามิร เป็นต้น ต่างยกย่องและให้ความสำคัญต่อคินนั้น และพากเพียรในการอืบาอะฮ์ในคินนั้น และจากพวกเขาตัวเอง ผู้คนจึงรับเอาความประเสริฐของมันและการยกย่องมัน และมีผู้กล่าวว่า: ได้มีคำบอกเล่าจากอิสราอีลียาดไปถึง

พวกเขาในเรื่องนั้น ครั้นเมื่อเรื่องดังกล่าวแพร่หลายจากพวกเขาไปยัง
บรรดาเมืองต่างๆ ผู้คนก็มีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องนั้น บ้างก็
ยอมรับสิ่งนั้นจากพวกเขา และเห็นพ้องกับพวกเขาในการเทศน์ม้น
โดยในบรรดาผู้ที่เห็นพ้องนั้นมีหมู่หนึ่งจากบรรดาผู้ปฏิบัติอิบาดะฮ์ใน
หมู่ชาวัตเราะฮ์และคนอื่นๆ และบรรดาอุลามอฺ (ผู้รู้) แห่งहिญา
ซส่วนใหญ่ได้ปฏิเสธเรื่องนั้น ในหมู่พวกเขา ได้แก่ อะฏอฮ์ และ อิบนู
อบี มุลัยเกาะฮ์ และอับดุลเราะหฺมาน อิบนู ซัยด์ อิบนู อัศลัม ได้
ถ่ายทอดจากบรรดาฟุกอฮาอ์ (นักนิติศาสตร์) แห่งชาวมะดีนะฮ์ และนี่
คือทรรศนะของบรรดาศิษย์ของอิหม่ามมาลิกและผู้อื่น และพวกเขา
กล่าวว่า: ทั้งหมดนั้นคือบิดอะฮ์(การอุตริ)

บรรดานักวิชาการแห่งแคว้นซามได้มีความเห็นที่แตกต่างกันใน
ลักษณะการอิหฺยาอฺของมัน โดยแบ่งเป็น 2 ทรรศนะ:

ทรรศนะหนึ่ง: เป็นที่ส่งเสริมให้ประกอบอิบาดะฮ์ตลอดคืนดังกล่าว
เป็นญะมาอะฮ์ในบรรดามัสยิด คอลิด อิบนู มะอ์ดาน และลูกมาน อิบ
นู อามิร และผู้อื่นนอกเหนือจากทั้งสอง มักแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ดีที่สุด
ของตน อดด้วยกำยาน และทาकुหฺลที่ดวงตา และพวกเขาก็ขึ้นละหมาด
อยู่ในมัสยิดตลอดคืนนั้น และอิซฮาก อิบนู เราะฮฺวีย์ฮ์ เห็นพ้องกับพวก
เขาในเรื่องนั้น และท่านกล่าวเกี่ยวกับการละหมาดคิยามนั้นในบรรดา
มัสยิดเป็นญะมาอะฮ์ว่า: มิใช่บิดอะฮ์ ทั้งนี้ ฮัรบ์ อัลกิรมานีย์ได้
ถ่ายทอดไว้ใน “มะซาอิล” ของเขา

ทรรศนะที่สอง: เป็นที่ไม่พึงประสงค์ที่จะรวมตัวกันในมัสยิด

ทั้งหลายเพื่อการละหมาด การเล่าเรื่องสั่งสอน และการวิงวอน แต่ไม่เป็นที่ไม่พึงประสงค์ที่ผู้ชายจะละหมาดในนั้นลำพังสำหรับตัวเอง และนี่คือคำกล่าวของอัลเอาซาอีย์ อิมามของชาวมุสลิม ผู้เป็นพะกี้อ์และนักวิชาการของพวกเขา และที่ศนะนี้เป็นสิ่งที่ใกล้กว่า หากอัลลอฮ์ประสงค์ จนกระทั่งท่านกล่าวว่า: "ยังไม่เป็นที่ทราบที่ท่านอิมามอะหมัดมีคำกล่าวเกี่ยวกับคีนกลางเดือนชะอ์บาน และในประเด็นการส่งเสริมให้ละหมาดกลางคีนในคีนนั้น สามารถอนุมานจากสองรายงานของท่านเกี่ยวกับการละหมาดกลางคีนในสองคีนของวันอีดได้ เป็นสองรายงาน โดยที่ (ในรายงานหนึ่ง) ท่านมิได้ถือว่าเป็นที่ส่งเสริมให้ละหมาดกลางคีนในคีนทั้งสองนั้นแบบเป็นหมู่คณะ เพราะไม่มีรายงานว่าท่านนบี ﷺ และบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่านได้กระทำเช่นนั้น และในรายงานหนึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้ปฏิบัติ โดยอาศัยการกระทำของอับดุลเราะห์มาน บิน ยะซีด บิน อัล-อัสวัต ซึ่งเป็นหนึ่งในดาบิอิน ฉะนั้น การละหมาดในคีนครึ่งเดือนชะอ์บานก็เช่นกัน ไม่ปรากฏหลักฐานใดจากท่านนบี ﷺ และไม่ปรากฏจากบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน แต่มีหลักฐานจากบางกลุ่มของดาบิอิน จากบรรดานักนิติศาสตร์อิสลามผู้สำคัญแห่งแคว้นชาม"

สิ้นสุดความหมายจากคำกล่าวของอัล-ฮาฟิซ อิบน์ รอญับ เราะฮิมะฮ์ฮุลลอฮ์ และในนั้นมีการระบุจากท่านอย่างชัดเจนว่า ไม่ปรากฏรายงานจากท่านนบี ﷺ และจากบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน เราะฮิมะฮ์ฮุลลอฮ์ เกี่ยวกับคีนครึ่งเดือนของชะอ์บาน

ส่วนสิ่งที่อัลลอฮ์เอฮาอี ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาต่อเขา ได้วินิจฉัยว่า การประกอบละหมาดกลางคืนสำหรับปัจเจกบุคคลเป็นสิ่งที่พึงปฏิบัติ และที่อัลฮาฟิซ อิบน์เราะอูบได้เลือกถือตามทัศนะนี้นั้น ถือว่าเป็นทัศนะที่แปลกและอ่อน เพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่ยังไม่มีหลักฐานทางศาสนายืนยันว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามศาสนบัญญัติ ย่อมไม่เป็นที่อนุญาตแก่ชาวมุสลิมที่จะริเริ่มสิ่งนั้นขึ้นมาในศาสนาของอัลลอฮ์ ไม่ว่าจะกระทำโดยลำพังหรือเป็นหมู่คณะ และไม่ว่าจะปกปิดหรือประกาศเปิดเผย ทั้งนี้เนื่องด้วยคำกล่าวโดยรวมของท่านบี ﷺ ว่า:

«مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا؛ فَهُوَ رَدٌّ».

"ใครก็ตามที่ปฏิบัติกิจการใดกิจการหนึ่ง ซึ่งเราไม่ได้สั่งใช้ ดังนั้นกิจการนั้นจะถูกปฏิเสธ" และหลักฐานอื่น ๆ ที่ชี้ให้เห็นถึงการรังเกียจและปฏิเสธสิ่งที่ประดิษฐ์ขึ้นมาใหม่ ๆ ในศาสนา และตักเตือนมิให้ปฏิบัติตามสิ่งเหล่านั้น

ท่านอิหม่ามอบูบักร อัฏเฏาะรุดดูซีย์ เราะหิมะฮุลลอฮ์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือของท่าน "อัลชะวาเคีย วัลบิเคอะฮ์" ความว่า:

"อิบนุวัฏฏอหฺได้รายงานจากซัยด์ บิน อัสลัม เขากล่าวว่า : เราไม่ทันพบว่ามีผู้ใดในหมู่บรรดาอาจารย์อาวุโสของเรา และบรรดานักนิติศาสตร์อิสลาม (ฟุกะฮาอ์) ของเราให้ความสำคัญแก่กลางเดือนชะอ์บาน และพวกเขาไม่ให้ความสำคัญต่อหะดีษของมัทฮูล อีกทั้งพวกเขาไม่เห็นวากลางเดือนชะอ์บานนั้นมีความประเสริฐเหนือกว่าวันอื่น ๆ"

ได้มีผู้กล่าวแก่ท่านอิบну อบี มุลัยกะฮ์ว่า: แท้จริง ซิยาต อันนุมัยริ กล่าวว่: "แท้จริง ผลบุญของค้ำกีนกลางเดือนชะอฺบานนั้น เทียบเท่า ผลบุญของคืนอัลก้อดรุ" ท่านกล่าวว่: "ถ้าฉันได้ยีนเขา และฉันมีไม้ ให้อยู่ในมือ ฉันก็จะตีเขาเป็นแน่" และซิยาตเคยเป็นนักเล่าเรื่อง สิ้นสุดตามที่ประสงค้แล้ว

ท่านอัลลามะฮ์ อัชเชกาณีย์ เราะฮิมะฮุลลอฮ์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ ของท่านที่ชื่อว่า "อัลพะวาอิด อัลมัจมูอะฮ์" ความว่:

หะดีษ: "โอ้อะลี ผู้ใดละหมาดหนึ่งร้อยร็อกอะฮ์ในคีนกลางเดือน ชะอฺบาน โดยอ่านในทุกร็อกอะฮ์ด้วยสุเราะฮ์ อัล-ฟาติหะฮ์ และกุล ฮุวัลลอฮุ อะฮัด ลิบครั้ง อัลลอฮ์จะทรงบันดาลให้ทุกความต้องการของ เขาสำเร็จ" เป็นหะดีษที่ถูกอุปโลกน้ และในถ้อยคำของมัน ได้ระบุอย่าง ชัดเจนถึงผลบุญที่ผู้ปฏิบัติจะได้รับ ในลักษณะที่ผู้มีวิจารณญาณยอมไม่ สงสัยเลยในความเป็นเรื่องอุปโลกน้ของมัน บรรดาผู้รายงานของมัน เป็นผู้ที่ไม่เป็นที่รู้จัก และยังถูกรายงานมาทางสายรายงานที่สองและที่ สามซึ่งทั้งหมดเป็นหะดีษที่ถูกอุปโลกน้ และบรรดาผู้รายงานของสาย เหล่านั้นก็ล้วนเป็นผู้ที่ไม่เป็นที่รู้จัก และเขาได้กล่าวไว้ใน "อัล-มุค ตะฮ์อูร" ว่: หะดีษเรื่องการละหมาดในคีนครั้งเดือนชะอฺบานนั้นเป็น หะดีษบาฎิล และอิบну ฮิบบานได้รายงานจากหะดีษของอะลีว่: "เมื่อ ถึงคีนครั้งเดือนชะอฺบาน ก็จงทำละหมาดกลางคีนของมัน และจงถือศีล อดในกลางวันของมัน" เป็นหะดีษเงาะฮิฟ และเขากล่าวไว้ใน "อัล- ละฮะอาลี" ว่: "ละหมาดหนึ่งร้อยร็อกอะฮ์ในคีนกลางเดือนชะอฺบาน

โดยอ่านสุเราะฮ์อัล-อิกลาศสิบครั้ง” พร้อมกับการกล่าวถึงความ
ประเสริฐอย่างยี่สิบขวานั้น ตามรายงานของอัล-คัยละมีและผู้อื่น เป็นหะ
ดีษเมาฏู และผู้รายงานส่วนใหญ่ของมันในทั้งสามสายรายงานเป็นผู้
ไม่เป็นที่รู้จักและอ่อน เขากล่าวว่า: “สิบสองร้อยกอะฮ์ โดยอ่านสุเราะฮ์
อัลอิกลาศสามสิบครั้ง” เป็นหะดีษเมาฏู และ “สิบสี่ร้อยกอะฮ์” เป็น
หะดีษเมาฏู

บรรดานักนิติศาสตร์อิสลามกลุ่มหนึ่งได้หลงเชื่อหะดีษบทนี้ เช่น
เจ้าของหนังสือ (อิหฺยาอ์) และผู้อื่น ตลอดจนบรรดานัก
อรรถาธิบายอัลกุรอานก็เช่นกัน และได้มีการเล่ารายงานเกี่ยวกับการ
ละหมาดของคินนี-หมายถึงคินกึ่งกลางเดือนชะอฺบาน-ในหลาย
รูปแบบ ซึ่งทั้งหมดล้วนเป็นหะดีษบาฏิลและเมาฏู และสิ่งนี้มีได้ขัด
กับรายงานของอัคดร์มิซีย์ จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์
เราะฎิยัลลอฮุอันฮา เกี่ยวกับการที่ท่านนบี ﷺ ไปยังอัลบะก็อ์ และการ
เสด็จลงมาของพระผู้เป็นเจ้าในคืนกลางเดือนชะอฺบานยังชั้นฟ้าของโลก
คุณา และแท้จริงพระองค์ทรงอภัยโทษให้มากกว่าจำนวนเส้นขนของ
ฝูงแกะของเผ่ากัลบ์ เพราะแท้จริงถ้อยคำที่กล่าวถึงนั้นเกี่ยวกับการ
ละหมาดที่ถูกอุตริขึ้นสำหรับค้ำคินนีเท่านั้น อนึ่ง หะดีษของท่านอาอิ
ชะฮ์ รอฎิยัลลอฮุอันฮา บทนี้มีสายรายงานที่อ่อนและมีการขาดตอน;
และหะดีษของท่านอะลี รอฎิยัลลอฮุอันฮู ที่ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้ที่
กล่าวถึงการละหมาดในยามค้ำคินของมันนั้น ก็ไม่ได้ขัดกับข้อเท็จจริง
ที่ว่า การละหมาดนี้เป็นสิ่งที่ถูกอุตริขึ้นมา แม้ว่าในรายงานนั้นจะมีความ

อ่อนอยู่ ดังที่เราได้กล่าวไว้แล้ว" สิ้นสุดความหมายที่ต้องการ

อัล-ฮาฟิซ อัล-อิรอเกียห์ กล่าวว่า: “หะดีษเรื่องการละหมาดในคืนกลางเดือนชะอ์บานนั้นเป็นหะดีษเมาฎูอ์ที่ถูกอุปโลกน์ต่อท่านนบี ﷺ และเป็นการกล่าวเท็จต่อท่าน” ท่านอิมามอัล-นะวะวีได้กล่าวไว้ในหนังสือ (อัล-มััจญ์มูอ์) ว่า: “การละหมาดที่รู้จักกัน ‘ละหมาดเราะฆาอิบ’ ซึ่งเป็นละหมาดสิบสองร็อกอะฮ์ ระหว่างละหมาดมัฆริบและละหมาดอิซฮาอ์ ในคืนวันศุกร์แรกของเดือนเราะฆะอิบ และละหมาดในคืนกลางเดือนชะอ์บาน หนึ่งร้อยร็อกอะฮ์ ละหมาดทั้งสองนี้เป็นบิดอะฮ์ที่น่ารังเกียจ และอย่าได้หลงหลงเพียงเพราะมีการกล่าวถึงมันทั้งสองในหนังสือ (กุฎ อัล-กุฎบ) และ (อิหยาอ์ อุลุมิดดิน) และอย่าหลงเชื่อหะดีษที่กล่าวถึงเกี่ยวกับมันทั้งสอง เพราะแท้จริงสิ่งทั้งหมดนั้นเป็น โมฆะและอย่าได้หลงหลงด้วยบางท่านจากบรรดาอิหม่ามที่เกิดความสับสนในบทบัญญัติของมันทั้งสอง แล้วได้เรียบเรียงข้อเขียนไม่กี่หน้าเพื่อส่งเสริมให้ปฏิบัติมันทั้งสอง แท้จริงเขาได้ผิดพลาดในเรื่องนั้น”

และแท้จริง ท่านเชค อิหม่าม อญุมฮัมมัด อับดุลเราะหฺมาน บิน อิสมาอิล อัลมัคคะซีฮ์ ได้ประพันธ์หนังสืออันล้ำค่าเล่มหนึ่งว่าด้วยการทำให้ทั้งสองประเด็นนั้นเป็นโมฆะ ซึ่งท่านได้ทำได้อย่างดีงามและยอดเยี่ยมยิ่ง และคำกล่าวของบรรดาผู้รู้ในประเด็นนี้มีอยู่อย่างมากมายยิ่งนัก และหากเราจะถ่ายทอดทุกสิ่งที่เราได้พบเห็นจากคำกล่าวในประเด็นนี้แล้ว คำบรรยายก็จะยืดยาวออกไป และหวังว่าในสิ่งที่เราได้กล่าวมาทั้งหมดเพียงพอและ โนม่น้าวแก่ผู้แสวงหาความจริง

และโดยพิจารณาจากบรรดาโองการ หะดีษ และคำกล่าวของ บรรดานักวิชาการที่ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้: จะปรากฏชัดแก่ผู้แสวงหา ความจริงว่า การเฉลิมฉลองในคืนครึ่งเดือนของชะอฺบาน ไม่ว่าจะด้วยการ ละหมาดหรืออื่นใด และการเจาะจงวันของมันด้วยการถือศีลอดนั้น เป็นบิดอะฮฺที่น่ารังเกียจในทัศนะของนักวิชาการส่วนมาก และไม่มี รากฐานในบทบัญญัติอิสลามอันบริสุทธิ์ หากแต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นใหม่ ในอิสลามภายหลังยุคของบรรดาเศาะฮาบะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม และ ย่อมเพียงพอแล้วสำหรับผู้แสวงหาความจริงทั้งในประเด็นนี้และอื่น ๆ ด้วยพระคำรัสของอัลลอฮ์:

{...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ...}

"วันนี้ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งศาสนาของพวกเจ้า" (ซูเราะฮ์ อัล-มาอิดะฮ์ : 3) และโองการทั้งหลายที่มีความหมาย สอดคล้องกัน และคำกล่าวของท่านนบี ﷺ ที่ว่า:

«مَنْ أَحَدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فَهُوَ رَدٌّ».

“ผู้ใดที่ทำอุตริกรรมขึ้นในศาสนาของเรา โดยสิ่งนั้นไม่ใช่มาจาก ศาสนาแต่อย่างใด สิ่งนั้นก็ถูกปฏิเสธ” และบรรดาหะดีษที่มาด้วยความหมายทำนองเดียวกัน

และในเศาะฮิหฺมุสลิม จากท่านอับดูซุรรอยเราะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม เล่าว่า: ท่านเราะฮ์ลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«لَا تَخْصُوا لَيْلَةَ الْجُمُعَةِ بِقِيَامٍ مِنْ بَيْنِ اللَّيَالِي، وَلَا تَخْصُوا يَوْمَهَا
بِالصَّيَامِ مِنْ بَيْنِ الْأَيَّامِ، إِلَّا أَنْ يَكُونَ فِي صَوْمٍ يَصُومُهُ أَحَدُكُمْ».

“อย่ากำหนดเป็นการจำเพาะเจาะจงคืนวันศุกร์ด้วยการละหมาด
กลางคืนจากบรรดาคืนทั้งหลาย และอย่ากำหนดเป็นการจำเพาะเจาะจงวัน
ศุกร์ด้วยการถือศีลอดจากบรรดาวันทั้งหลาย เว้นแต่ผู้ที่ถือศีลอดเป็น
ประจำ ให้เขาถือศีลอดได้” ถ้าหากว่าการเฉพาะเจาะจงคืนใดคืนหนึ่งด้วย
การงานอิบาดะฮ์อย่างใดอย่างหนึ่งเป็นสิ่งที่อนุญาตแล้ว แน่นนอนว่า “คืน
วันศุกร์” ย่อมสมควรยิ่งกว่าคืนอื่นๆ เพราะว่าเป็นวันของมันคือวันศุกร์ ซึ่ง
เป็นวันที่ดีที่สุดที่ดวงอาทิตย์ขึ้น ตามด้วยทหะคียเศาะฮ์อิฮ์อันซัดเจนจาก
ท่านรอซูลุลลอฮ์ ﷺ ดังนั้น เมื่อท่านนบี ﷺ ได้เตือนมิให้เจาะจงคืน
ดังกล่าวให้โดดเด่นกว่าคืนอื่นด้วยการละหมาดกลางคืน (กียาม) ก็
ย่อมชี้ว่า คืนอื่น ๆ ยังไม่อนุญาตให้เจาะจงคืนใด ๆ ด้วยอิบาดะฮ์ใด
ๆ เว้นแต่จะมีหลักฐานที่ถูกต้อง (เศาะฮ์อิฮ์) บ่งชี้ถึงการเจาะจงนั้น

และเมื่อคำคืนลัยละตุลก็อศร์และคำคืนทั้งหลายของเดือนรอมฎอน
เป็นช่วงเวลาที่ถูกบัญญัติให้ลุกขึ้นละหมาดและขยันหมั่นเพียรในการ
ทำอิบาดะฮ์ ท่านนบี ﷺ จึงได้ชี้แนะต่อเรื่องนั้น กระตุ้นประชาชาติให้
ลุกขึ้นละหมาดในคำคืนเหล่านั้น และท่านเองก็ได้ปฏิบัติด้วยตนเอง
ดังที่มีบันทึกในเศาะฮ์อิฮ์นจากท่านนบี ﷺ ว่าท่านกล่าวว่า:

«مَنْ قَامَ رَمَضَانَ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ،

وَمَنْ قَامَ لَيْلَةَ الْقَدْرِ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ».

“ผู้ใดยืนละหมาดในเดือนเราะมะฎอนด้วยความศรัทธามั่นและหวังในผลบุญ เขาจะได้รับการอภัยโทษจากบาปของเขาที่ผ่านมา และผู้ใดยืนละหมาดในค่ำคืนลัยละตุลกีออรัด้วยความศรัทธามั่นและหวังในผลบุญ เขาจะได้รับการอภัยโทษจากบาปของเขาที่ผ่านมา” ดังนั้น หากค่ำคืนกลางเดือนชะอ์บาน หรือค่ำคืนวันศุกร์แรกของเดือนรอฎ็อบ หรือค่ำคืนอิสรอ์และมิอ์รอจญ์ เป็นสิ่งที่มีบัพญญูติให้จำเพาะด้วยการจัดเฉลิมฉลองหรือด้วยการงานอิบาดะฮ์อย่างใดอย่างหนึ่งแล้วละก็ ท่านนบี ﷺ ย่อมชี้แนะประชาชาติไปสู่สิ่งนั้น หรือย่อมปฏิบัติด้วยพระองค์เอง และหากมีสิ่งใดในเรื่องนั้นเกิดขึ้น แน่นอนบรรดาเศาะฮาบะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม ย่อมถ่ายทอดมันมายังประชาชาติ และย่อมไม่ปิดบังจากพวกเขา ในเมื่อพวกเขาคือผู้คนที่ดีที่สุด และเป็นผู้ที่หวังดีต่อผู้คนมากที่สุดหลังจากบรรดานบี อะลัยฮิมุศ็อลลาตุวัสสลาม และขออัลลอฮ์ทรงพอพระทัยต่อบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่านรอซูลุลลอฮ์ ﷺ และทรงทำให้พวกเขาเป็นผู้ที่พระองค์พอพระทัยยิ่ง

ดังที่ได้ทราบมาแล้วจากคำกล่าวของบรรดานักวิชาการว่า แท้จริงไม่มีสิ่งใดที่ได้รับการยืนยันจากท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ และไม่จากบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม ในเรื่องความประเสริฐของคืนวันศุกร์แรกของเดือนรอฎ็อบ และไม่ในคืนกึ่งเดือนของชะอ์บาน ดังนั้น จึงทราบได้ว่าการเฉลิมฉลองทั้งสองนั้นเป็นบิดอะฮ์ที่อุตริขึ้นในอิสลาม

และในทำนองเดียวกัน การเฉพาะเจาะจงให้มีอิวาคะสุใด ๆ ในสองคืบ นั้น ก็เป็นบิตอะสุที่นำรังเกียจ และเช่นเดียวกันกับคืบที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนเราะญับ ซึ่งบางคนเชื่อว่าเป็นคืบอิสรอ์และมีอ์รอจ ไม่นอนุญาตให้เฉพาะเจาะจงคืบนั้นด้วยการอิวาคะสุใด ๆ เช่นเดียวกันไม้อนุญาตให้จัดการเฉลิมฉลองในคืบนั้น ทั้งนี้ด้วยหลักฐานที่ได้กล่าวมาก่อนแล้ว นี้ หากแม้จะรู้แน่ชัดก็ยังไม่เป็นเช่นนั้น แล้วนับประสาอะไรกับเมื่อทรศนะ ที่ถูกต้องของบรรดานักวิชาการระบุว่าเวลาของมันไม่เป็นที่รู้แน่ชัด และ คำกล่าวอ้างของผู้ที่อ้างว่า: มันคือคืบที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนเราะญับนั้น เป็น คำกล่าวอ้างที่เป็นเท็จ ไร้หลักฐานรองรับในหะดีษที่เศาะฮิห์ และช่าง กล่าวได้ดียิ่งๆ ผู้ที่กล่าวว่า:

และสิ่งที่ประเสริฐที่สุดในบรรดากิจการทั้งหลาย คือสิ่งที่ได้ดำเนิน มาแต่ก่อนบนทางนำ... และสิ่งที่เลวร้ายที่สุดในบรรดากิจการทั้งหลาย คือการอุตริและคิดสร้างสิ่งใหม่ๆ

และเราขอต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงเป็นที่พึงแห่งการวอนขอ ให้ทรง ประทานความสำเร็จแก่เราและมุสลิมทั้งมวลในการยึดมั่นในซุนนะฮ์ และยืนหยัดอย่างมั่นคงอยู่บนมัน และระมัดระวังจากสิ่งที่ขัดแย้งกับ มัน เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ใจดีเสมอ

ขออัลลอฮ์ทรงโปรดประทานพรและประทานความสันติแก่บ่าว ของพระองค์และเราะซูลของพระองค์ ท่านนบีมุฮัมมัดของพวกเรา และแด่วงศ์วานของท่าน และอัครสาวกของท่านทั้งหมด

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

สารฉบับที่ : 8

คำตักเตือนสำคัญเกี่ยวกับความเท็จของวะเตียะฮ์ที่ถูกอ้าง

โดยเชคอะหฺมัด ผู้รับใช้แห่งมัศยิดนะบะเวียอันศักดิ์สิทธิ์

จาก अबดุลอะซีซ บิน अबดุลลอฮ บิน บาซ ถึงบรรดาผู้ที่ได้อ่านสิ่ง
นี้ในหมู่มุสลิม ขออัลลอฮฺทรงคุ้มครองพวกเขาด้วยอิสลาม และขอ
พระองค์ทรงปกป้องเราและพวกเขาให้พ้นจากความชั่วของคำอุปโลกน์
ที่พวกคนเขลาผู้หยาบซำกึ้น อามีน

ขอสันติสุข ความจำเริญและความเมตตาจากอัลลอฮ์จงประสบแด่
พวกท่าน

อนึ่ง : ข้าพเจ้าได้อ่านคำกล่าวหนึ่งที่ถูกอ้างว่าเป็นของซัยค้ออะหฺมัด
ผู้รับใช้มัศยิดนะบะเวียอันทรงเกียรติ มีชื่อว่า : “นี่คือโอวาทจากนคร
มะดีนะฮ์ อัล-มุนาเวเราะฮ์ โดยซัยค้ออะหฺมัด ผู้รับใช้มัศยิดนะบะเวีย
อันทรงเกียรติ” โดยท่านได้กล่าวไว้ว่า :

“ฉันได้เฝ้าตื่นในคืนวันศุกร์ อ่านอัลกุรอาน แล้วหลังจากอ่านพระ
นามอันงดงามยิ่งของอัลลอฮ์จนจบ ครั้นเสร็จจึ้นจากนั้นฉันก็เตรียมตัว
เข้านอน ก็กลับได้เห็นผู้มีใบหน้าอันผ่องใส คือท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ
ผู้ซึ่งได้นำโองการแห่งอัลกุรอานและบทบัญญัติอันทรงเกียรติมา เป็น
ความเมตตาแก่มวลสากลโลก คือท่านมุฮัมมัด ﷺ แล้วท่านกล่าวว่า

“ไอ้ เซค อะหมัด” ฉันทึ่งกล่าวว่า “ข้าขอผ่อนสนองตอบ ไอ้ท่าน
เราะซูลลลอฮ์ ไอ้ผู้ทรงเกียรติที่สุดแห่งสิ่งถูกสร้างของอัลลอฮ์” เขาจึง
กล่าวแก่ฉันทึ่งว่า: ฉันทึ่งรู้ดีละอายต่อการกระทำอันเลวทรามของผู้คน
และฉันทึ่งไม่อาจเผชิญหน้ากับพระองค์อัลลอฮ์และบรรดามลาอิกะฮ์ได้
เพราะว่า จากวันศุกร์ถึงวันศุกร์ มีผู้เสียชีวิตจำนวนหนึ่งแสนหกหมื่น
คน โดยมิได้อยู่บนศาสนาอิสลาม — แล้วเขาได้กล่าวถึงบางส่วนจาก
สิ่งที่ผู้คนได้ตกอยู่ในบรรดาบาปการฝ่าฝืนทั้งหลาย จากนั้นเขากล่าว
ว่า: - พันัยกรรมนี้เป็นความเมตตาต่อพวกเขา จากอัลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุ
ภาพ ผู้ทรงอำนาจบังคับ จากนั้นท่านได้กล่าวถึงบางส่วนจากสัญญา
แห่งวันอวสาน จนกระทั่งกล่าวว่า: “จงแจ้งแก่พวกเขาเถิด ไอ้
ซัยคุดอะหมัด เกี่ยวกับคำสั่งเสียนี้ เพราะแท้จริงมันถูกถ่ายทอดด้วย
ปากกาแห่งกอดัรจากแผ่นจารึกอันถูกรักษาไว้ และผู้ใดเขียนคำสั่งเสียนี้
และส่งต่อจากเมืองหนึ่งไปสู่อีกเมืองหนึ่ง และจากสถานที่หนึ่งไปสู่อีก
สถานที่หนึ่ง ก็จะมีการสร้างปราสาทให้แก่เขาในสวนสวรรค์ และผู้ใด
ไม่เขียนและไม่ส่งต่อ ชะฟาอะฮ์ของฉันทึ่งจะถูกห้ามแก่เขาในวันกิยามะฮ์” และผู้ใดที่เขียนคำสั่งสอนนี้ไว้ หากเขาเป็นคนยากจน อัลลอฮ์จะ
ทำให้เขาร่ำรวย หรือหากเป็นลูกหนี้ อัลลอฮ์จะทรงชำระหนี้ของเขา
หรือมีบาปติดตัว อัลลอฮ์จะทรงอภัยโทษแก่เขาและบิดามารดาของเขา
ด้วยชะเราะกะฮ์แห่งคำสั่งสอนฉบับนี้ และผู้ใดในหมู่ปวงบ่าว
ของอัลลอฮ์ที่มีได้เขียนถ้อยคำนี้ ใบหน้าของเขาจะมีคัลล้าหิงในโลกรนี้
และในปรโลก “และเขากล่าวว่า: ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงยิ่งใหญ่

สามครั้งว่า แท้จริงสิ่งนี้เป็นความจริง และหากฉันเป็นผู้โกหก ก็ขอให้
ออกจากโลกนี้โดยมิใช่บนอิสลาม และผู้ใดเชื่อมั่นในสิ่งนี้ เขาจะรอด
พ้นจากการลงโทษของไฟนรก ส่วนผู้ใดปฏิเสธมัน ก็ถือว่าได้ปฏิเสธ
ศรัทธา”

นี่คือสรุปความของสิ่งที่มีอยู่ในพินัยกรรมที่ถูกอุปโลกน์ต่อท่าน
เราะฮ์ลุลลอฮ์ คือลัทธิล่อล่ออะลัษชิวะฮ์ลัม และแท้จริงเราได้ยื่น
พินัยกรรมเท็จฉบับนี้มาแล้วหลายครั้งตลอดหลายปีที่ผ่านมา มีการ
เผยแพร่ในหมู่ผู้คนเป็นครั้งคราว และแพร่สะพัดในหมู่สามัญชนเป็น
จำนวนมาก ทั้งถ้อยคำของมันก็แตกต่างกันไป และผู้กล่าวเท็จนั้นกล่าว
ว่า: แท้จริงเขาได้เห็นท่านนบี ﷺ ในยามหลับ แล้วท่านได้มอบหมาย
คำกำชับนี้แก่เขา และในแผ่นเผยแพร่ฉบับล่าสุดนี้ที่เราได้กล่าวถึงกับ
ท่านผู้อ่าน ผู้ปั้นเรื่องใส่ร้ายได้อ้างว่าเขาได้เห็นท่านนบี ﷺ เมื่อเขา
กำลังเตรียมตัวเข้านอน ดังนั้น ความหมายก็คือ เขาเห็นท่านในขณะ
ตื่น!

ผู้ใส่ร้ายผู้นี้ได้อ้างไว้ในคำสั่งเสียนี้หลายประการ ซึ่งเป็นการโกหก
ที่ซัดแจ้งที่สุด และเป็นความเท็จที่ปรากฏชัดที่สุด ข้าพเจ้าจะชี้ให้ท่าน
ตระหนักถึงมันในเร็ว ๆ นี้ในถ้อยคำนี้ อินชาอัลลอฮ์ และแท้จริง
ข้าพเจ้าได้ตกเดือนเกี่ยวกับมันมาแล้วในปีที่ผ่านมา และได้ชี้แจงแก่
ผู้คนว่า มันเป็นหนึ่งในคำโกหกที่ซัดแจ้งที่สุด และเป็นความเท็จที่แจ่ม
ชัดที่สุด ครั้นเมื่อข้าพเจ้าได้พิจารณาแผ่นเผยแพร่ฉบับล่าสุดนี้ ข้าพเจ้า
ก็ถึงเลที่จะเขียนถึงมัน เนื่องจากความเท็จของมันได้ปรากฏชัด และ

ความอุกอาจของผู้ใส่ร้ายของมันในการ โทหก และข้าพเจ้าไม่เคย
คาดคิดว่า ความเท็จของมันจะเป็นที่ยอมรับในหมู่ผู้มีวิจรรณญาณ
เพียงเล็กน้อย หรือมีพิกูเราะฮ์อันบริสุทธิ์ แต่พี่น้องร่วมศรัทธาจำนวน
มากได้แจ้งแก่ข้าพเจ้าว่า ข่าวเท็จนี้ได้แพร่ไปในหมู่ผู้คนเป็นอันมาก
เล่าต่อกันปากต่อปาก และบางคนก็เชื่อถือมัน ดังนั้น ด้วยเหตุนี้เอง
ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้เช่นข้าพเจ้าที่จะต้องเขียน
กล่าวถึงมัน เพื่อชี้แจงให้ประจักษ์ถึงความเป็นเท็จของมัน และว่านั่น
คือการปรักปรำต่อเราะซูลของอัลลอฮ์ ﷺ เพื่อจะได้ไม่มีผู้ใดหลงเชื่อ
มัน และผู้ใดก็ตามในหมู่บรรดาผู้มีความรู้และความศรัทธา หรือบรรดา
ผู้มีพิกูเราะฮ์ที่บริสุทธิ์และสติปัญญาที่ถูกต้อง ได้พิจารณาถึงสิ่งนั้น
ก็ย่อมรู้ชัดว่า นั่นเป็นเรื่องโกหกและการกล่าวเท็จจากหลายด้าน

ข้าพเจ้าได้สอบถามญาติบางคนของซัยคุ อะหมัด ผู้ซึ่งขอกกล่าวหา
อันเป็นเท็จนี้ถูกอ้างโยงถึงท่าน เกี่ยวกับพินัยกรรมฉบับนี้ เขาตอบ
ข้าพเจ้าว่า: พินัยกรรมดังกล่าวเป็นเรื่องอุปโลกน์ที่ถูกขัดแย้งแก่ซัยคุ
อะหมัด และท่านมิได้กล่าวถ้อยคำดังกล่าวเลยโดยแท้ และซัยคุ อะ
หมัดที่กล่าวถึงนั้นได้เสียชีวิตไปแล้วมาระยะหนึ่ง และแม้ว่าเราจะ
สมมุติว่า ซัยคุ อะหมัดที่กล่าวถึงนั้น หรือผู้ที่อาวุโสกว่าเขา อ้างว่าเขา
ได้เห็นท่านนบี ﷺ ในความฝันหรือในขณะตื่น และได้สั่งเสียเขาด้วย
คำสั่งเสียนี้ เราก็ย่อมทราบโดยแน่แท้ว่าเขาเป็นผู้กล่าวเท็จ หรือว่าผู้ที่
พูดเช่นนั้นกับเขานั้นคือซัยฎอน ไซ้ท่านเราะซูล ﷺ ไม่ ด้วยกับ
เหตุผลหลายประการ ได้แก่:

ประการแรก: แท้จริงท่านนบี ﷺ จะไม่ถูกเห็นในสภาพตื่น หลังจากการเสียชีวิตลงของท่าน ﷺ และผู้ใดในหมู่ผู้โง่เขลาของพวกเขา ซุบซิบที่อ้างว่าเขาเห็นท่านนบี ﷺ ในสภาพตื่น หรือว่า (ท่านนบี) มา ร่วมงานเมอลิด หรือสิ่งที่คล้ายคลึงกันนั้น แท้จริงเขาได้ผิดพลาดอัน เลวร้ายที่สุด ถูกความคลุมเครือหลอกลวงอย่างยิ่ง ตกอยู่ในความผิดอัน ใหญ่หลวง และได้ขัดกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์ และมติเอกฉันท์ของ บรรดานักวิชาการ เพราะแท้จริงบรรดาผู้ตายจะออกจากหลุมศพของ พวกเขาในวันกิยามะฮ์เท่านั้น มิใช่ในโลกนี้ และผู้ใดที่กล่าวขัดกับนั้น เขาก็คือผู้กล่าวเท็จด้วยความเท็จที่ชัดเจน หรือเป็นผู้หลงผิดที่ถูกทำให้ สับสน เขามิได้รู้จักสังฆกรรมที่สะลัฟศอลิห์ได้รู้จัก และเป็นหนทางที่ บรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ และบรรดาผู้ตามของ พวกเขาโดยความดีงาม ได้ยึดถือดำเนินมา และอัลลลอฮ์ ตะอาลา ทรง กล่าวว่:

﴿ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَيِّتُونَ ﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تُبْعَثُونَ ﴿١٦﴾﴾

"หลังจากนั้น แท้จริงพวกเจ้าต้องตายอย่างแน่นอน แล้ว แท้จริงพวกเจ้าจะถูกให้ฟื้นคืนชีพขึ้น ในวันกิยามะฮ์" [ซูเราะฮ์ อัล-มูมีนูน : 15, 16] และท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«أَنَا أَوَّلُ مَنْ تَنْشَقُّ عَنْهُ الْأَرْضُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَأَنَا أَوَّلُ شَافِعٍ»

وَأَوَّلُ مُشَفِّعٍ».

“ฉันเป็นคนแรกที่ฟื้นขึ้นมาออกจากแผ่นดินในวันกิยามะฮ์ (วันพิพากษา) และฉันเป็นผู้วิงวอนชะฟาอะฮ์ (ขอการช่วยเหลือ) คนแรก และเป็นคนแรกที่ได้รับการตอบรับให้ชะฟาอะฮ์” และโองการทั้งหลายและหะดีษในความหมายนี้ มีอยู่มากมาย

ประการที่สอง: แท้จริงท่านเราะฮูต عليه السلام จะไม่กล่าวสิ่งที่ขัดต่อความจริง ไม่ว่าจะในขณะที่ทรงมีชีวิตอยู่หรือหลังจากการเสียชีวิตลงของท่าน และพินัยกรรมนี้ขัดกับศาสนบัญญัติของท่านอย่างชัดเจน โดยมีหลายประเด็น — ดังที่จะกล่าวต่อไป — และสามารถเห็นท่าน عليه السلام ได้ในความฝัน และใครก็ตามที่ได้เห็นท่านในฝันในรูปลักษณะอันทรงเกียรติของท่าน ก็ย่อมถือว่าได้เห็นท่านจริง เพราะชัยฏอนไม่สามารถที่จะเลียนแบบรูปลักษณะของท่านได้ ดังที่มีมาในฮาดิษเศาะฮีหอันทรงเกียรติ ทว่าเรื่องสำคัญอยู่ที่ศรัทธาของผู้เห็น ความสัตย์จริงของเขา ความเที่ยงธรรม ความแม่นยำ ความเคร่งครัดในศาสนา และความซื่อสัตย์ของเขา และว่าเขาได้เห็นท่านนบี عليه السلام ในรูปลักษณะของท่าน หรือในรูปลักษณะอื่น

แม้ว่าจะมีหะดีษที่รายงานว่าท่านนบี عليه السلام ได้กล่าวไว้ในขณะที่ท่านมีชีวิตอยู่ หากมันมิได้มาจากสายรายงานของบรรดาผู้รายงานที่เชื่อถือได้ ผู้เที่ยงธรรม และแม่นยำในการถ่ายทอด ก็ไม่อาจยึดถือ และไม่นำมาเป็นหลักฐาน หรือถึงแม้จะมาจากสายของผู้รายงานที่เชื่อถือได้

และแม่นยำ ทว่ามันขัดกับรายงานของผู้ที่มีความจำแนกยำกว่าและ
น่าเชื่อถือกว่า โดยเป็นความขัดกันที่ไม่อาจประสานให้เข้ากันได้
ระหว่างสองรายงานนั้น ก็ให้ถือว่าอย่างหนึ่งเป็นมะนซูก ไม่ให้นำมา
ปฏิบัติ ส่วนอีกอย่างหนึ่งเป็นนาสิคให้นำมาปฏิบัติ ทั้งนี้เมื่อสามารถ
ทำได้ตามเงื่อนไขของมัน และเมื่อไม่สามารถทั้งการประสานและ
การนัสค์ได้ ก็จำเป็นต้องทิ้งรายงานของผู้ที่มีความจำค้อยกว่า และม
ีความเที่ยงธรรมน้อยกว่า และตัดสินว่ามันเป็นรายงานชนิดซาซซ์
ไม่ให้นำมาปฏิบัติ

แล้วจะว่าอย่างไรกับการวะสียะฮฺ หรือพินัยกรรมที่ไม่รู้แน่ชัดว่าผู้ที่
อ้างว่าถ่ายทอดมันจากท่านรอลูลุลลอฮฺ ﷺ เป็นใคร และไม่รู้ถึงความ
เที่ยงตรงและความซื่อสัตย์ของเขาเล่า? ในสภาพเช่นนี้ย่อมสมควรถูก
ทิ้งและไม่ควรใส่ใจ แม้ว่าในเนื้อหาจะไม่มีสิ่งที่ขัดต่อศาสนบัญญัติก็
ตาม แล้วจะยังต้องกล่าวอย่างไร หากพินัยกรรมนั้นประกอบด้วยหลาย
ประการที่บ่งชี้ถึงความเป็นโมฆะของมัน ว่าเป็นสิ่งที่ถูกกล่าวเท็จอ้าง
ต่อท่านรอลูลุลลอฮฺ ﷺ และยังมีการบัญญัติศาสนาที่อัลลอฮฺมิได้ทรง
อนุญาต?!

และท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«مَنْ قَالَ عَلَيَّ مَا لَمْ أَقُلْ؛ فَلْيَتَّبِعُوا مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ.»

"ใครก็ตามที่อ้างว่าฉันได้กล่าวสิ่งที่ฉันไม่ได้กล่าว ดังนั้นเขาจ
เตรียมที่นั่งของเขาในนรก" และแท้จริง ผู้ที่กุเรื่องคำสั่งเสียนี้แล้ว

พาดพิงใส่ท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ ด้วยสิ่งที่ท่านมิได้กล่าว เขาได้กล่าว
 เท็จต่อท่านด้วยความเท็จอันชัดแจ้งและร้ายแรง ช่างสมควรเพียงใดที่
 เขาจะได้รับการข่มขู่อันยิ่งใหญ่ และช่างสมควรยิ่งนักหากเขาไม่
 รีบเร่งกลับตัวสำนึกผิด (เตาบะฮ์) พร้อมทั้งประกาศแก่ผู้คนถึงความ
 เป็นเท็จของคำสั่งเสียนี้ที่พาดพิงต่อเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ เพราะผู้ใดที่
 เผยแพร่ความเท็จในหมู่ผู้คน และพาดพิงมันถึงศาสนา การกลับตัว
 สำนึกผิดของเขาจากสิ่งนั้นจะไม่ถูกต้อง เว้นแต่โดยการประกาศและ
 เปิดเผยการกลับตัวนั้น เพื่อให้ผู้คนได้ทราบถึงการถอนกลับจากคำ
 โทกหกของเขา และการที่เขาได้ปฏิเสธคำกล่าวของตนเอง ทั้งนี้ ตาม
 คำรัสของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเกริกเกียรติยิ่งว่า:

﴿إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِنْ بَعْدِ
 مَا بَيَّنَّهٖ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ
 اللَّعِينُونَ ﴿١٥٩﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنُّوٓا۟ فَأُولَٰئِكَ أَتُوبُ
 عَلَيْهِمْ وَأَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٠﴾﴾

"แท้จริงบรรดาผู้ที่ปิดบังหลักฐานอันชัดเจน และซ่อนแะนำอัน
 ถูกต้องที่เราได้ให้ลงมาหลังจากที่เราได้ชี้แจงมันไว้แล้วในคัมภีร์
 สำหรับมนุษย์นั้น ชนเหล่านี้แหละ อัลลอฮ์จะทรงจับไล่พวกเขาให้พ้น
 จากความเมตตาของพระองค์ และผู้สาปแช่งทั้งหลายก็จะสาปแช่งพวก
 เขาด้วย"

"นอกจากผู้ที่สำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว และปรับปรุงแก้ไข และชี้แจงสิ่งที่ปกปิดไว้ คนเหล่านี้ข้าจะอภัยโทษให้แก่พวกเขา และข้าคือผู้อภัยโทษ และเมตตาเสมอ" [ซูเราะฮ์ อัลบะกอเราะฮ์ : 159-160] ดังนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ชี้แจงในอายะฮ์อันทรงเกียรตินี้ว่า ใครก็ตามที่ปกปิดส่วนหนึ่งจากัจธรรม การตาบะฮ์ของเขาจากสิ่งนั้นย่อมไม่ถูกต้อง นอกจากภายหลังจากการแก้ไขและการชี้แจงให้กระจ่าง และอัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงทำให้ศาสนาสมบูรณ์แก่ปวงบ่าวของพระองค์แล้ว และทรงได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเขาแล้วซึ่งความกรุณาเมตตาของพระองค์ โดยการส่งเราะซูลมุฮัมมัด ﷺ มา และสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงวะสยูแก่ท่านจากบทบัญญัติอันสมบูรณ์ และพระองค์มิได้ทรงรับท่านกลับคืนสู่พระองค์ เว้นแต่หลังจากได้ทำให้สมบูรณ์และได้ชี้แจงแล้ว ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

(...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي
وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا...)

"วันนี้ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเขาแล้ว ซึ่งศาสนาของพวกเขาและข้าได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเขาแล้ว ซึ่งความกรุณาเมตตาของข้า และข้าได้เลือกอิสลามให้เป็นศาสนาแก่พวกเขาแล้ว" [ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ :

3]

และผู้ถูกแต่งตั้งเสียนี้ขึ้นได้ปรากฏในศตวรรษที่สิบสี่ มุ่งหมายจะ ทำให้ผู้คนสับสนหลงผิดด้วยศาสนาใหม่ อันมีผลให้ผู้ที่ยอมรับ

บทบัญญัติของเขาได้เข้าสู่สวนสวรรค์ ส่วนผู้ที่ไม่ยอมรับบทบัญญัติของ
เขาถูกกีดกันจากสวนสวรรค์และเข้าสู่นรก และเขามุ่งหมายจะทำให้
คำสั่งเสียที่เขาอุปโลกน์ขึ้นนี้ยิ่งใหญ่กว่าและประเสริฐกว่าอัลกุรอาน
โดยที่เขาได้อุปโลกน์ไว้ในนั้นว่า: ผู้ใดเขียนมันและส่งต่อจากเมืองหนึ่ง
สู่อีกเมืองหนึ่ง หรือจากสถานที่หนึ่งสู่อีกสถานที่หนึ่ง จะมีการสร้าง
ปราสาทให้แก่เขาในสวรรค์ และผู้ใดไม่เขียนและไม่ส่งต่อมัน เขาจะ
หมดสิทธิ์ได้รับชะฟาอะฮ์จากท่านนบี ﷺ ในวันพิพากษา และนี่คือหนึ่งใน
ในความเท็จที่ชั่วช้าที่สุด และเป็นหลักฐานอันชัดเจนที่สุดถึงความเท็จ
ของพินัยกรรมนี้ ตลอดจนความไร้ยางอายของผู้ที่ปั้นแต่งมัน และความ
บังอาจอย่างใหญ่หลวงของเขาในการโกหก; เพราะแท้จริง ผู้ที่
คัดลอกอัลกุรอานคัมภีร์ที่มีเกียรติและส่งมันจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมือง
หนึ่ง หรือจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่ง ก็หาได้รับความ
ประเสริฐนี้ไม่ หากเขามิได้ปฏิบัติตามอัลกุรอานคัมภีร์ที่มีเกียรติ แล้วผู้
ที่เขียนคำปั้นแต่งอันเป็นเท็จนี้ และผู้ที่นำมันไปเผยแพร่จากเมืองสู่เมือง
จะพึงได้รับสิ่งนั้นได้อย่างไรกันเล่า ใครก็ตามที่ไม่ได้คัดลอกคำภีร์อัลกุ
รอาน และไม่ได้ส่งคำภีร์อัลกุรอานจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศ
หนึ่ง เขาย่อมไม่ถูกตัดสิทธิ์จากชะฟาอะฮ์ของท่านนบี ﷺ หากเขาเป็นผู้
ศรัทธาต่อท่าน และเป็นผู้ปฏิบัติตามคำสอนของท่าน และคำใสร้ายเพียง
ประการเดียวที่อยู่ในคำสั่งเสียฉบับนี้ ก็เพียงพออยู่แล้วที่จะชี้ให้เห็นถึง
ความเป็นโมฆะของมัน และว่าผู้ที่เผยแพร่มันเป็นผู้กล่าวเท็จ อีกทั้ง
แสดงถึงความอกอจและความโง่เขลาของเขา และความห่างไกลจาก

การรู้จักสิ่งที่ศาสนทูตของพระองค์ ﷺ ได้นำมาอันเป็นทางนำ

และในพินัยกรรมนี้ — นอกเหนือจากที่ได้กล่าวไปแล้ว — ยังมีเรื่องอื่นอีก ซึ่งทั้งหมดล้วนบ่งชี้ถึงความเป็นโมฆะและความเท็จของมัน แม้ผู้ที่ทุ่แค้นมันจะสาบานเป็นพันครั้งหรือมากกว่านั้นว่ามันถูกต้อง และแม้เขาจะวิงวอนขอให้บทลงโทษอันใหญ่หลวงและการลงทัณฑ์ที่สาหัสที่สุดบังเกิดแก่ตนเอง โดยอ้างว่าตนเป็นผู้สัตย์จริง เขาก็มิใช่ผู้สัตย์จริง และมันก็ไม่ถูกต้อง แท้จริงมันนั้น โดยอัลลอฮ์ แล้วโดยอัลลอฮ์อีกครั้ง เป็นหนึ่งในหมู่ความเท็จที่ยิ่งใหญ่และอัปถกษณ์ที่สุด และเราขอให้อัลลอฮ์ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์ และบรรดามลาอิกะฮ์ที่อยู่กับเรา เป็นพยาน, และผู้ใดในหมู่มุสลิมที่ได้อ่านข้อเขียนนี้ — ซึ่งเป็นคำเป็นพยานที่เราจะได้นำไปเผชิญต่อพระเจ้าของเรา ผู้ทรงเกริกเกียรติยิ่ง — ว่า: แท้จริงคำสั่งเสียฉบับนี้เป็นการโกหกและการอุปโลกน์ใส่ท่านเราะฮ์ตุลของอัลลอฮ์ ﷻ ขออัลลอฮ์ทรงทำให้ผู้ที่อุปโลกน์มันขึ้นมาถูกอัปยศ และทรงปฏิบัติต่อเขาตามที่เขาสมควรได้รับ

นอกเหนือจากที่ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้ ยังมีสิ่งต่างๆ อีกมากมาย จากข้อความของมันเองที่ได้กล่าวถึงแล้ว ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเท็จและความไม่ถูกต้องของคำสั่งเสียฉบับนี้ โดยบางส่วนมีดังนี้:

ประการแรก: คำกล่าวของเขาในนั้นที่ว่า: (เพราะว่า ตั้งแต่วันศุกร์ถึงวันศุกร์ มีผู้เสียชีวิตจำนวนหนึ่งแสนหกหมื่นคนโดยมิได้อุ่บนศาสนาอิสลาม) เพราะว่าเป็นส่วนหนึ่งจากความรู้เรื่องเร็นลับ และแท้จริงการประทานวะฮีย์ได้ถูกตัดขาดจากท่านนบี ﷺ หลังจากการ

เสียชีวิตของท่าน ทั้ง ๆ ที่ในชีวิตของท่านเองนั้นก็ไม่มีใครรู้เรื่องเร้นลับ แล้วนับประสาอะไรหลังจากการเสียชีวิตของท่าน ดังที่อัลลอฮ์ ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์ ได้ตรัสว่า:

﴿قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ...﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันจะไม่กล่าวแก่พวกท่านว่า ที่ฉันมีบรรดาคลังสมบัติของอัลลอฮ์ และทั้งฉันก็ไม่รู้สิ่งเร้นลับ..." (ซูเราะฮ์ อัล-อันอาม : 50) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ...﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) 'ไม่มีผู้ใดในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินจะรู้ในสิ่งพ้นญาณวิสัย นอกจากอัลลอฮ์...' (อันนัมล : 65) และในหะดีษที่ถูกต้อง จากท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«يُذَادُ رِجَالٌ عَنِ حَوْضِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَأَقُولُ: يَا رَبِّ! أَصْحَابِي أَصْحَابِي، فَيَقَالُ لِي: إِنَّكَ لَا تَدْرِي مَا أَحَدْتُوا بَعْدَكَ، فَأَقُولُ كَمَا قَالَ الْعَبْدُ الصَّالِحُ: ﴿وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتَ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ﴾ [المائدة: 117].»

"ชายหลายคนจะถูกกันให้ออกห่างจากอ่างเก็บน้ำของฉันในวันกิยามะฮ์ ดังนั้นฉันจึงกล่าวว่า: 'ข้าแต่พระเจ้าผู้อภิบาลของฉัน เหล่าสหายของ

ฉัน เหล่าสหายของฉัน' แล้วมีเสียงกล่าวแก่ฉันว่า: 'เจ้ารู้หรือไม่ว่า พวกเขาทำอะไรหลังจากที่เข้าได้จากพวกเขาไป?' ฉันจึงกล่าวดังที่บ่าว ผู้ชอบธรรมได้กล่าวไว้ว่า: 'และฉันยอมเป็นพยานยืนยันต่อพวกเขา ตราบใดที่ฉันยังอยู่ในหมู่พวกเขา ครั้นเมื่อพระองค์ได้ทรงรับฉันไป แล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นผู้ดูแลพวกเขา และพระองค์ทรงเป็นสักขีพยาน ในทุกสิ่ง' [อัลมาอิดะฮ์: 117]

ประการที่สอง: จากบรรดาสิ่งที่บ่งชี้ถึงความเป็นโมฆะของ พิษัยกรรมนี้ และว่าเป็นเท็จ ก็คือข้อความในพิษัยกรรมนี้ที่กล่าวว่า: “ผู้ใดที่เขียนมันไว้ และเขาเป็นคนยากจน อัลลอฮฺจะทรงทำให้เขามั่งมี หรือเป็นผู้มีหนี้สิน อัลลอฮฺจะทรงชำระหนี้ของเขา หรือมีบาปติดตัว อัลลอฮฺจะทรงอภัยโทษให้แก่เขาและแก่บิดามารดาของเขา ด้วยความเป็นสิริมงคลของพิษัยกรรมนี้” และอื่น ๆ ทำนองนี้ และสิ่งนี้เป็นการ โทกหกที่ใหญ่หลวงที่สุดประการหนึ่ง และเป็นหลักฐานอันชัดเจนที่สุด ที่บ่งชี้ถึงความเท็จของผู้ที่กุเรื่องนี้ขึ้นมา และถึงความไร้ความละเอียด ของเขาต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา และต่อบ่าวของพระองค์ เพราะแท้จริงทั้ง สามประการนี้มิได้เกิดขึ้นด้วยเพียงแค่การเขียนคัมภีร์อัลกุรอานอันทรง เกียรติ แล้วมันจะเกิดขึ้นแก่ผู้ที่เขียนคำสั่งเสียอันเป็นโมฆะนี้ได้อย่างไร กัน?! แท้จริงผู้ชั่วช้าผู้นี้ต้องการเพียงล่อลวงและทำให้ผู้คนหลงผิด โดยผูกใจพวกเขาไว้กับ “คำสั่งเสีย” นี้ เพื่อให้พวกเขาตัดออกมันและ ยึดติดกับความประเสริฐที่อ้างขึ้นมา แล้วละทิ้งบรรดาสาเหตุที่อัลลอฮ์ ทรงบัญญัติไว้แก่บ่าวของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงทำให้เป็นหนทางที่

นำไปสู่ความมั่งคั่ง การชำระหนี้ และการได้รับการอภัยโทษต่อบาป
ดังนั้นเราขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ จากบรรดาสาเหตุแห่งการถูก
ทอดทิ้ง และจากการเชื่อฟังอารมณ์ใฝ่ต่ำและชั่วฏอน

ประการที่สาม: จากบรรดาสิ่งที่บ่งชี้ถึงความเป็นโมฆะของ
พันธกรรมฉบับนี้ ก็คือถ้อยคำในนั้นที่ว่า: (และผู้ใดในหมู่บ่าว
ของอัลลอฮ์ที่ไม่เขียนมันไว้ ใบหน้าของเขาจะมีดคำทั้งในโลกนี้และ
อาคิเราะฮ์). และสิ่งนี้ก็เป็นหนึ่งในความโกหกที่เลวร้ายที่สุดเช่นกัน
และเป็นหนึ่งในหลักฐานอันชัดเจนที่สุดถึงความเป็นโมฆะของ
พันธกรรมนี้ และถึงความเท็จของผู้ที่แต่งเรื่องมัน แล้วจะมีเหตุผลอัน
ใดให้ผู้มีสติปัญญายอมรับได้ที่จะเขียนพันธกรรมนี้ ซึ่งชายผู้ไม่เป็นที่
รู้จักคนหนึ่งในศตวรรษที่สิบสี่ได้นำมา โดยเขาแต่งเรื่องใ้เราะฮ์
ของอัลลอฮ์ ﷻ และอ้างว่าผู้ใดที่ไม่เขียนมัน ใบหน้าของเขาจะมีด
หมองทั้งในโลกนี้และปรโลก ส่วนผู้ที่เขียนมันจะกลายเป็นผู้มั่งคั่ง
หลังจากความยากจน หลุดพ้นจากหนี้สินหลังจากที่มันทับถมเหนือเขา
และบาปทั้งหลายที่เขาได้ก่อไว้จะได้รับการอภัย?!

มหาบริสุทธิ์ยิ่งแต่พระองค์ นี่คือการใ้ร้ายอันใหญ่หลวง!! และ
แท้จริง ทั้งหลักฐานและข้อเท็จจริงล้วนเป็นพยานยืนยันถึงความเท็จ
ของผู้ที่อุปโลกน์ความเท็จผู้นี้ ตลอดจนความอูกออาจอย่างใหญ่หลวง
ของเขาต่ออัลลอฮ์ และการขาดความละอายของเขาต่ออัลลอฮ์และต่อ
มนุษย์ ดังนั้น หมู่ชนจำนวนมากที่มีได้เขียนสิ่งนั้น ก็หาได้มีใบหน้าดำ
คล้ำไม่ และ ณ ที่นี้มีมหาชนจำนวนมหาศาล ซึ่งไม่มีผู้ใดนับจำนวน

พวกเขาได้ นอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น ที่ได้เขียนสิ่งนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าหลาย
ครา แต่หนี้สินของพวกเขาก็มิได้ถูกชำระ และความยากจนของพวกเขาก็มิได้หมดสิ้น ดังนั้น เราขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ จากความ
เบี่ยงเบนของบรรดาหัวใจ และจากสนิมแห่งบาป และบรรดา
คุณลักษณะกับบทลงโทษเหล่านี้ มิใช่สิ่งที่บทบัญญัติอันสูงส่งได้
บัญญัติไว้แม้สำหรับผู้ที่เขียนคัมภีร์ที่ประเสริฐและยิ่งใหญ่ที่สุด คืออัล
กุรอานอันทรงเกียรติ แล้วเช่นนั้นมันจะไปเกิดแก่ผู้ที่เขียนพินัยกรรม
อันอุปโลกน์ขึ้นมา ซึ่งประกอบด้วยหลากหลายประเภทของความเท็จ
และถ้อยความมากมายที่เป็นรูปแบบต่าง ๆ ของการปฏิเสธศรัทธาได้
อย่างไรเล่า มหาบริสุทธิ์ยิ่งแด่อัลลอฮ์!! ช่างทรงผ่องแผ้วเพียงใดต่อผู้ที่
บังอาจอุปโลกน์ความเท็จต่อพระองค์

ประการที่สี่: จากบรรดาสิ่งที่บ่งชี้ว่า “คำสังเสียด” นี้เป็นความเท็จที่
เลวร้ายที่สุด และเป็นการโกหกที่ชัดเจนที่สุด คือคำกล่าวในนั้นว่า:
“และผู้ใดเชื่อถือมั่น เขาจะรอดพ้นจากการลงโทษของนรก และผู้ใด
กล่าวหาฉันว่าเป็นเท็จ เขาก็เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา” และเรื่องนี้ — อีก
เช่นกัน — นับเป็นความอุกอาจต่ออารักว่าเท็จที่ใหญ่หลวงที่สุด
และเป็นหนึ่งในความเท็จที่น่ารังเกียจที่สุด ผู้ใส่ร้ายผู้นี้ได้เชิญชวน
บรรดามนุษย์ทั้งหมดให้เชื่อถือการอุปโลกน์ของตน และอ้างว่าด้วยเหตุ
นั้นพวกเขาจะรอดพ้นจากการลงโทษของไฟนรก และว่าผู้ใดที่ปฏิเสธ
มันย่อมกลายเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ แท้จริงผู้โกหก
ต่ออัลลอฮ์ผู้นี้ได้ก่อการอุปโลกน์ใส่ร้ายอันใหญ่หลวง และขอสาบาน

ต่ออัลลอฮ์ว่าเขาได้กล่าวสิ่งที่มีไช้สังขธรรม แท้จริงผู้ที่เชื่อถือต่อมันนั้นแหละคือผู้ที่สมควรจะเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา ไม่ใช่ผู้ที่ปฏิเสธมัน เพราะมันคือการใส่ร้ายและความเท็จ เป็นคำโกหกที่ไร้ซึ่งหลักฐานที่ถูกต้อง และเราเป็นพยานต่ออัลลอฮ์ว่าแท้จริงมันเป็นความเท็จ และแท้จริงผู้ที่อุปโลกน์มันนั้นคือผู้โกหก เขาต้องการจะบัญญัติแก่ผู้คนในสิ่งที่อัลลอฮ์มิได้ทรงอนุมัติ และนำเข้าสู่ศาสนาของพวกเขาสิ่งที่มีไช้ส่วนหนึ่งของมัน ทั้งๆ ที่อัลลอฮ์ได้ทรงทำให้ศาสนาสมบูรณ์ และทรงทำให้มันครบถ้วนสำหรับประชาชาตินี้มาก่อนการใส่ร้ายนี้ถึงสิบสี่ศตวรรษแล้ว

จงตระหนักเถิด: โอ้บรรดาผู้อ่านและพี่น้องทั้งหลาย และพวกท่านทั้งหลายพึงระวังการเชื่อถือคำใส่ร้ายปั้นแต่งจำพวกนี้ และอย่าให้มันแพร่หลายในหมู่พวกท่าน แท้จริงสังขธรรมนั้นมีแสงสว่างกำกับอยู่ มิลับสนต่อผู้แสวงหา ดังนั้นพวกท่านจงแสวงหาสังขธรรมด้วยหลักฐานของมัน และจงสอบถามบรรดาผู้รู้เกี่ยวกับสิ่งที่คลุมเครือแก่พวกท่าน และอย่าได้หลงกลต่อการสาบานของเหล่าจอมโกหก เพราะแท้จริงอิบลิสผู้ถูกสาปแช่งได้สาบานต่อบิดามารดาของพวกท่าน คืออาดัมและฮาวาว่า ว่าแท้จริงมันเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ดัดเตือนด้วยความหวังดีต่อทั้งสอง ทั้งที่มันเป็นผู้ทรยศยิ่งใหญ่ที่สุด และเป็นจอมโกหกที่สุด ดังที่อัลลอฮ์ได้ทรงเล่าถึงมันไว้ โดยพระองค์ตรัสไว้ว่า พระองค์ผู้ทรงมหาวริสุทฺธิ์และทรงสูงส่ง:

(وَقَاَسَمَهُمَا اِنِّي لَكَمَا لَمِنَ النَّصِيْحِيْنَ ﴿١١﴾)

"และมันได้สาบานแก่ทั้งสองนั้นว่าแท้จริงฉันอยู่ในพวกที่แนะนำท่านทั้งสอง" [อัลอะฮ์รอฟ : 21] และพวกเจ้าจงระวังเขา และพวกเจ้าจงระวังบรรดาผู้ติดตามของเขาที่เป็นพวกผู้กล่าวเท็จ เพราะแท้จริงทั้งเขาและบรรดาผู้ติดตามของเขานั้นช่างมีทั้งคำสาบานอันเป็นเท็จ พันธสัญญาอันคดโกงหักหลัง และถ้อยคำอันสวดยหรูระดับประดา เพื่อการหลอกล่อและการทำให้หลงผิดมากมายเพียงใด! ส่วนสิ่งที่คุณโกหกผู้นี้ที่กล่าวถึงเรื่องการปรากฏของความชั่วทั้งหลาย นั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง และคัมภีร์อัลกุรอานและซุนนะฮ์อันบริสุทธิ์ได้ตักเตือนให้ระวังจากความชั่วเหล่านั้นอย่างถึงที่สุด และในทั้งสองนั้นมีทางนำและความเพียงพอ

ส่วนสิ่งที่กล่าวถึงเกี่ยวกับสัญญาณวันสิ้นโลกนั้น แท้จริงชะดีย์ของท่านเราะฮ์ลุลลอฮ์ ค็อลลิลลอฮุอะลยฮิวะสลัลัม ได้อธิบายไว้อย่างชัดเจนถึงสิ่งที่จะเป็นสัญญาณของวันสิ้นโลก และอัลกุรอานก็ได้บ่งชี้ถึงบางประการจากนั้น ดังนั้นผู้ใดประสงค์จะรู้เรื่องนี้ ย่อมพบมันอยู่ในแหล่งอันถูกต้องของมัน คือบรรดาคำเราะดีย์และงานนิพนธ์ของบรรดาผู้รู้และผู้ศรัทธา และผู้คนไม่มีความจำเป็นต่อคำชี้แจงเช่นที่ผู้ใส่ร้ายผู้นี้ประดีย์ฐ์ขึ้นและการหลอกลวงของเขา ตลอดจนการนำความจริงไปปะปนกับความเท็จ ขอให้อัลลอฮ์ทรงคุ้มครองฉัน พวกท่านและมุสลิมทั้งหมด ให้พ้นจากความชั่วร้ายของบรรดาชัฎฏอน จากบรรดาพิณณะฮ์ของผู้ทำให้หลงผิด จากความเอนเอียงออกนอกแนวทางที่เที่ยงตรงของบรรดาผู้เอนเอียง และจากการตบตาหลอกลวงของ

บรรดาศักดิ์ของอัลลอฮ์ผู้ยึดถือความเท็จ ผู้ที่ต้องการจะดับแสงสว่างของอัลลอฮ์ด้วยปากของพวกเขา และทำให้ผู้คนสับสนในศาสนาของพวกเขา แต่อัลลอฮ์ทรงทำให้แสงสว่างของพระองค์สมบูรณ์ และทรงประทานชัยชนะแก่ศาสนาของพระองค์ แม้ศัตรูของอัลลอฮ์จากบรรดาชัยฏอนและบรรดาผู้ติดตามของพวกมันจากบรรดาผู้ที่ไม่ศรัทธาและพวกผู้ปฏิเสธการมีพระเจ้าจะเกลียดชังอยู่ที่ตาม เราขอต่ออัลลอฮ์โปรดทำให้สภาพการณ์ของบรรดามุสลิมดีงาม และทรงโปรดปรานแก่พวกเขาให้ได้ปฏิบัติตามความจริง ให้ได้ยืนหยัดมั่นคงอยู่บนมัน และให้ได้เตอะบะห์ต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงบริสุทธิย์จากบาปทั้งปวง เพราะแท้จริงพระองค์คือผู้ทรงรับการเตอะบะห์อยู่เสมอ ผู้ทรงเมตตา และผู้ทรงอำนาจเหนือทุกสิ่ง และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ที่พอเพียงแก่เราแล้ว และเป็นผู้รับมอบหมายที่ดีเยี่ยม และไม่มีอำนาจและพลังใดๆ นอกจากด้วยอำนาจและพลังของอัลลอฮ์ผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงยิ่งใหญ่

และบรรดามวลการสรรเสริญที่สมบูรณ์ยังเป็นเอกสิทธิ์ของอัลลอฮ์ พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก เสาะละวาดและสละมของจงประสบแด่บ่าวของพระองค์และรอซูลของพระองค์ ผู้สัตย์จริง ผู้มีศักดิ์ ตลอดจนวงศ์วานของท่าน สหายของท่านทั้งหลาย และบรรดาผู้ตามของท่านโดยความดีงาม จนถึงวันแห่งการตอบแทน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ : 9

หุกุมเกี่ยวกับไสยศาสตร์และหมอดู และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับทั้งสองนี้¹

มวลดการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว ขอพรอันประเสริฐและความศานติงมีแด่มุหัมมัด ผู้ซึ่งไม่มีศาสนทูตใดหลังจากท่าน และต่อจากนี้:

เนื่องจากในระยะหลังมานี้มีพวกนักไสยศาสตร์จำนวนมากที่อ้างตนว่าเป็นแพทย์ และทำการรักษาด้วยวิธีไสยศาสตร์หรือวิชาหมอดู อีกทั้งแพร่กระจายอยู่ในบางประเทศ และฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบผู้คนที่หลงเชื่อง่าย ซึ่งส่วนมากถูกรอบงำด้วยความไม่รู้ ดังนั้นข้าพเจ้าเห็นสมควร ในฐานะคำตักเตือนด้วยความหวังดีเพื่ออัลลอฮ์และปวงบ่าวของพระองค์ ที่จะชี้แจงถึงอันตรายอันใหญ่หลวงที่มีต่ออิสลามและบรรดามุสลิม เพราะในเรื่องดังกล่าวมีการผูกหวังกับสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ ตะอาลา และเป็นการขัดต่อคำสั่งของพระองค์และคำสั่งของท่านนบี ﷺ

ดังนั้น ข้าพเจ้าขอกล่าวโดยวิงวอนขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์ว่า: การรักษาอันเป็นที่อนุญาตโดยเป็นที่เห็นพ้องกัน และมุสลิมสามารถไปยังแพทย์อายุรกรรม หรือแพทย์ศัลยกรรม หรือแพทย์

1 คำสั่งเสียนับนี้ได้รับการเผยแพร่ในสมุดเล่มเล็กเลขที่ 17 โดยสำนักงานประธานทั่วไปของหน่วยงานการวิจัยทางวิชาการ การวินิจฉัย และการเชิญชวนและการแนะนำ เมื่อปี 1402 ฮ.ศ.

ระบบประสาท และทำนองเดียวกัน เพื่อให้แพทย์วินิจฉัยโรคให้ และทำการรักษาด้วยยาที่เหมาะสมอันเป็นที่อนุญาตตามบทบัญญัติ ศาสนา ตามความรู้ทางการแพทย์ที่มีอยู่ เพราะสิ่งนี้เป็นารยึดเอา สาเหตุทั้งหลายตามวิสัยทั่วไป และไม่ขัดกับการมอบหมายต่อ พระองค์ แท้จริงอัลลอฮ์ได้ทรงประทาน โรคลงมา และทรงประทาน ยามาพร้อมกับมัน ผู้ที่รู้ก็รู้ ผู้ที่ไม่รู้ก็ไม่รู้ แต่พระองค์มิได้ทรงทำให้ ความหายจากโรคของปวงบ่าวอยู่ในสิ่งที่พระองค์ทรงห้ามไว้แก่พวก เขา

ดังนั้น ไม่อนุญาตให้ผู้ป่วยไปหาหมอคนที่อ้างว่ารู้สิ่งเร้นลับเพื่อจะรู้ โรคของตนจากพวกเขา เช่นเดียวกัน ไม่อนุญาตให้เขาเชื่อพวกเขาใน สิ่งที่พวกเขาบอกกล่าว เพราะแท้จริงพวกเขาพูดเดาสุ่มเอาในเรื่องเร้น ลับ หรือเรียกพวกญินมาเพื่อขอให้ช่วยในสิ่งที่พวกเขาต้องการ และ พวกเหล่านี้ถูกตัดสินว่าเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาและเป็นผู้หลงผิด เมื่อพวก เขาอ้างว่ารู้สิ่งเร้นลับ

และอิหม่ามมุสลิมได้รายงานไว้ในเศาะฮิฮฺของท่านว่า ท่านนบี ﷺ กล่าวว่:

« مَنْ آتَى عَرَّافًا فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ، لَمْ تُقْبَلْ لَهُ صَلَاةٌ أَرْبَعِينَ يَوْمًا. »

"ผู้ใดไปหาหมอแล้วถามเขาถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การละหมาดของ เขาจะไม่ได้รับการตอบรับเป็นเวลา 40 วัน"

และรายงานจากอบูสุรัยเราะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า ท่าน
เราะซูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า :

« مَنْ آتَى كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ، فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنزِلَ عَلَى
مُحَمَّدٍ ﷺ. »

"ผู้ใดไปหานักทำนายหรือหมอดู แล้วเชื่อในสิ่งที่เขาบอก แท้จริง
แล้วเขาผู้นั้นได้ปฏิเสธสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ "
บันทึกโดย อบูดาอูด และบรรดาเจ้าของสุนันทั้งสี่ และอัล-หาคิมได้
รับรองว่าเป็นหะดีษเศาะฮีห์ จากท่านนบี ﷺ ด้วยถ้อยคำว่า:

« مَنْ آتَى عَرَّافًا أَوْ كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ، فَقَدْ كَفَرَ بِمَا
أُنزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ. »

"ผู้ใดไปหาหมอรู้อิซกะชะตา หรือหมอทำนาย แล้วเชื่อในสิ่งที่เขา
บอก แท้จริงแล้วเขาผู้นั้นได้ปฏิเสธสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่ท่านนบี
มุฮัมมัด ﷺ "

จากอิมรอน บิน สุอัยบ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า: ท่านเราะซูล
ุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

« لَيْسَ مِنَّا مَنْ تَطَيَّرَ أَوْ تَطَيَّرَ لَهُ، أَوْ تَكَهَّنَ أَوْ تُكُهَّنَ لَهُ، أَوْ
سَحَرَ أَوْ سُجِرَ لَهُ، وَمَنْ آتَى كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ، فَقَدْ كَفَرَ
بِمَا أُنزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ. »

"ถือว่าไม่ใช่พวกเรา ผู้ซึ่งกระทำตะก๊อยยุร (การเชื่อในเรื่องโศกลาง) หรือให้ผู้อื่นทำตะก๊อยยุรให้เขา หรือผู้ที่ทำนายอนาคต หรือให้ผู้อื่นทำนายให้เขา หรือผู้ที่ทำไสยศาสตร์ หรือไปหานักไสยศาสตร์ให้ทำให้เขา และผู้ใดไปหานักทำนายหรือหมอดู และเชื่อในสิ่งที่เขาบอกแท้จริงแล้วเขานั้นได้ปฏิเสธสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ " (บันทึกโดย อัล-บัซซาร์) ด้วยสายรายงานที่ดี

ในหะดีษอันทรงเกียรติเหล่านี้ ได้ห้ามการไปหาบรรดาหมอดูและผู้ทำไสยศาสตร์ทั้งหลายและพวกในทำนองเดียวกัน ตลอดจนการถามพวกเขาและเชื่อในคำพูดของพวกเขา และได้ขู่ว่าจะลงโทษสำหรับการกระทำดังกล่าว

ดังนั้น ไม่นอนุญาตให้หลงเชื่อว่าพวกเขาพูดจริงในบางเรื่อง และไม่อนุญาตให้หลงไปกับจำนวนผู้คนมากมายที่ไปหาพวกเขา เพราะแท้จริงพวกเขาเป็นผู้โง่เขลา ไม่นอนุญาตให้ผู้คนหลงเชื่อพวกเขาเนื่องจากท่านเราะซูลตลอด ﷺ ได้ห้ามมิให้ไปหาพวกเขา ใต้ถามพวกเขา และเชื่อถือพวกเขา ด้วยเหตุว่าภายในสิ่งนั้นมีความชั่วอันใหญ่หลวง อันตรายอันร้ายแรง และผลลัพธ์ที่เลวร้าย และเพราะพวกเขาเป็นพวกโกหกชั่วช้าเสเพล.

อีกทั้งในหะดีษเหล่านี้ ยังเป็นหลักฐานชี้ถึงการปฏิเสธศรัทธาของหมอดูและนักไสยศาสตร์ เพราะทั้งสองอ้างว่ารู้อะไรลับ และนั่นคือการปฏิเสธศรัทธา และเพราะทั้งสองจะไม่อาจบรรลุเป้าประสงค์ของตนได้นอกจากด้วยการรับใช้บรรดาญินและการเคารพภักดีพวกมัน

นอกจากอัลลอฮ์ และนั่นคือการปฏิเสธต่ออัลลอฮ์และการตั้งภาคีต่อพระองค์ มหาบริสุทธียิ่งแค่พระองค์ และผู้ที่เชื่อถือตามการอ้างรู้สิ่งเร้นลับของพวกเขา ก็เป็นเช่นเดียวกับพวกเขา และผู้ใดก็ตามที่รับเอาสิ่งเหล่านี้จากผู้ที่ประกอบกระทำความนั้น แน่نونท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้ประกาศว่าไม่เกี่ยวข้องกับเขา

อีกทั้งไม่อนุญาตให้มุสลิมยอมรับสิ่งที่พวกเขาอ้างว่าเป็นการรักษา เช่น การขีดเขียนอักขระยันต์ของพวกเขา หรือการหลอมและเทศะกัว และสิ่งคล้ายกันจากความเชื่อมงายที่พวกเขากระทำ เพราะแท้จริงสิ่งนี้เป็นส่วนหนึ่งจากการทำนายและการหลอกลวงผู้คน และผู้ใดพอใจในสิ่งนั้น แท้จริงเขาผู้นั้นได้ช่วยพวกเขาในความเท็จและการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา

และเช่นเดียวกัน ไม่อนุญาตสำหรับมุสลิมคนใดที่จะไปหาพวกเขาเพื่อสอบถามว่าใครที่บุตรชายของเขาหรือญาติของเขาจะได้แต่งงานด้วย หรือสอบถามถึงความรักและความภักดีที่มีอยู่ระหว่างสามีภรรยา และครอบครัวของทั้งสองฝ่าย หรือความเป็นศัตรูและการพลัดปราก และสิ่งทำนองนั้น เพราะสิ่งนี้เป็นส่วนหนึ่งจากสิ่งเร้นลับที่ไม่มีใครรู้ถึงมันได้นอกจากอัลลอฮ์ ซุบฮานะฮฺวะตะอะลา เท่านั้น

ดังนั้น เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับบรรดาผู้นำ บรรดาผู้ทำหน้าที่ตรวจตราและห้ามปรามความชั่ว และผู้อื่นที่มีความสามารถและอำนาจ คือ: การห้ามปรามการไปหาหมอดู บรรดาผู้ทำนาย และสิ่งที่คล้ายพวกเขา การห้ามผู้ที่ประกอบสิ่งเหล่านั้นตามตลาดและสถานที่อื่นๆ การห้าม

ปรัมพวกเขาอย่างเข้มงวดที่สุด และการห้ามปรัมต่อผู้ที่ไปหาพวกเขา
ฉะนั้น ไสยศาสตร์นั้นก็เป็นสิ่งต้องห้ามที่เป็นการปฏิเสธศรัทธา ดัง
ที่อัลลอฮ์ สิบฮานะฮ์ สุเราะอะอาลา ตรัสไว้ในเรื่องของมะลาอิกะฮ์ทั้งสอง
ว่า :

﴿...وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا
تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَرَوْجِهِ وَمَا
هُم بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ
وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ
وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ﴾

"และเขาทั้งสองจะไม่สอนให้แก่ผู้ใดจนกว่าจะกล่าวว่า แท้จริงเรา
เพียงเป็นผู้ทดสอบเท่านั้น ท่านจงอย่าปฏิเสธการศรัทธาเลย แล้วเขา
เหล่านั้นก็ศึกษาจากเขาทั้งสอง สิ่งที่พวกเขาจะใช้มันยังความแตกแยก
ระหว่างบุคคลกับภรรยาของเขาและพวกเขาไม่อาจทำให้สิ่งนั้นเป็น
อันตรายแก่ผู้ใดได้นอกจากด้วยการอนุมัติของอัลลอฮ์เท่านั้นและพวก
เขาก็เรียนสิ่งที่เป็นโทษแก่พวกเขา และแท้จริงนั้นพวกเขาารู้แล้วว่า
แน่นอนผู้ที่ซื้อมันไว้นั้น ในวันปรโลกก็ยอมไม่มีส่วนได้ใด ๆ และ
แน่นอนเป็นสิ่งชั่วช้าจริง ๆ ที่พวกเขาขายตัวของพวกเขาด้วยสิ่งนั้น
หากพวกเขาารู้" (อัลบะเกาะเราะฮ์ : 102)

ดังนั้นอายะฮ์อันทรงเกียรติเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าไสยศาสตร์เป็นการ

ปฏิเสธศรัทธา และนักไสยศาสตร์ทำให้แยกคนหนึ่งออกจากภรรยาของเขา อีกทั้งยังบ่งชี้ว่าไสยศาสตร์นั้นตัวของมันเองไม่ได้ทำให้เกิดประโยชน์หรือโทษใดๆ แต่จะส่งผลได้ก็ด้วยการอนุวัติของอัลลอฮ์ ตะอาลา ที่จะทำให้มันเกิดขึ้นมา เพราะอัลลอฮ์ สุบฮานะฮูวะตะอาลา คือผู้ทรงสร้างทั้งความดีและความชั่ว

ดังที่โองการอันทรงเกียรติได้ชี้ให้เห็นว่า บรรดาผู้ที่เรียนรู้ไสยศาสตร์ แท้จริงแล้วพวกเขาเรียนรู้สิ่งที่เป็นโทษแก่พวกเขา และมิได้เป็นคุณแก่พวกเขา และแท้จริงแล้วพวกเขาจะไม่มีส่วนได้ใด ๆ ณ อัลลอฮ์เลย (คือ ไม่มีโชคและส่วนแบ่ง) และนี่คือสัญญาที่น่ากลัวอย่างยิ่ง ซึ่งบ่งบอกถึงความสูญเสียอันสาหัสของพวกเขาในโลกนี้และปรโลก และแท้จริงพวกเขาได้ยอมแลกชีวิตของตนเองด้วยราคาที่ต่ำช้าที่สุด และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ สุบฮานะฮูวะตะอาลา ได้ประณามพวกเขาในเรื่องนั้น โดยตรัสว่า :

{...وَلَيْسَ مَا شَرُّوا بِهِۦٓ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ}

"และแน่นอนเป็นสิ่งชั่วช้าจริง ๆ ที่พวกเขาขายตัวของพวกเขาด้วยสิ่งนั้น หากพวกเขาารู้" [อัลบะกอเราะฮฺ : 102] และคำว่า ชีรออ์ในที่นี้คือ ขาย

และแท้จริง ความเสียหายได้ยิ่งใหญ่ยิ่งนัก และเรื่องร้ายแรงก็ทวีความรุนแรงขึ้น เนื่องด้วยบรรดาผู้กล่าวเท็จทั้งหลายที่สืบทอดความรู้เหล่านี้มาจากบรรดาผู้ตั้งภาคี และพวกเขาได้ทำให้บรรดาผู้ที่มี

สติปัญญาอ่อนแอหลงผิดด้วยสิ่งเหล่านั้น แท้จริงพวกเราทั้งหลายเป็น
กรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์ และแท้จริงพวกเราทั้งหลายจะกลับคืนสู่
พระองค์ และอัลลอฮ์ทรงเพียงพอสำหรับเรา และพระองค์ทรงเป็นผู้
แทนที่ดีเลิศ

เราขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์โปรดประทานความอยู่ดีมีสุขและความ
ปลอดภัยจากความชั่วร้ายของพวกทำไสยศาสตร์ พวกหมอดู และ
บรรดาผู้หลอกลวงด้วยไสยศาสตร์ทั้งปวง และเราขอวิงวอนต่อ
พระองค์ผู้ทรงบริสุทธิยิ่งให้ทรงคุ้มครองมุสลิมทั้งหลายให้ปลอดภัย
จากความชั่วของพวกเขา และโปรดประทานความสำเร็จแก่บรรดา
ผู้ปกครองของมุสลิมทั้งหลายในการระมัดระวังจากพวกเขา และบังคับ
ใช้บทบัญญัติของอัลลอฮ์ต่อพวกเขา เพื่อให้บรรดาปวงบ่าวได้พ้นจาก
อันตรายและการกระทำอันชั่วช้าของพวกเขา แท้จริงพระองค์ทรงเป็นผู้
ใจดีเสมอ

และแท้จริง อัลลอฮ์ สุบฮานะฮู วะตะอะลา ได้ทรงบัญญัติแก่ปวง
บ่าวของพระองค์สิ่งหนึ่งที่พวกเขาจะใช้ป้องกันตนจากความชั่วร้ายของไสย
ศาสตร์ก่อนที่มันจะเกิดขึ้น และพระองค์ สุบฮานะฮู วะตะอะลา ได้
ทรงชี้แจงแก่พวกเขาถึงสิ่งที่จะใช้เยียวยาอันตรายหลังจากที่มันเกิดขึ้น
ทั้งนี้ด้วยความเมตตาจากพระองค์ต่อพวกเขา ด้วยความกรุณาจาก
พระองค์ต่อพวกเขา และเพื่อให้ความโปรดปรานของพระองค์ต่อพวกเขา
สมบูรณ์ครบถ้วน

และต่อไปนี้เป็นคำชี้แจงเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่ใช้ป้องกันอันตราย

ของไสยศาสตร์ก่อนที่มันจะเกิดขึ้น และสิ่งต่าง ๆ ที่ใช้ในการรักษาให้
พ้นไปจากมันหลังจากที่มันเกิดขึ้นแล้ว จากบรรดาสิ่งที่เป็นที่อนุมัติ
โดยหลักการอิสลาม และรายละเอียดมีดังต่อไปนี้:

ประการแรก: สิ่งที่จะใช้ป้องกันอันตรายของไสยศาสตร์ก่อนที่มัน
จะเกิดขึ้น; และสิ่งที่สำคัญและมีประโยชน์ที่สุดคือ: การขอความ
คุ้มครองด้วยบทวิงวอนขอตามหลักศาสนา และคำวอนขอ (ดูอาฮ์)
และบทคุ้มครองที่มีรายงานสืบทอดมา และในบรรดาสิ่งนั้น ได้แก่ การ
อ่านอายะฮ์อัลกุรซีซ — ซึ่งเป็นอายะฮ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในอัลกุรอานอัล
กะรีม — ภายหลังละหมาดฟิรฎูทุกเวลา หลังจากกล่าวสลาม และนั่น
คือคำรัสของพระองค์ ซุบหานะฮฺวะตะอะลา ความว่า:

﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ
مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا
بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ
عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ
حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿٢٥٥﴾

"อัลลอฮ์นั้นคือไม่มีผู้ที่เป็นที่เคารพสักการะใด ๆ นอกจาก
พระองค์เท่านั้น ผู้ทรงมีชีวิต ผู้ทรงบริหารกิจการทั้งหลายโดยที่การง่วน
นอน และการนอนหลับใด ๆ จะไม่เอาพระองค์ สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้น
ฟ้าและสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้นเป็นของพระองค์ ใครเล่าคือผู้ที่ขอ

ความช่วยเหลือให้แก่ผู้อื่น ณ ที่พระองค์ได้ นอกจากด้วยอนุมัติของ
 พระองค์เท่านั้น พระองค์ทรงรู้สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าของพวกเขา และสิ่งที
 อยู่เบื้องหลังของพวกเขา และพวกเขาจะไม่ลุ่มสิ่งใด จากความรู้ของ
 พระองค์ไว้ได้ นอกจากสิ่งที่พระองค์ประสงค์เท่านั้น เก้าอี้พระองค์นั้น
 กว้างขวางทั่วชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และการรักษามันทั้งสองก็ไม่
 เป็นภาระหนักแก่พระองค์ และพระองค์นั้นคือผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงยิ่งใหญ่” [ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์: 255] และอ่านมันก่อนนอน มี
 ะหะดีษที่ถูกต้อง โดยที่ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«مَنْ قَرَأَ آيَةَ الْكُرْسِيِّ فِي لَيْلَةٍ، لَمْ يَزَلْ عَلَيْهِ مِنَ اللَّهِ حَافِظٌ،
 وَلَا يَقْرِبُهُ شَيْطَانٌ حَتَّى يُصْبِحَ».

“ผู้ใดอ่านอายะฮ์กุรซีในตอนกลางคืน ย่อมมีผู้พิทักษ์จากอัลลอฮ์
 คอยคุ้มครองเขาอยู่ตลอด และไม่มีชัยฏอนเข้าใกล้เขา จนกระทั่งยาม
 เช้า”

และจากสิ่งที่ใช้ป้องกันนั้นคือ: การอ่าน:

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ﴿١﴾﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พระองค์คืออัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะ"

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ﴿١﴾﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระเจ้า
 แห่งรุ่งอรุณ"

(قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ﴿١﴾)

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าแห่งมนุษยชาติ" (อันนาส : 1) หลังละหมาดฟริฎทุกเวลา และอ่านซูเราะฮ์อัลอิคลาศ อัลฟะลัก และอันนาส 3 ครั้ง ในต้นวันหลังละหมาดฟัจญริ และในต้นค่ำหลังละหมาดมักริบ

และในบรรดาสิ่งนั้นคือ การอ่านสองอายะฮ์สุดท้ายของซูเราะฮ์อัล-บะเกาะเราะฮ์ ในต้นยามค่ำ และทั้งสองนั้นคือพระคำรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา ที่ว่า:

(ءَاْمَنَ الرَّسُوْلُ بِمَا اُنزِلَ اِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ ۚ وَالْمُوْمِنُوْنَ كُلُّ ءَاْمِنٍ بِاللّٰهِ وَمَلَٰئِكَتِهٖ ۚ وَكُتُبِهٖ ۚ وَرُسُلِهٖ ۚ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ اَحَدٍ مِّنْ رُّسُلِهٖ ۚ وَقَالُوْا سَمِعْنَا وَاَطَعْنَا ۗ غُفْرٰنَكَ رَبَّنَا ۗ وَاِلَيْكَ الْمَصِيْرُ ﴿١٥٠﴾)

"รอซูลนั้น (นะบีมุฮัมมัด) ได้ศรัทธาต่อสิ่งที่ได้ถูกประทานลงมาแก่เขา จากพระเจ้าของเขา และมุมินทั้งหลายก็ศรัทธาด้วย ทุกคนศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และมลาอิกะฮ์ของพระองค์ และบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ และบรรดารอซูลของพระองค์ (พวกเขากล่าวว่) เราจะไม่แยกระหว่างท่านหนึ่งท่านใดจากบรรดารอซูลของพระองค์ และพวกเขาได้กล่าวว่า เราได้ยินแล้ว และได้ปฏิบัติตามแล้ว การอภัยโทษจากพระองค์เท่านั้นที่พวกเราปรารถนา โอ้พระเจ้าของพวกเรา! และยังพระองค์นั้น คือการกลับไป" จนจบซูเราะฮ์

เมื่อมีหะดีษที่ถูกต้อง โดยที่ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«مَنْ قَرَأَ الْآيَتَيْنِ مِنْ آخِرِ سُورَةِ الْبَقَرَةِ فِي لَيْلَةِ كَفْتَاهُ».

"ผู้ใดอ่านสองอายะฮ์สุดท้ายของซูเราะฮ์อัล-บะเกาะเราะฮ์ในยามค่ำ ก็เป็นที่เพียงพอแก่เขาแล้ว" และความหมาย และอัลลอฮ์ทรงรอบรู้ยิ่ง คือ: เป็นที่เพียงพอแก่เขาจากความชั่วร้ายทั้งปวง และในบรรดาสิ่งนั้น ได้แก่ การกล่าวขอความคุ้มครองด้วย (พระพจนารถแห่งอัลลอฮ์ที่สมบูรณ์ยิ่ง (ให้ปลอดภัย) จากความชั่วร้ายของสิ่งต่างๆที่พระองค์ทรงสร้าง) ให้มาก ทั้งในยามกลางคืนและกลางวัน และเมื่อแหวะพัก ณ ที่พักใดก็ตาม ไม่ว่าจะในสิ่งปลูกสร้างหรือในทะเลทราย หรือทางอากาศ หรือทางทะเล ตามคำกล่าวของท่านนบี ﷺ ว่า:

«مَنْ نَزَلَ مِنْزِلًا فَقَالَ: أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ، لَمْ يَضُرَّهُ شَيْءٌ حَتَّى يَرْتَحِلَ مِنْ مَنْزِلِهِ ذَلِكَ».

"ผู้ใดที่หยุดพัก ณ ที่ใดที่หนึ่ง แล้วเขากล่าวว่า

(ความว่า ฉันขอความคุ้มครองด้วยถ้อยคำแห่งอัลลอฮ์ที่สมบูรณ์ จากความชั่วร้ายที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น) เขาย่อมจะไม่ได้รับอันตรายจากสิ่งใดๆ จนกระทั่งเขาย้ายออกไปจากที่แห่งนั้น"

และในบรรดาสิ่งนั้น คือ การที่มุสลิมกล่าวในตอนต้นของเวลากลางวัน และในตอนต้นของเวลากลางคืน 3 ครั้งว่า:

«بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي

السَّمَاءِ، وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ».

"ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ผู้ซึ่งไม่มีสิ่งใด ๆ บนพื้นแผ่นดินและในชั้นฟ้าสามารถให้โทษพร้อมกับพระนามของพระองค์ได้ และพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้อย่าง"

ด้วยความถูกต้องชัดเจนของการกระตุ้นให้ทำเช่นนั้นจากท่านนบี ﷺ และว่าสิ่งนั้นเป็นสาเหตุให้ได้รับความปลอดภัยจากความชั่วร้ายทั้งปวง

ประการที่สอง: การรักษาไสยศาสตร์หลังจากที่มันเกิดขึ้นแล้ว ทำได้ด้วยประการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้:

ประการแรก: การวิงวอนต่ออัลลอฮ์ ตะอาลาบ่อๆ และขอต่อพระองค์ให้ทรงขจัดความทุกข์ยากและความลำบาก

ประการที่สอง: ทุ่มเทความพยายามในการค้นหาที่ตั้งของไสยศาสตร์ ไม่ว่าจะอยู่บนพื้นดิน บนภูเขา หรือที่อื่นใด; เมื่อรู้ที่ตั้งแล้ว นำมันออกมาและทำลายเสีย อิทธิพลของไสยศาสตร์ก็เป็นอันสิ้นผล และนี่เป็นหนึ่งในแนวการแก้ไสยศาสตร์ที่เกิดผลมากที่สุด

ประการที่สาม: การเป่ารักษาด้วยอักษรและบทดุอาอ์ต่างๆ ที่ศาสนาบัญญัติ ซึ่งมีมากมาย ดังเช่น:

สิ่งที่ได้รับการยืนยันจากคำกล่าวของท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ:

«اللَّهُمَّ رَبَّ النَّاسِ، أَذْهِبِ الْبَأْسَ، وَاشْفِ أَنْتَ الشَّافِي، لَا شِفَاءَ إِلَّا شِفَاؤُكَ، شِفَاءٌ لَا يُغَادِرُ سَقَمًا».

"ขอโปรดทรงให้ป่วยหายไป โอ้พระผู้อภิบาลมนุษย์ และโปรด
ทรงรักษาเขาด้วยเถิดเพราะพระองค์คือผู้รักษา ไม่มีการหายป่วย
นอกจากด้วยการรักษาของพระองค์ เป็นการหายป่วยที่ไม่ทิ้งโรค
ข้างเคียงใด ๆ ตามมา" ท่านกล่าวซ้ำ 3 ครั้ง

และหนึ่งในนั้นคือ: การเป่ารักษาที่มะลาอิกะฮ์ญิบรีล ได้ทำการเป่า
ให้ท่านนบี ﷺ โดยกล่าวว่า:

«بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ، مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يُؤْذِيكَ، وَمِنْ شَرِّ كُلِّ نَفْسٍ أَوْ
عَيْنٍ حَاسِدٍ، اللَّهُ يَشْفِيكَ، بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ.»

"ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ฉันขอเป่าท่าน จากทุกสิ่งทั้งรักษา
ท่าน จากความชั่วร้ายของทุกชีวิตหรือดวงตาผู้อิจฉา อัลลอฮ์จะ
บำบัดรักษาท่าน ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ฉันขอเป่าท่าน" และให้
ทำเช่นนั้นสามครั้ง

และในบรรดาสິงนั้น — ซึ่งเป็นวิธีรักษาที่เป็นผลดีสำหรับผู้ชาย
หากเขาถูกกักจากการร่วมหลับนอนกับภรรยาของตน — ก็คือ: ให้
เอาใบชิคร์สดสีเขียวเจ็ดใบ โขลกด้วยก้อนหินหรือสิ่งทำนองเดียวกัน
ใส่ลงในภาชนะ แล้วรินน้ำลงไปให้พอสำหรับการอาบน้ำชำระใหญ่
(มุสตะ) และอ่านใส่ในน้ำนั้น:

อายะฮ์อัลกุรซี และ

﴿قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเอ๋ย" [ซูเราะฮ์ อัลกาฟิรูน : 1] และ

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ﴿١﴾﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พระองค์คืออัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะ" (ซูเราะฮ์ อัลอิกลาศ : 1) และ

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ﴿١﴾﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าแห่งรุ่งอรุณ" [ซูเราะฮ์ อัล-ฟะลัก : 1] และ

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ﴿١﴾﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าแห่งมนุษยชาติ" (อันนาส : 1)

และบรรดาอาชญากรเกี่ยวกับไสยศาสตร์ที่อยู่ในซูเราะฮ์ อัล-อะอ์รอฟ คือ อัลลอฮ์ ชุบฮานะฮฺ วะตะอาลา ตรัสว่า :

﴿وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ 117 فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ 118 فَغَلِبُوا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوا صَغِيرِينَ ﴿١١٩﴾﴾

"และเราได้มีโองการแก่มูซา จงโยนไม้เท้าของเจ้า แล้วทันใด มันก็กลืนสิ่งที่พวกเขาลงตาไว้"

"และความจริง ก็ได้เกิดขึ้น และสิ่งที่พวกเขากระทำกันขึ้นก็ตกไป"

"แล้วที่โน่นแหละ พวกเขา ก็ได้รับความพ่ายแพ้ และกลายเป็นผู้ต่ำต้อย" (ซูเราะฮ์ อัล-อะฮ์รอฟ : 117-119)

และบรรดาอายะฮ์ที่อยู่ในซูเราะฮ์ ยูनुส ซึ่งคือพระคำรัสของพระองค์ ผู้ทรงมหานิติคุณที่ว่า:

﴿وَقَالَ فِرْعَوْنُ أَتَأْتُونِي بِكُلِّ سِحْرِ عَلِيمٍ ﴿٧٦﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحْرَةُ قَالَ لَهُمْ مُوسَىٰ أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿٧٧﴾ فَلَمَّا أَلْقَوْا قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئْتُمْ بِهِ السَّحْرُ إِنَّ اللَّهَ سَابِطُهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَا يَصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٧٨﴾ وَيُحِقُّ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿٧٩﴾﴾

"และฟิเรอานูได้กล่าวว่า พวกท่านจงนำมาให้ฉัน นักวิทยาศาสตร์ผู้เชี่ยวชาญทุกคน"

"เมื่อนักวิทยาศาสตร์มาแล้ว มูซาได้กล่าวกับพวกเขาว่า พวกท่านจงโยนสิ่งที่พวกท่านนำมาเพื่อจะโยนเถิด"

"เมื่อพวกเขาได้โยนไปแล้ว มูซาได้กล่าวว่า สิ่งที่พวกท่านนำมา นั่นคือวิทยาศาสตร์ แท้จริงอัลลอฮ์จะทรงทำลายมัน แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงทำให้การงานของผู้บ่อนทำลายดีขึ้น"

"และอัลลอฮ์จะทรงให้สังฆกรรมยื่นหยัดอยู่ด้วยคำกล่าวของพระองค์ และแม้ว่าบรรดาคนชั่วจะเกลียดชังก็ตาม" (ซูเราะฮ์ ยูनुส :

79-82)

และบรรดาอาชัรที่อยู่ในซูเราะฮ์ ฏอฮา:

﴿قَالُوا يَمُوسَىٰ إِمَّا أَنْ تُلْقَىٰ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ أَوَّلَ مَنْ
أَلْقَىٰ ﴿٦٥﴾ قَالَ بَلْ أَلْقُوا فَإِذَا حِبَالُهُمْ وَعِصِيُّهُمْ يُخَيَّلُ إِلَيْهِ مِنْ
سِحْرِهِمْ أَنَّهَا تَسْعَىٰ ﴿٦٦﴾ فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً مُوسَىٰ ﴿٦٧﴾ قُلْنَا لَا
تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَىٰ ﴿٦٨﴾ وَأَلْقَىٰ مَا فِي يَمِينِكَ تَلْقَفُ مَا صَنَعُوا
إِنَّمَا صَنَعُوا كَيْدٌ سَحِرٌ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَىٰ ﴿٦٩﴾﴾

"พวกเขากล่าวว่า โอ้ มูซาเอ๋ย ! ท่านจะเป็นผู้โยนก่อนหรือว่าพวกเราจะเป็นผู้โยนก่อน"

"มูซากล่าวว่า พวกท่านจงโยนก่อนเถิด ณ บัดนั้น เชือกและไม้เท้าของพวกเขาคู่ประหนึ่งว่ามันเลื้อยคลานไปมาเพราะเล่ห์กลของพวกเขา"

"มูซาจึงรู้สึกกลัวขึ้นในตัวของเขา"

"เรากล่าวว่า เจ้าอย่างกลัว แท้จริง เจ้าอยู่ในสภาพที่เหนือกว่า"

"และเจ้าจงโยนสิ่งที่อยู่ในมือขวาของเจ้า มันจะกลืนสิ่งที่พวกเขาทำขึ้น แท้จริงสิ่งที่พวกเขาทำขึ้นนั้นเป็นแผนของนักมายากล และนักมายากลนั้นจะไม่ประสบความสำเร็จ ไม่ว่าเขาจะมาจากทางไหนก็ตาม" (ซูเราะฮ์ ฏอฮา : 65-69)

หลังจากได้อ่านสิ่งที่กล่าวไว้ลงในน้ำแล้ว ก็ให้ดื่มน้ำนั้นสามอีก

และอาบน้ำชำระล้างด้วยส่วนที่เหลือ และด้วยวิธีนี้โรคภัยจะหมดไป
อินชัลลอส และหากมีความจำเป็นต้องใช้น้ำดังกล่าวสองครั้งหรือ
มากกว่านั้น ก็ไม่เป็นไร จนกว่าโรคจะหมดไป

บทวิงวอนขอต่างๆ บทขอความคุ้มครอง และแนวทางต่างๆ
เหล่านี้ นับเป็นสาเหตุที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในการป้องกันความชั่วร้ายของ
ไสยศาสตร์และความชั่วร้ายอื่นๆ ทั้งหลาย และยังเป็นอาวุธอันยิ่งใหญ่
ที่สุดในการขจัดไสยศาสตร์เมื่อมันเกิดขึ้นแล้ว ทั้งนี้สำหรับผู้
รักษาการปฏิบัติเหล่านี้ไว้ได้อย่างสม่ำเสมอด้วยความจริงใจและศรัทธา
ด้วยความไว้วางใจต่ออัลลอฮ์ การมอบหมายต่อพระองค์ และด้วยหัวใจ
ที่ปลอดโปร่งยอมรับตามที่มันชี้แนะ

นี่คือสิ่งที่ข้าพเจ้ามีความสามารถจะอธิบายได้ในบรรดาสิ่งที่ใช้
ป้องกันไสยศาสตร์และรักษาให้พ้นจากมัน และอัลลอฮ์คือผู้ทรง
อำนาจความสำเร็จ

และในที่นี่มีประเด็นสำคัญประการหนึ่ง คือ การแก้ไสยศาสตร์ด้วย
วิธีของนักไสยศาสตร์ โดยการบูชาต่อคุณด้วยการเชือดสัตว์พลีหรือ
ด้วยการกระทำเพื่อผู้อื่น ๆ ดังกล่าวนั้นเป็นที่ต้องห้าม เพราะมันเป็น
ส่วนหนึ่งจากการทำงานของชัยฏอน ยิ่งไปกว่านั้นยังถือเป็นการตั้งภาคี
ใหญ่ เช่นเดียวกัน ไม่นอญญาตให้รักษาโดยการไปซักถามหมอดู นัก
พยากรณ์ และนักไสยศาสตร์ และการนำสิ่งที่พวกเขากล่าวอ้างมาใช้;
เพราะพวกเขาไม่ศรัทธา และเพราะพวกเขาเป็นผู้โกหกชั่วช้าที่อ้าง
ความรู้ในสิ่งเร้นลับและหลอกลวงผู้คน อีกทั้งท่านนบี ﷺ ได้เตือน

ไม่ให้ไปหาพวกเขา ไม่ให้ซักถามพวกเขา และไม่ให้เชื่อถือพวกเขา
ดังที่ได้อธิบายไว้แล้วในตอนต้นของสารฉบับนี้ ดังนั้นวาญิบที่จะต้อง
ระวังจากสิ่งนั้น และได้มีรายงานอย่างถูกต้องจากท่านนบี ﷺ ว่าท่าน
ถูกถามเกี่ยวกับอัลนุฆเราะฮ์ (การแก้ไสยศาสตร์ด้วยไสยศาสตร์) แล้ว
ท่านกล่าวว่า:

«هِيَ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ».

"นั่นเป็นงานของชัยฏอน" (บันทึกโดย อิมามอะหมัด
และอบูดาวูด ด้วยสายรายงานที่ดี)

และอัลนุฆเราะฮ์ คือ การแก้ไสยศาสตร์ให้พ้นจากผู้ถูกกระทำด้วย
ไสยศาสตร์ และความหมายของท่านนบี ﷺ จากคำกล่าวนี้ ก็คือ อัลนุฆ
เราะฮ์ตามแนวทางที่ชาวญาฮิลียะฮ์ (ยุคก่อนอิสลาม) กระทำกัน นั่น
คือ การไปขอให้ผู้กระทำไสยศาสตร์แก้ไสยศาสตร์ หรือการแก้มนต์ด้วย
ไสยศาสตร์ในทำนองเดียวกันโดยผู้กระทำไสยศาสตร์อีกคนหนึ่ง

ส่วนการแก้ให้พ้นจากมันด้วยการเป่ารักษาตามหลักศาสนา บทขอ
ความคุ้มครองตามหลักศาสนา และยาที่อนุญาตตามหลักศาสนา ก็ไม่
เป็นที่ต้องห้าม ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว และได้ชี้ชัดถึงเรื่องนี้โดยท่านอัล
ลามะฮ์ อิบน์ อัล-กีอัยมิม และโดยท่านซัยคุ อับดุลเราะฮ์มาน บิน สะ
สัน ในหนังสือฟัตหุลมะญิด เราะอิมะฮ์มุคัลลอลฮ์ อีกทั้งยังมีบรรดาผู้รู้
ท่านอื่นๆ นอกเหนือจากทั้งสองท่านที่ได้ชี้ชัดไว้เช่นเดียวกัน

เราขอให้พระเจ้าผู้ทรงอำนาจทรงประทานความสำเร็จแก่บรรดา

มุสลิมให้ได้รับความปลอดภัยพ้นจากทุกความชั่วร้าย ทรงคุ้มครอง
รักษาศาสนาของพวกเขาไว้ ทรงประทานความเข้าใจอันถูกต้องและ
ลึกซึ้งในศาสนานั้นแก่พวกเขา และสวัสดิภาพจากทุกสิ่งที่ขัดกับ
บัพัณญัตติของพระองค์

ขออัลลอฮ์ทรงโปรดประทานพรและประทานความสันติแด่บ่าว
ของพระองค์และศาสนทูตของพระองค์ คือท่านนบีมุฮัมมัด และแต่
ครอบครัวของท่านและอัครสาวกของท่าน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่10:

การเตือนมิให้สร้างมัสยิดบนสุสาน

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ และการสรรเสริญทั้งหลายเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ และพรอันประเสริฐและความสันติสุขจงมีแด่ท่านเราะซูลของอัลลอฮ์

อนึ่ง: ข้าพเจ้าได้อ่านสิ่งที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในฉบับที่สามของนิตยสารของสันนิบาตวิชาการอิสลาม ในหมวด (เรื่องราวเกี่ยวกับมุสลิมประจำเดือน) ว่า: สันนิบาตวิชาการอิสลามในราชอาณาจักรจอร์แดนมีความประสงค์จะก่อสร้างมัสยิดเหนือถ้ำซึ่งเพิ่งถูกค้นพบเมื่อไม่นานมานี้ ๗ หมู่บ้านอิร-เรฮิบ และถ้ำนั้นเป็นถ้ำซึ่งมีผู้กล่าวว่า: ชาวถ้ำที่กล่าวถึงในอัลกุรอานอันทรงเกียรติได้หลับอยู่ในถ้ำนี้.

เนื่องด้วยหน้าที่ที่วาญิบในการตักเตือนเพื่ออัลลอฮ์และจริงใจต่อปวงบ่าวของพระองค์ ข้าพเจ้าเห็นสมควรจะส่งถ้อยคำในนิตยสารฉบับเดียวกันนี้ถึงสันนิบาตวิชาการอิสลามแห่งราชอาณาจักรจอร์แดน โดยมีใจความเป็นการตักเตือนต่อสันนิบาตเกี่ยวกับการดำเนินการตามที่ตั้งใจจะก่อสร้างมัสยิดบนถ้ำดังกล่าว ทั้งนี้เพราะการก่อสร้างมัสยิดบนสุสานของบรรดานบีและบรรดาคณดี ตลอดจนบนร่องรอยของพวกเขา เป็นสิ่งที่บัพญญัตติอิสลามอันสมบูรณ์ได้ห้ามและได้เตือนให้ระวัง อีกทั้งได้สาปแช่งผู้ที่กระทำ เนื่องจากมันเป็นหนึ่งในหนทางไปสู่การตั้งภาคี

และการยกย่องบรรดานบีและบรรดาคนดีจนเกินขอบเขต และความ
เป็นจริงนั้นเป็นพยานยืนยันถึงความถูกต้องของสิ่งที่บัพัญญุตินอิสลาม
ได้นำมา อีกทั้งเป็นหลักฐานว่าบัพัญญุตินั้นมาจากอัลลอฮ์ และเป็น
หลักฐานอันสว่างกระจ่างชัดและข้อพิสูจน์อันเด็ดขาดต่อความเท็จจริง
ของท่านศาสนทูต ﷺ ในสิ่งที่ท่านได้นำมาจากอัลลอฮ์และได้ถ่ายทอด
แก่ประชาชาติ และผู้ใดก็ตามที่ใคร่ครวญสภาพของโลกอิสลาม และ
สิ่งที่เกิดขึ้นในนั้นจากการตั้งภาคีและความสุดโต่ง เนื่องจากการ
ก่อสร้างมัสยิดบนหลุมฝังศพและสุสาน การเชิดชูยกย่องมัน การปฐุพรม
และการตกแต่งให้สวยงาม และการแต่งตั้งผู้ดูแลประจำให้แก่มัน ย่อม
รู้โดยแน่ชัดว่าสิ่งเหล่านี้เป็นหนทางที่นำไปสู่การตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์
และแท้จริงหนึ่งในความงดงามของบัพัญญุตินอิสลามก็คือการห้ามจาก
สิ่งเหล่านี้ และการเตือนให้ระวังมิให้ก่อสร้างมันขึ้น

และในเรื่องนี้ มีหะดีษที่รายงาน โดยอิมามทั้งสอง คืออัลบุคอรียะฮ์และ
มุสลิม เราหิมะฮ์สูตลอสออะลัฮิม่า จากท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุ
อันฮา กล่าววว่า: ท่านเราะฮูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าววว่า:

«لَعَنَ اللَّهُ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى، اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ،
قَالَتْ عَائِشَةُ: يُحَدِّرُ مَا صَنَعُوا، قَالَتْ: وَلَوْلَا ذَلِكَ لَأُبْرِزَ قَبْرُهُ، غَيْرَ
أَنَّهُ خَشِيَ أَنْ يُتَّخَذَ مَسْجِدًا».

“เอกองก้ออัลลอฮ์จะสาบแช่งชาวยิวและชาวคริสเตียน เนื่องด้วยที่
พวกเขาเชิดเอาหลุมฝังศพของบรรดานบีของพวกเขาเป็นมัสยิด” ท่าน

หญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮ์อันฮา กล่าวว่า: เป็นการเดือนในสิ่งที่พวกเขาทำ เธอกล่าวว่า: และหากไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว หลุมฝังศพของท่านนบี ﷺ คงจะถูกแสดงให้เห็นเด่นชัด แต่เกรงว่ามันจะถูกใช้เป็นที่ฝังศพ และในบันทึกของอิหม่ามอัล-บุคอรีฮ์และมุสลิมเช่นกัน ได้รายงานที่ท่านหญิงอุมมุสะละมะฮ์และท่านหญิงอุมมุอะบีซะฮ์ เราะฎิยัลลอฮ์อันฮูมา ได้เล่าแก่ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ เกี่ยวกับโบสถ์แห่งหนึ่งที่ทั้งสองได้เห็นในแผ่นดินหะบะชะฮ์ และเกี่ยวกับรูปภาพต่าง ๆ ที่มีอยู่ภายในแล้วท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ จึงกล่าวว่า:

«أُولَئِكَ إِذَا مَاتَ فِيهِمُ الرَّجُلُ الصَّالِحُ؛ بَنَوْا عَلَيَّ قَبْرَهُ مَسْجِدًا، وَصَوَّرُوا فِيهِ تِلْكَ الصُّورَ، أُولَئِكَ شِرَارُ الْخَلْقِ عِنْدَ اللَّهِ.»

"พวกเขาเหล่านั้น เมื่อมีชายคนหนึ่งที่ชอบลิสเสียชีวิตลงในหมู่พวกเขา พวกเขาจะสร้างมัสยิดบนหลุมฝังศพของเขา และวาดรูปดังกล่าวไว้ในมัสยิด พวกเขาเหล่านั้นคือชั่วช้าที่สุด ณ ที่อัลลอฮ์"

และในเศาะฮิหฺมุสลิม รายงานจาก ญุนดูบ บิน อับดุลลอฮ์ เราะฎิยัลลอฮ์อันฮู กล่าวว่า: ฉันได้ขึ้นท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ ก่อนที่ท่านจะเสียชีวิตห้าวัน ท่านได้กล่าวว่า:

«إِنِّي أَبْرَأُ إِلَى اللَّهِ أَنْ يَكُونَ لِي مِنْكُمْ خَلِيلٌ، فَإِنَّ اللَّهَ قَدْ اتَّخَذَنِي خَلِيلًا، كَمَا اتَّخَذَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا، وَلَوْ كُنْتُ مَتَّخِذًا مِنْ أُمَّتِي خَلِيلًا، لَا لَتَّخَذْتُ أَبَا بَكْرٍ خَلِيلًا، أَلَا وَإِنَّ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ

كُنُوا يَتَّخِذُونَ قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ وَصَالِحِيهِمْ مَسَاجِدَ، أَلَا فَلَا
تَتَّخِذُوا الْقُبُورَ مَسَاجِدَ، فَإِنِّي أَنهَاكُمُ عَنْ ذَلِكَ».

“แท้จริงแล้ว ฉันได้แสดงความบริสุทธิ์ไปยังอัลลอฮ์ที่จะให้มีคน
ใดคนหนึ่งในกลุ่มพวกเขาเป็นเคาะลีล (ผู้เป็นที่รัก) สำหรับฉัน แท้
จริงอัลลอฮ์ทรงเลือกฉันเป็นเคาะลีลของพระองค์ เช่นเดียวกับที่
พระองค์ทรงเลือกอิบรอฮีมเป็นเคาะลีลของพระองค์ หากฉันต้องการที่
จะเลือกใครสักคนหนึ่งในหมู่ประชาชาติของฉันให้เป็นเคาะลีล ฉันจะ
เลือกอบูบักรเป็นเคาะลีลของฉันอย่างแน่นอน ฟังรู้เถิดว่า แท้จริงแล้ว
กลุ่มชนก่อนหน้าพวกเขาได้ใช้หลุมฝังศพของบรรดานบี และหมู่คนศอ
และห้ของพวกเขากลายเป็นมัสยิด ฟังรู้เถิด อย่าทำให้หลุมฝังศพเป็นมัสยิด
แท้จริงฉันขอห้ามการกระทำเช่นนั้น” และหะดีษที่กล่าวถึงเรื่องนี้มี
มากมาย

และบรรดาอิหม่ามจากหมู่นักวิชาการมุสลิม ทั้งจากมัซฮับทั้งสี่และ
อื่น ๆ ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่าห้ามการสร้างมัสยิดบนหลุมฝังศพ และ
ได้เตือนให้ระวังจากสิ่งนั้น โดยปฏิบัติตามสุนนะฮ์ของท่านนบี ﷺ
และเพื่อให้คำแนะนำแก่ประชาชาติ พร้อมทั้งเตือนประชาชาติไม่ให้ตก
ไปในสิ่งที่ประชาชาติก่อนหน้าได้ตกลงไป อันได้แก่พวกที่สุดโต่งจาก
ชาวยิวและคริสเตียน และบรรดาผู้ที่คล้ายพวกเขาจากหมู่ผู้หลงผิดใน
ประชาชาตินี้

ดังนั้น สิ่งที่ว่าญิบสำหรับสมาคมวิชาการอิสลามในจอร์แดน และ

สำหรับบรรดามุสลิมทั้งหลายโดยทั่วไปก็คือ: การยึดมั่นในซุนนะฮ์ และปฏิบัติตามมัน ดำเนินตามแนวทางของบรรดาอิหม่าม และพึงระวัง ต่อสิ่งที่อัลลอฮ์และเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ ได้ทรงเตือนไว้ เพราะแท้จริงใน สิ่งนั้นมีความดีงาม ความสุข และความรอดพ้นของปวงบ่าว ทั้งในโลก นี้และโลกหน้า และก็มีบางคนในประเด็นนี้ได้ยึดถือเอาคำกล่าวของ พระองค์อัลลอฮ์ ผู้ทรงกรีกเกียรติยิ่ง ในเรื่องราวของชาวถ้ำ ในโองการ ที่ว่า:

(...قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَىٰ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِم مَّسْجِدًا)

"ฝ่ายบรรดาผู้มีเสียงข้างมากในเรื่องของพวกเขาแล้วว่า แน่แน่นอน เราจะสร้างมัสยิดที่ปากถ้ำให้แก่พวกเขา" [ซูเราะฮ์ อัลกะฮ์ฟ: 21]

คำตอบต่อเรื่องนั้นคือ ควรกล่าวว่า: แท้จริง อัลลอฮ์ ผู้ทรงบริสุทธิ และทรงสูงส่ง ได้แจ้งเกี่ยวกับบรรดาหัวหน้าและผู้มีอำนาจในยุคนั้นว่า พวกเขาได้กล่าวถ้อยคำนี้ แต่สิ่งดังกล่าวมิใช่ในทำนองการเห็นชอบ และการรับรองให้แก่พวกเขา หากแต่เป็นไปเพื่อการติเตียน การตำหนิ และการทำให้ผู้คนรังเกียจต่อการกระทำของพวกเขา และสิ่งที่บ่งชี้ถึง เรื่องนี้ก็คือว่า: ท่านนบี ﷺ ผู้ซึ่งอายะฮ์นี้ได้ถูกประทานลงมาแก่ท่าน และท่านเป็นผู้ที่รู้ดีที่สุดในหมู่มนุษย์เกี่ยวกับการอรรถาธิบายของมัน ได้ห้ามประชาชาติของท่านมิให้สร้างมัสยิดบนหลุมฝังศพ และได้ ดักเตือนพวกเขาให้ระวังในเรื่องนั้น อีกทั้งได้สาปแช่งและประณามผู้ที่ กระทำเช่นนั้น

และหากว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่อนุญาตได้ ท่านนบี ﷺ คงไม่เข้มงวดในเรื่องนั้นด้วยความเข้มงวดอันใหญ่หลวงเช่นนี้ อีกทั้งถึงกับสาปแช่งผู้ที่กระทำมัน และได้แจ้งว่าเขาเป็นหนึ่งในผู้เลวร้ายที่สุดในหมู่สิ่งถูกสร้างขึ้น ที่อัลลอฮ์ และในข้อนี้ย่อมเป็นเหตุผลเพียงพอและโน้มน้าวใจสำหรับผู้แสวงหาความจริง แม้จะสมมุติว่าการสร้างมัสยิดบนหลุมฝังศพเป็นที่อนุญาตสำหรับประชาชาติที่มาก่อนเรา ก็หาใช่เป็นที่อนุญาตแก่เราที่จะเอาอย่างพวกเขาในเรื่องนั้นไม่ เพราะบทบัญญัติของเราได้ยกเลิกบทบัญญัติที่มาก่อน และเราะซูลของพวกเรา ﷺ ก็ศาสนทูตองค์สุดท้าย และบทบัญญัติของท่านนั้นสมบูรณ์และเป็นสากลสำหรับมนุษย์ทั้งโลก อีกทั้งท่านได้ห้ามเราเรื่องการสร้างมัสยิดบนหลุมฝังศพ ดังนั้นจึงไม่เป็นที่อนุญาตสำหรับเราที่จะขัดต่อท่าน และวางกฎแก่พวกเราที่จะต้องปฏิบัติตามท่าน ยึดมั่นในสิ่งที่ท่านได้นำมา และละทิ้งสิ่งที่ขัดกับสิ่งนี้จากบรรดาบทบัญญัติยุคก่อน และจากบรรดาจารีตที่ผู้กระทำเห็นว่าน่าชื่นชม เพราะไม่มีสิ่งใดสมบูรณ์ยิ่งไปกว่าบทบัญญัติของอัลลอฮ์ และไม่มีแนวทางใดงดงามยิ่งไปกว่าแนวทางของเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ

เราขอต่ออัลลอฮ์โปรดทรงช่วยเหลือเราและมุสลิมทั้งมวลให้ยืนหยัดอย่างมั่นคงอยู่ในศาสนาของพระองค์ และให้ยึดมั่นในบทบัญญัติของศาสนทูตของพระองค์ มุฮัมมัด ขอพระพรและสันติสุขจงมีแด่ท่านทั้งในถ้อยคำและการงาน ทั้งภายนอกและภายใน และในกิจการทั้งปวง จนกว่าเราจะได้พบอัลลอฮ์ ผู้ทรงเกริกเกียรติยิ่ง แท้จริงพระองค์ทรง

สดับรับฟังและทรงใกล้ชิด

ขออัลลอฮ์ทรงประทานพรและความสันติจงมีแด่บ่าวและศาสนทูต
ของพระองค์ มุฮัมมัด และวงศ์วานของท่าน และอัครสาวกของท่าน
และผู้ที่ได้รับการชี้นำด้วยแนวทางของท่าน ตราบจนถึงวันแห่งการ
ตัดสิน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ 11 :

การฝังศพในมัสยิด

ด้วยพระนามของเอกองค์อัลลอฮ์ และบรรดามวลการสรรเสริญทั้งหลายเป็นสิทธิของพระองค์ ขอความสันติสุขและความจำเริญจงมีแด่ท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์ ครอบครัวของท่าน และบรรดาผู้ที่ดำเนินตามการชี้นำของท่าน และต่อจากนี้:

ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือพิมพ์ «الخرطوم» ฉบับลงวันที่ 17/4/1415 ฮ.ศ.; แล้วพบว่าในนั้นได้มีการตีพิมพ์แถลงการณ์เกี่ยวกับการฝังศพของท่านซัยยิด มุฮัมมัด อัลหะซัน อัลอิดริซี ไว้เคียงข้างบิดาของท่าน ภายในมัสยิดของพวกเขา ณ เมืองอุมดุรมาน... เป็นต้น.

เนื่องด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดให้เป็นหน้าที่ คือการให้คำตักเตือนอันจริงใจแก่บรรดามุสลิม และการชี้แจงในการปฏิเสธสิ่งชั่วร้าย ข้าพเจ้าเห็นควรต้องตักเตือนว่า การฝังศพภายในมัสยิดนั้นเป็นสิ่งที่ไม่อนุญาต แต่ที่จริงแล้วมันเป็นหนึ่งในหนทางที่นำไปสู่การตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ และเป็นพฤติกรรมของพวกยิวและคริสเตียนที่อัลลอฮ์ได้ทรงดำหนิพวกเขาไว้ และรอซูลของพระองค์ ﷺ ได้สาปแช่งพวกเขา ดังที่มีในเศาะฮ์บ์คอรีย์และมุสลิม จากท่านอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา จากท่านนบี ﷺ ว่าได้กล่าวว่า:

«لَعَنَ اللَّهُ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى، اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ».

“พระผู้เป็นเจ้าของเขาทั้งสามประเภทคือชาวยิวและคริสเตียนที่ซัดเอาหลุมศพของบรรดาศาสนทูตของพวกเขาเป็นสถานที่สักการะ” ในหนังสือแท้จริงﷺ เสาะฮีห์ของมุสลิม จากญนุบ บิน อับดุลลอฮ์ จากท่านนบี ท่านกล่าวว่า:

«أَلَا وَإِنَّ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ كَانُوا يَتَّخِذُونَ قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ وَصَالِحِيهِمْ مَسَاجِدَ، أَلَا فَلَا تَتَّخِذُوا الْقُبُورَ مَسَاجِدَ؛ فَإِنِّي أَنهَأَكُمُ عَنْ ذَلِكَ».

"พึงรู้ไว้เถิดว่า แท้จริงบรรดาผู้ที่มาก่อนพวกเขาได้ซัดเอาสุสานของบรรดานบีและบรรดาผู้ชอบธรรมของพวกเขาเป็นมัสยิด ดังนั้นพวกเขาอย่าได้เอาสุสานเป็นมัสยิด เพราะแท้จริงฉันได้ห้ามพวกเขาจากสิ่งนั้น" และหะดีษในความหมายนี้มีมากมาย.

ดังนั้น หน้าที่ที่จำเป็นสำหรับบรรดามุสลิมในทุกแห่งหน ทั้งรัฐบาลและประชาชน ก็คือ: ให้ขยำเกรงต่ออัลลอฮ์ และให้ระวังสิ่งที่พระองค์ทรงห้าม และให้ฝังศพของบรรดาผู้ตายไว้นอกมัสยิด ดังเช่นที่ท่านนบี ﷺ และบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่าน เราะฎีซัลลอฮุอันฮุม ได้ฝังศพนอกมัสยิด และเช่นเดียวกัน บรรดาผู้ที่ตามพวกเขาอย่างดีงามก็ได้ปฏิบัติสืบมา

ส่วนการที่มีหลุมศพของท่านนบี ﷺ และของสหายทั้งสองของ

ท่าน คือ อนุบักร์ และอุมร์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมมา อยู่ในมัสยิดของท่าน ﷺ นั้น มิใช่หลักฐานสำหรับการฝังบรรดาผู้ตายในมัสยิด เนื่องจากท่าน ﷺ ถูกฝังไว้ในบ้านของท่านเอง — ในบ้านของท่านหญิงอาหิซะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา — แล้วต่อมาสหายทั้งสองของท่านก็ถูกฝังร่วมกับท่าน ต่อมาเมื่ออัลวะลิด บิน अबดุลมาลิก ได้ทำการขยายมัสยิด เขาจึงได้รวมเอาห้องนั้นเข้าไปอยู่ภายในมัสยิด ในร้อยปีแรกแห่งการฮิจาเราะฮ์ ซึ่งบรรดานักวิชาการได้คัดค้านเขาในเรื่องนั้น แต่เขาเห็นว่าสิ่งดังกล่าวมิได้เป็นอุปสรรคต่อการขยาย และว่าเรื่องนี้ชัดเจน มิได้คลุมเครือ

ด้วยกับสิ่งนี้ ข่อมชัดเจนสำหรับมุสลิมทุกคนว่า: ท่านนบี ﷺ และสหายทั้งสองของท่าน เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมมา มิได้ถูกฝังในมัสยิด และการที่พวกเขาถูกนำเข้าไปอยู่ภายในเนื่องจากการขยายพื้นที่ มิใช่หลักฐานว่าการฝังศพในมัสยิดนั้นอนุญาต เพราะที่จริงพวกเขามิได้อยู่ในมัสยิด หากแต่พวกเขาอยู่ในบ้านของท่าน ﷺ อีกทั้งการกระทำของอัลวะลิดไม่อาจตั้งเป็นหลักฐานสำหรับผู้ใดในเรื่องนั้นได้ แต่หลักฐานที่แท้จริงอยู่ในคัมภีร์อัลกุรอานและซุนนะฮ์ และอยู่ในเอกลักษณ์ของบรรดาสะลัฟแห่งประชาชาติ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม และขอให้อัลลอฮ์ทรงทำให้พวกเราเป็นผู้ตามพวกเขาอย่างดีงาม

เพื่อการตักเตือนด้วยความหวังดี และเพื่อให้พ้นจากความรับผิดชอบ จึงได้เรียบเรียงขึ้นเมื่อวันที่ 14/5/1415 ฮ.ศ.

และอัลลอฮ์คือผู้ประทานความสำเร็จ ขออัลลอฮ์ทรงโปรดประทาน

พรและประทานความสันติแก่ท่านนบีมุฮัมมัดของพวกเรา แด่วงศ์วาน
ของท่าน และอัครสาวกของท่าน และบรรดาผู้ที่ตามพวกเขาด้วยความ
ศรัทธา

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ 12 :

การชี้แจงถึงการปฏิเสธศรัทธาและความหลงผิดของผู้ที่อ้างว่า อนุญาต
ให้บุคคลใดก็ตามสามารถออกจากศาสนาของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ

มวลการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์ พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก พร
อันประเสริฐและความสันติสุขจงมีแก่ผู้เป็นผู้อวสานแห่งบรรดานบี
และบรรดาราอูต นบีของเรา มุฮัมมัด และเศาะอ์วาน และบรรดาเศาะ
ฮาบะฮ์ของท่านทุกคน

อนึ่ง: ฉันได้อ่านบทความที่ดีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์อัช-ซุรูก
เอาวักฎ ฉบับที่ (5824) ลงวันที่ 5/6/1415 ฮ.ศ. ซึ่งเขียน
โดยผู้ที่เรียกตนเองว่า: อับดุลฟิตตาห์ อัลฮายิก ภายใต้หัวข้อ: (ความ
เข้าใจที่ผิด)

สรุปโดยย่อก็คือ: เขาได้ปฏิเสธสิ่งที่เป็นที่ทราบชัดโดยจำเป็นใน
ศาสนาอิสลาม ทั้งโดยตัวบทและมติเอกฉันท์ นั่นคือ ศาสน์ของท่าน
นบีมุฮัมมัด ﷺ ถูกส่งมายังมนุษยชาติทั้งหมด และเขายังกล่าวอ้างว่า ผู้ใด
ไม่ปฏิบัติตามท่านมุฮัมมัด ﷺ และไม่เชื่อฟังท่าน แต่ยังคงเป็นชาวยิว
หรือชาวคริสต์ เขาก็อยู่บนศาสนาที่เป็นสัจธรรม จากนั้นเขายังได้
อหังการ์ต่ออัลลอฮ์ ผู้ทรงเป็นพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก ผู้ทรงมหา
บริสุทธิ์ ในพระปรีชาญาณของพระองค์ในการลงโทษบรรดาผู้ปฏิเสธ
และผู้ละเมิดฝ่าฝืน และถือว่าสิ่งนั้นเป็นความเหลวไหล

เขาได้ทำการบิดเบือนบรรดาข้อความเชิงบทบัญญัติ นำมัน ไปใช้ผิดที่ผิดทาง และตีความมันตามที่อารมณ์ใฝ่ต่ำของเขาบงการ และเขาได้ผินหลังออกจากหลักฐานเชิงบทบัญญัติและบรรดาข้อความที่ชัดเจนซึ่งบ่งชี้ถึงความเป็นสากลของพระราชสาส์นของมุฮัมมัด ﷺ และยืนยันถึงความเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาของผู้ใดก็ตามที่ได้ยินถึงท่านแล้วมิได้ปฏิบัติตาม และว่าอัลลอฮฺจะไม่ทรงยอมรับศาสนาอื่นใดนอกจากอิสลามตลอดจนบรรดาข้อความชัดเจนอื่น ๆ ในทำนองนี้ที่เขาหันเหออกไปจากมัน เพื่อให้บรรดาผู้เขลาถูกหลอกลวงด้วยคำพูดของเขา และสิ่งที่เขาได้กระทำนี้เป็นการปฏิเสธศรัทธาอย่างชัดเจน เป็นการหลุดพ้นออกจากอิสลาม และเป็นการปฏิเสธต่ออัลลอฮ์ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา และต่อเราะซูลของพระองค์ ﷺ ดังที่ผู้ใดก็ตามจากบรรดาผู้มีความรู้และศรัทธาที่ได้อ่านบทความนี้ย่อมทราบดี

ผู้นำจำเป็นต้องส่งตัวเขาไปยังศาลเพื่อให้เขาออกภัยโทษต่ออัลลอฮฺ และตัดสันคดีของเขาตามที่ศาสนบัญญัติอันบริสุทธิ์กำหนด

และอัลลอฮ์ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา ได้ชี้แจงแล้วถึงความครอบคลุมของสาส์นแห่งท่านนบี มุฮัมมัด ﷺ และความจำเป็นต้องปฏิบัติตามท่านสำหรับมนุษย์และญินทั้งหมด และเรื่องนี้ไม่มีผู้ใดในหมู่บรรดามุสลิมที่มีความรู้อยู่บ้างแม้เพียงเล็กน้อยเลยที่จะไม่รู้

อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ตรัสไว้ว่า:

(قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ

مَلِكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَآمِنُوا
بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأَمِيِّ الَّذِي يُوْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ
لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٨﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอม์นุญฮ์ทั้งหลาย แท้จริงฉันคือรอซูลของอัลลอฮ์มาซึ่งพวกท่านทั้งมวล ซึ่งพระองค์นั้นอำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดินเป็นของพระองค์ ไม่มีผู้ใดควรได้รับการเคารพสักการะ นอกจากพระองค์เท่านั้นผู้ทรงให้เป็นและทรงให้ตาย ดังนั้นพวกท่านจงศรัทธาต่ออัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์ ผู้เป็นนะบีที่เขียนอ่านไม่เป็น ซึ่งเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และคำรัสทั้งหลายของพระองค์ และพวกเจ้าจงปฏิบัติตามเขาเถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับคำแนะนำ" (ซูเราะฮ์ อัล-อะฮ์รอฟ : 158) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿...وَأَوْحَىٰ إِلَيَّ هَذَا الْقُرْآنَ لِأُنذِرْكُمْ بِهِ ۖ وَمَنْ بَلَغَ...﴾

"...และอัลกุรอานนี้ก็ได้ถูกประทานลงมาแก่ฉัน เพื่อที่ฉันจะได้ใช้อัลกุรอานนี้ ตักเตือนพวกเจ้า และผู้ที่อัลกุรอานนี้ไปถึง..." (อัลอันอาม : 19) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ
لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣١﴾﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า หากพวกท่านรักอัลลอฮ์ ก็จงปฏิบัติตาม

ตามฉัน อัลลอฮ์ก็จะทรงรักพวกท่าน และจะทรงอภัยให้แก่พวกท่านซึ่ง
โทษทั้งหลายของพวกท่าน และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรง
เมตตาเสมอ" (ซูเราะฮ์ อาด อิมรอน : 31) และอัลลอฮ์ ตะอาลา
ตรัสอีกว่า:

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَن يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ
مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٨٥﴾﴾

"และผู้ใดแสวงหาศาสนาหนึ่งศาสนาใดอื่นจากอิสลามแล้ว ศาสนา
นั้นก็จะไม่ถูกรับจากเขาเป็นอันขาด และในปรโลกเขาจะอยู่ในหมู่ผู้
ขาดทุน" [ซูเราะฮ์ อาด อิมรอน: 85]. และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีก
ว่า:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا...﴾

"และเราได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใด เว้นแต่เป็นผู้แจ้งข่าวดีและเป็นผู้
ตักเตือนแก่มนุษย์ทั้งหลาย..." (ซูเราะฮ์ สะบะอ์ : 28) และอัลลอฮ์
ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٧﴾﴾

"และเราได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใดนอกจากเพื่อเป็นความเมตตาแก่
ประชาชาติทั้งหลาย" (อัล-อันบิยาอ์ : 107) และอัลลอฮ์ ตะอาลา
ตรัสอีกว่า:

﴿...وَقُلْ لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ ءَأَسْلَمْتُمْ فَإِنْ أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ﴾

"และเจ้าจงกล่าวแก่บรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์ และบรรดาผู้ที่เขียนอ่าน ไม่เป็นว่า พวกท่านมอบ (ไบหน้าแต่้อลลอส) แล้วหรือ? ถ้าหากพวกเขา ได้มอบแล้วแน่นอนพวกเขาก็ได้รับแล้ว ซึ่งแนวทางอันถูกต้องและถ้า หากพวกเขาผินหลังให้ แท้จริงหน้าที่ของเจ้านั้นเพียงการประกาศให้ ทราบเท่านั้น และอัลลอส นั้นเป็นผู้ทรงเห็นปวงบ่าวทั้งหลาย" (ซูเราะฮ์ อาล อิมรอน : 20) และอัลลอส ตะอาลา ทรงตรัสไว้ว่า:

﴿تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ ءَ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا﴾

"ความจำริญยั้งแต่พระองค์ ผู้ทรงประทานอัลฟุรกอน แก่บ่าวของ พระองค์ (มุฮัมมัด) เพื่อเขาจะได้เป็นผู้ตักเตือนแก่ปวงบ่าวทั้งมวล" (ซูเราะฮ์ อัลฟุรกอน : 1)

บันทึกโดยอัลบุคอรีและมุสลิม จากท่านญาบิร เราะฆิษัลลอสฮันฮุ ว่า ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«أُعْطِيْتُ حَمْسًا لَمْ يُعْطَهُنَّ أَحَدٌ قَبْلِي: نُصِرْتُ بِالرُّغْبِ مَسِيرَةَ شَهْرٍ، وَجُعِلَتْ لِي الْأَرْضُ مَسْجِدًا وَظَهْرًا، فَأَيُّمَا رَجُلٍ مِنْ أُمَّتِي أَدْرَكْتُهُ الصَّلَاةَ، فَلْيَصَلِّ، وَأَحِلَّتْ لِي الْمَغَانِمُ، وَلَمْ يُحَلَّ لِأَحَدٍ

قَبِي، وَأَعْطِيتُ الشَّفَاعَةَ، وَكَانَ النَّبِيُّ يُبْعَثُ إِلَى قَوْمِهِ خَاصَّةً،
وَيُبْعَثُ إِلَى النَّاسِ عَامَّةً».

"ฉันได้ถูกมอบให้ 5 ประการ ซึ่งไม่มีใครได้รับมาก่อนฉัน: ฉันถูกให้ได้รับชัยชนะด้วยระยะเวลา 1 เดือน และแผ่นดินนี้ได้ถูกทำให้เป็นสถานที่ละหมาดและบรีสุทธีสำหรับฉัน ดังนั้นผู้ใดในหมู่ประชาชาติของฉัน เมื่อได้ถึงเวลาละหมาดแก่เขา ก็ให้เขาละหมาดเถิด และทรัพย์สินที่เขาได้มานั้นเป็นที่อนุญาตสำหรับฉัน ซึ่งมันเป็นที่ต้องห้ามต่อผู้คนก่อนหน้าฉัน และฉันได้ถูกมอบสิทธิในการไถ่โทษ (ชะฟาอะฮ์) และศาสดาคคนหนึ่งได้ถูกส่งไปยังประชาชาติของเขา โดยเฉพาะ และฉันถูกส่งมายังมนุษยชาติทั้งหมด"

และนี่คือคำชี้แจงที่ชัดเจนถึงความครอบคลุมและความเป็นสากลของศาสน์แห่งท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ต่อมมนุษยชาติทั้งหมด และแท้จริงศาสน์นี้ได้มายกเลิกบทบัญญัติอื่นๆ ทั้งหมดที่มาก่อน และผู้ใดไม่ปฏิบัติตามท่านมุฮัมมัด ﷺ และไม่เชื่อฟังท่าน เขาผู้นั้นเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา ผู้ฝ่าฝืน สมควรได้รับการลงโทษจากอัลลอฮ์ ตะอาลา อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

(...وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ، مِنَ الْأَحْزَابِ، فَالنَّارُ مَوْعِدُهُ...)

"และผู้ใดจากพรรคต่าง ๆ ปฏิเสธศรัทธาต่อมัน ไฟนรกคือสัญญาของเขา" (ซูเราะฮ์ ฮูด : 17) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿...فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾

"ดังนั้นบรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนคำสั่งของเขา (มุฮัมมัด) จงระวังตัวเถิดว่าเคราะห์กรรมจะเกิดขึ้นแก่พวกเขา หรือว่าการลงโทษอันเจ็บปวดจะเกิดขึ้นแก่พวกเขาเช่นกัน" [อันนุร : 63] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَمَنْ يَعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿١٤﴾﴾

"และผู้ใดฝ่าฝืนอัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์ และละเมิดขอบเขตของพระองค์แล้วไซ้ พระองค์ก็จะทรงให้เขาเข้านรก โดยที่เขาจะอยู่ในนรกนั้นตลอดกาล และเขาจะได้รับการลงโทษที่ยังความอัปยศให้ (แก่เขา)" [อัน-นิสาอ์ : 14], และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿...وَمَنْ يَتَّبِدْ أَلْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ﴾

"และผู้ใดเปลี่ยนเอาการปฏิเสธไว้แทนการศรัทธาแล้วไซ้ แน่นอนเขาก็ได้หลงทางอันเที่ยงตรงเสียแล้ว" (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 108) และบรรดาโองการทั้งหลายในความหมายนี้นี้มีอยู่มากมาย

และอัลลอฮ์ผู้ทรงบริสุทธฺ์ ได้ทรงเชื่อมโยงการเชื่อฟังต่อเราะซูล ﷺ

เข้ากับการเชื่อฟังต่อพระองค์ และได้ทรงอธิบายว่า ใครก็ตามที่นับถือศาสนาอื่นที่ไม่ใช่ศาสนาอิสลาม เขาย่อมเป็นผู้ขาดทุน และจะไม่ถูกรับไว้จากเขาไม่ว่าจะเป็นการชดเชยหรือค่าไถ่ อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ

مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٨٥﴾

"และผู้ใดแสวงหาศาสนาหนึ่งศาสนาใดอื่นจากอิสลามแล้ว ศาสนานั้นก็จะไม่ถูกรับจากเขาเป็นอันขาด และในปรโลกเขาจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน" [ซูเราะฮ์ อาละอิมรอน : 85] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ...﴾

"ผู้ใดเชื่อฟังรอซูล แน่نونเขาก็เชื่อฟังอัลลอฮ์แล้ว" [อัน-นิสาฮ์ : 80] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا

حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَا حَمَلْتُمْ وَإِنْ تُطِيعُوهُ تَهْتَدُوا...﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกเจ้าจงเชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮ์ และจงเชื่อฟังปฏิบัติตามรอซูล หากพวกเขาผินหลังให้ แท้จริงหน้าที่ของเขา (รอซูล) คือสิ่งที่ได้ถูกมอบหมาย และหน้าที่ของพวกเขาเจ้าคือสิ่งที่ได้ถูกมอบหมายเช่นกัน และหากพวกเขาเชื่อฟังปฏิบัติตามเขาแล้ว

พวกเจ้าก็จะอยู่ในทางที่ถูกต้อง (ฮิดายะฮฺ)" [อันนุร : 54]

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ
جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أُولَئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ ﴿٦﴾﴾

"แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในหมู่ะฮฺลุดกิตาบ และนุซาเจว็ด
นั้นจะอยู่ในนรกณะอันนัม พวกเขาเป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล จน
เหล่านั้้นพวกเขาเป็นมณุษย์ที่ชั่วช้าขี้้ง" [ซูเราะฮ์ อัลบัยยินะฮ์: 6].

และมุสลิมได้รายงานไว้ในเศาะฮีหฺของท่านว่า: ท่านเราะฮฺ
ลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ؛ لَا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ، يَهُودِيٍّ
وَلَا نَصْرَانِيٍّ، ثُمَّ يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ؛ إِلَّا كَانَ مِنْ
أَهْلِ النَّارِ.»

"ขอสาบานด้วยพระองค์ผู้ซึ่งชีวิตของฉันอยู่ในพระหัตถ์ของ
พระองค์ จะไม่มีผู้ใดที่ได้ยินเกี่ยวกับฉันจากประชาชาตินี้ ไม่ว่าจะ
เป็นยิวหรือคริสเตียน แล้วเสียชีวิตไปโดยไม่ได้ศรัทธาต่อสิ่งที่ถูก
ประทานมาให้แก่ฉัน เว้นแต่เขาจะเป็นคนหนึ่งจากชาวนรก"

และท่านเราะฮฺลุลลอฮ์ ﷺ ได้อธิบายด้วยการกระทำและคำพูดของ
ท่านถึงความเป็นโมฆะของศาสนาของผู้ที่มิได้เข้าสู่ศาสนาอิสลาม
แท้จริงท่านได้ทำสงครามกับชาวยิวและชาวคริสต์ เช่นเดียวกับที่ท่าน

ทำสงครามกับผู้ปฏิเสธศรัทธาประเภทอื่น ๆ และท่านได้รับเอาญิซยะฮ์
จากบรรดาผู้ที่ยอมมอบให้ในหมู่พวกเขา เพื่อไม่ให้พวกเขาขัดขวางการ
เผยแผ่เชิญชวนสู่อิสลามไปยังพวกที่เหลือ และเพื่อให้ผู้ใดในหมู่พวก
เขาที่ประสงค์จะเข้ารับอิสลามสามารถเข้ารับได้โดยปราศจากความ
หวาดกลัวจากชนของคนที่เขาจะขัดขวาง ห้ามปราม หรือฆ่าเขา

และอัล-นุกอริและมุสลิมได้รายงานจากท่านอับดูรอฮฺมาน เราะฮะฮ์
เราะฮิมะฮุลลอฮ์ ว่า: ขณะที่พวกเราอยู่ในมัสยิด ท่านเราะฮะซูล
ลุลลอฮ์ ﷺ ได้ออกมาแล้วกล่าวว่า:

«انْطَلِقُوا إِلَى يَهُودَ، فَخَرَجْنَا مَعَهُ حَتَّى جِئْنَا بَيْتَ الْمِدْرَاسِ،
فَقَامَ النَّبِيُّ ﷺ، فَتَنَادَاهُمْ فَقَالَ: يَا مَعْشَرَ يَهُودَ، أَسْلِمُوا تَسْلَمُوا،
فَقَالُوا: قَدْ بَلَّغْتَ يَا أَبَا الْقَاسِمِ، فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: ذَلِكَ
أُرِيدُ، أَسْلِمُوا تَسْلَمُوا، فَقَالُوا: قَدْ بَلَّغْتَ يَا أَبَا الْقَاسِمِ، فَقَالَ لَهُمْ
رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: ذَلِكَ أُرِيدُ، ثُمَّ قَالَهَا الثَّلَاثَةَ...».

“จงไปยังชาวยิว แล้วพวกเราออกไปกับท่าน จนกระทั่งเรา
มาถึงบัยตุลมิดรอส แล้วท่านเราะฮะซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็ลุกขึ้นและเรียกพวก
เขา จากนั้นท่านกล่าวว่า: “โอ้ บรรดาชาวยิวทั้งหลาย จงจำนน
ต่ออัลลอฮ์เถิด แล้วพวกเจ้าจะปลอดภัย” พวกเขาจึงกล่าวว่า: “ท่านได้
แจ้งแล้ว โอ้ อับู อัล-กอซิม” แล้วท่านเราะฮะซูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:
“นั่นแหละคือสิ่งที่ฉันต้องการ จงจำนนต่ออัลลอฮ์เถิด แล้วพวกเจ้าจะ

ปลอดภัย” พวกเขาบอกว่า: “ท่านได้แจ้งแล้ว โอ้ อูบู อัล-กอซิม” แล้วท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า: “นั่นแหละคือสิ่งที่ฉันต้องการ” จากนั้นท่านก็กล่าวถ้อยคำนี้เป็นครั้งที่สาม...” หะดีษ.

ใจความคือว่า ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ได้ไปยังบรรดาผู้ทรงศาสนาของชาวยิว ณ สำนักศึกษาศาสนาของพวกเขา แล้วเชิญชวนพวกเขาเข้าสู่อิสลาม และกล่าวแก่พวกเขาว่า "จงเข้าสู่อิสลามเถิด แล้วพวกท่านจะปลอดภัย" และท่านได้กล่าวถ้อยคำนั้นซ้ำแก่พวกเขา

และในทำนองเดียวกัน: ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้ส่งสารของท่านไปยังเฮราคลิดุส เพื่อเรียกร้องเชิญชวนเขาเข้าสู่การนับถือศาสนาอิสลาม และได้แจ้งแก่เขาว่า หากเขาปฏิเสธแล้ว เขาจะต้องรับบาปของบรรดาผู้ที่ปฏิเสธการเข้าสู่อิสลามเนื่องด้วยการปฏิเสธของเขาเอง และอัล-บุคอรีห์และมุสลิมได้รายงานไว้ในสองเฮียะฮ์ของทั้งสองว่า เฮราคลิดุสส่งให้นำสารของท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ มา แล้วได้อ่านมัน ก็ปรากฏว่าในนั้นมีข้อความว่า:

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، مِنْ مُحَمَّدٍ رَسُولِ اللَّهِ إِلَى هِرَقْلَ عَظِيمِ الرُّومِ، سَلَامٌ عَلَى مَنْ اتَّبَعَ الْهُدَى، أَمَا بَعْدُ: فَإِنِّي أَدْعُوكَ بِدِعَايَةِ الْإِسْلَامِ، أَسْلِمْتَ تَسَلَّمَ، وَأَسْلِمَ يُؤْتِكَ اللَّهُ أَجْرَكَ مَرَّتَيْنِ، فَإِن تَوَلَّيْتَ، فَإِنَّ عَلَيْكَ إِثْمَ الْأَرِيسِيِّينَ وَ

"ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณาปรานียิ่ง ผู้ทรงเมตตาอิ่ง

จากมุฮัมมัด ศาสนทูตของอัลลอฮ์ ถึงเฮรัคลิดุส ผู้ยิ่งใหญ่แห่งชาวโรม
ขอความสันติสุขจงประสบแก่ผู้ที่ปฏิบัติตามทางนำ อนึ่ง: แท้จริงฉัน
ขอเชิญชวนท่านด้วยการเรียกร้องสู่ศาสนาอิสลาม จงจำนนต่ออัลลอฮ์
แล้วท่านจะปลอดภัย และจงจำนนเถิด แล้วอัลลอฮ์จะทรงประทาน
รางวัลแก่ท่านเป็นสองเท่า แล้วหากท่านผินหลังให้ ก็แท้จริงบาปของ
บรรดาอริชียีน (ชาวสามัญชน) จะตกเป็นภาระแก่ท่าน และ...

﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا
نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا
مِّنْ دُونِ اللَّهِ فَإِن تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٦٤﴾

"โอ้บรรดาผู้ได้รับคัมภีร์ จงมายังถ้อยคำหนึ่งซึ่งเท่าเทียมกัน
ระหว่างเราและพวกท่าน คือว่าเราจะไม่เคารพสักการะนอกจาก
พระองค์เท่านั้น และเราจะไม่ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีกับพระองค์ และ
พวกเราบางคนก็จะไม่ยึดถืออีกบางคนเป็นพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮ์ แล้ว
หากพวกเขาผินหลังให้ ก็จงกล่าวเถิดว่า พวกท่านจงเป็นพยานด้วยว่า
แท้จริงพวกเราเป็นผู้น้อมตาม" [ซูเราะฮ์ อาละอิมรอน : 64]

จากนั้นเมื่อพวกเขาผินหลังและปฏิเสธที่จะเข้าสู่ศาสนาอิสลาม
ท่านนบี ﷺ พร้อมด้วยบรรดาศอฮาบะฮ์ของท่าน เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม
ได้ต่อสู้กับพวกเขา และได้กำหนดให้พวกเขาจ่ายญิซยะฮ์ (ค่า
คุ้มครอง)

และเพื่อยืนยันถึงความหลงผิดของพวกเขา และว่าพวกเขาดำรงอยู่

บนศาสนาที่เป็นโมฆะหลังจากที่มัน ได้ถูกยกเลิกโดยศาสนาของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ อัลลอฮ์จึงทรงบัญชาให้มุสลิมขอพรต่อพระองค์ในทุกๆ วัน และในทุกๆ การละหมาด และในทุกๆ ร็อกอะฮ์ ให้พระองค์ทรงชี้แนะเขาสู่นทางที่เที่ยงตรง อันถูกต้องและเป็นที่ยอมรับ และนั่นก็คือศาสนาอิสลาม และทรงให้เขาห่างไกลจากแนวทางของบรรดาผู้ที่ถูกพระพิโรธ คือ ยิวและผู้ที่มีลักษณะเหมือนพวกเขา ที่รู้ว่าตนเองอยู่บนความเท็จ และยังคงยืนกรานอยู่กับมัน และทรงให้เขาห่างไกลจากแนวทางของบรรดาผู้หลงทาง ผู้ที่ทำอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์โดยปราศจากความรู้อะ และพวกเขาอ้างว่าตนอยู่บนทางนำ ทั้ง ๆ ที่พวกเขาอยู่บนแนวทางแห่งความหลง และพวกเขาก็คือ คริสเตียน และผู้ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับพวกเขาจากบรรดาประชาชาติอื่น ๆ ที่ทำอิบาดะฮ์บนความหลงและความไม่รู้ และทั้งหมดนั้น: เพื่อให้มุสลิมได้รู้ด้วยความแน่ชัดว่าศาสนาทั้งหมดอื่นจากศาสนาอิสลามนั้นเป็นศาสนาเท็จ และใครก็ตามที่ทำการเคารพสักการะต่ออัลลอฮ์บนแนวทางอื่นที่ไม่ใช่ศาสนาอิสลาม เขาก็เป็นผู้หลงผิด และผู้ใดก็ตามที่มีใจเชื่อมั่นเช่นนี้ ก็ย่อมไม่อยู่ในหมู่มุสลิม และหลักฐานในประเด็นนี้มีอยู่มากมาย ทั้งจากคัมภีร์อัลกุรอานและสุนนะฮ์ของท่านนบี

ดังนั้น หน้าที่ที่จำเป็นสำหรับผู้เขียนบทความ — อับดุลฟิตดาห์ — คือ: ให้เขารีบเร่งในการสำนึกผิดอย่างจริงจัง และให้เขาเขียนบทความประกาศการกลับเนื้อกลับตัวของตนเข้าหาอัลลอฮ์ และผู้ใดที่กลับเนื้อกลับตัวเข้าหาอัลลอฮ์ด้วยความแท้จริง อัลลอฮ์ก็จะทรงรับการ

กลับเนื้อกลับตัวของเขา ตามคำรัสของอัลลอฮ์ผู้ทรงบริสุทธิชื่อว่า:

﴿...وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهُ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾

"และพวกเจ้าทั้งหลายจงขออภัยแก่โทษต่ออัลลอฮ์เถิด โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับชัยชนะ" (ซูเราะฮ์ อันนุร : 31) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٦٨﴾ يُضْعَفُ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَيَخْلُدُ فِيهِ مُهَانًا ﴿٦٩﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٠﴾﴾

"และบรรดาผู้ที่ไม่วิงวอนขอพระเจ้าอื่นใดคู่เคียงกับอัลลอฮ์ และพวกเขาไม่ฆ่าชีวิตซึ่งอัลลอฮ์ทรงห้ามไว้ เว้นแต่เพื่อความยุติธรรม และพวกเขาไม่ผิดประเวณี และผู้ใดกระทำเช่นนั้น เขาจะได้พบกับความผิดอันมหันต์

การลงโทษในวันกิยามะฮ์ถูกเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าสำหรับเขา และเขาจะอยู่ในนั้นอย่างอับยศ

เว้นแต่ผู้ที่กลับเนื้อกลับตัว และศรัทธาและประกอบกิจการงานที่ดี เขาเหล่านั้นแหละอัลลอฮ์จะทรงเปลี่ยนความชั่วของพวกเขาเป็นความดี

และอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงอภิสิทธิ์ ผู้ทรงเมตตาเสมอ 70" (ซูเราะฮ์ อัล-ฟุรคอน : 68-70) และตามหะดีษของท่านนบี ﷺ ที่ว่า:

«الإِسْلَامُ يَهْدِمُ مَا كَانَ قَبْلَهُ، وَالتَّوْبَةُ تَهْدِمُ مَا كَانَ قَبْلَهَا.»

"อิสลามจะลบล้างบาปต่าง ๆ ที่มาก่อนหน้านั้น และการกลับใจ (เตาบะฮ์) จะลบล้างบาปต่าง ๆ ที่มาก่อนหน้านั้น" และท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่:

«التَّائِبُ مِنَ الذَّنْبِ كَمَنْ لَا ذَنْبَ لَهُ.»

“ผู้ที่ทำการเตาบะฮ์ (กลับเนื้อกลับตัว) จากบาป ย่อมเสมือนบุคคลที่ไม่มีบาปใด”

และ โองการและหะดีษทั้งหลายที่เกี่ยวกับความหมายนี้ มีอยู่มากมาย

และเราขอให้อัลลอฮ์ผู้ทรงบริสุทธิ์และทรงสูงส่งทรงทำให้เราได้เห็นความจริงว่าเป็นความจริง และช่วยให้เราได้ปฏิบัติตามมันได้ และทรงทำให้เราได้เห็นความเท็จว่าเป็นความเท็จ และช่วยให้เราหลีกเลี่ยงมันได้ และโปรดทรงพระกรุณาประทานแก่เรา แก่ผู้เขียน อับดุลฟิตดาห์ และแก่บรรดามุสลิมทั้งหลาย การเตาบะฮ์อย่างจริงจัง และโปรดทรงคุ้มครองพวกเราทุกคนให้พ้นจากบรรดาพินาศที่ชักนำให้หลงผิด และจากการทำตามอารมณ์ใฝ่ต่ำ และจากชัยฏอน แท้จริงพระองค์ทรงเป็นผู้ทรงดูแลเรื่องนั้น และทรงสามารถกระทำได้

และขอการสวดดีแห่งอัลลอฮ์และความสันติสุขตลอดทั้งยังมีแต่

ท่านนบีมุหัมมัดของเรา และบรรดาเครือญาติ ตลอดจนเสาะหาพะอู
ของท่านทุกคน รวมถึงผู้ที่เจริญรอยตามพวกเขาด้วยความดีงามตราบ
จนถึงวันแห่งการตัดสิน

สารบัญ

สารฉบับที่ : 1	2
อะกีตะฮ์ที่ถูกต้องและสิ่งที่ตรงกันข้ามกับมัน.....	2
หลักข้อที่หนึ่ง: ศรัทธาต่ออัลลอฮ์	7
หลักข้อที่สอง: การศรัทธาต่อบรรดามะลาอิกะฮ์	24
หลักข้อที่สาม: การศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์ ซึ่ง ประกอบด้วยอีก 2 ประการ:	26
หลักข้อที่สี่: ศรัทธาต่อบรรดาศาสนทูต	29
หลักข้อที่ห้า: การศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮ์	30
หลักข้อที่หก : การศรัทธาต่อกฏสภาวการณ์. 31	
หลักการเชื่อมั่นต่างๆ ที่เป็นปฏิปักษ์ต่อหลักการ ศรัทธาที่ถูกต้อง.....	38
สารฉบับที่ : 2 ว่าด้วยหุกุมของการร้องขอ ความช่วยเหลือจากท่านนบี ﷺ	48
สารฉบับที่ : 3	70
ในหุกุมของการขอความช่วยเหลือจากญินและ ชัยฏอน และการบนบานให้พวกมัน.....	70
สารฉบับที่ : 4	96

เกี่ยวกับหุกุมของการทำอิบาดะฮ์ด้วยบทซิกรฺที่เป็น เป็นอนุกรรมและที่เป็นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์....	96
สารฉบับที่ : 5	129
บทบัญญัติว่าด้วยการจัดงานเฉลิมฉลองวัน ประสูติของท่านนบี ﷺ และการจัดงานเฉลิมฉลองวัน ประสูติอื่น ๆ	129
สารฉบับที่ : 6	142
หุกุมเกี่ยวกับการเฉลิมฉลองคืนอิสรอฮ์และ ม็อรรอจ	142
สารฉบับที่ : 7	150
หุกุมเกี่ยวกับการเฉลิมฉลองคืนครึ่งเดือนของ เดือนชะอฺบาน	150
สารฉบับที่ : 8	166
คำตักเตือนสำคัญเกี่ยวกับความเท็จของวะเศียฮ์ ที่ถูกอ้าง.....	166
โดยเชคอะหมัด ผู้รับใช้แห่งมัสยิดนะบะเวียอัน ศักดีสิหฺรี	166
สารฉบับที่ : 9 หุกุมเกี่ยวกับไสยศาสตร์และหมอดู และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับทั้งสองนี้	184
สารฉบับที่10: การเตือนมิให้สร้างมัสยิดบน	

สุสาน	204
สารบัญที่ 11 : การฝังศพในมัสยิด	211
สารบัญที่ 12 : การชี้แจงถึงการปฏิบัติเสฐศรัทธา และความหลงผิดของผู้ที่อ้างว่า อนุญาตให้บุคคล ใดก็ตามสามารถออกจากศาสนาของท่านนบี มุฮัมมัด ﷺ	215

th397v4.0 - 16/02/2026

رسالة الحجرتين

Message of The Two Holy Mosques

Guidance content for the visitors of the Holy Mosque and
the Prophet's Mosque in languages.

